

Liabona

**El este învierea
și viața, p. 4, 12**

**O mărturie despre Fiul
Dumnezeului Atotputernic, p. 16**

**Pentru că datorăm mai mult
decât putem plăti, p. 56**

**Expoziția de artă a copiilor:
Evanghelia îmi binecuvântează
viața, p. 62**

© SCALA/ART RESOURCE, NEW YORK

Ecce Homo (Iată omul!), de Antonio Ciseri

„Pilat a strâns pe preoții cei mai de seamă, pe fruntași și pe norod,

și le-a zis: «Mi-ați adus înaintea mea pe omul acesta ca pe unul care ațâță norodul la răscoală. Și iată că, după ce l-am cercetat cu de-amănuntul, înaintea voastră, nu l-am găsit vinovat de niciunul din lucrurile de care-l pârați ...

Eu deci, după ce voi pune să-l bată, îi voi da drumul.

La fiecare praznic al Paștelor, Pilat trebuia să le slobozească un întemnițat.

Ei au strigat cu toții într-un glas: «La moarte cu omul acesta,

și slobozește-ne pe Baraba!» ...

Pilat le-a vorbit din nou, cu gând să dea drumul lui Isus.

Dar ei au strigat: «Răstignește-L, răstignește-L!»

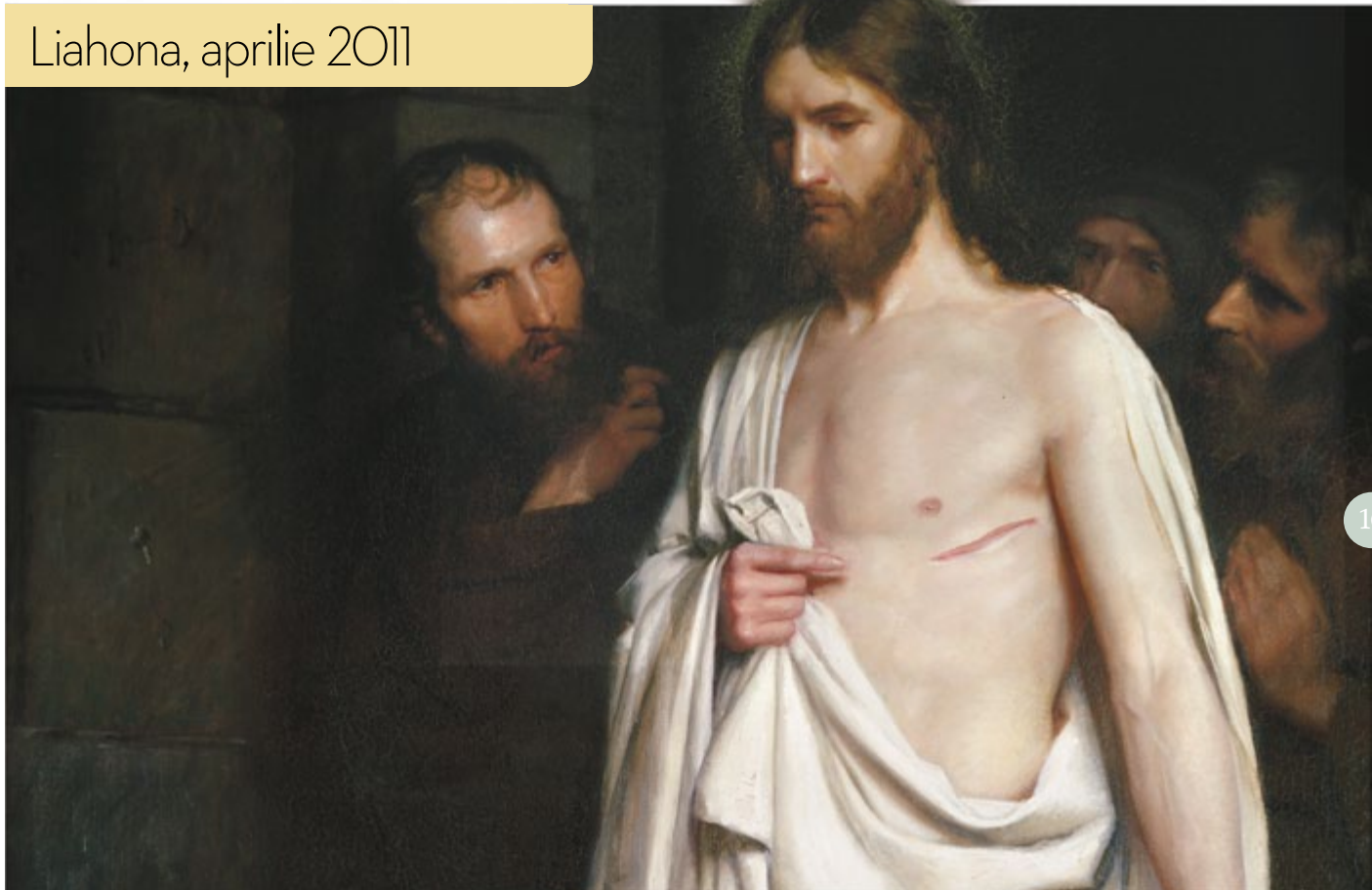
Pilat le-a zis pentru a treia oară: «Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nicio vină de moarte în El. Așa că, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul.»

Dar ei strigau în gura mare, și cereau de zor să fie răstignit ...

Pilat a hotărât să li se împlinească cererea.

... iar pe Isus L-a dat în mâinile lor, ca să-și facă voia cu El”

(Luca 23:13–14, 16–18, 20–25).

MESAJE

- 4** Mesajul Primei Președinții:
Nu este aici, ci a înviat
de președintele
Thomas S. Monson
- 7** Mesajul învățătoarelor
vizitatoare: **Scopul Societății
de Alinare**

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

- 20** Să ne amintim
totdeauna de El
de vârstnicul D. Todd
Christofferson
*Trei modalități prin care ne
putem aminti de Salvator.*

PE COPERTĂ
Vă las pacea, de
Walter Rane, prin
amabilitatea Church
History Museum.

- 28** Rebecca Swain Williams:
neclintită și nemișcată
de Janiece Lyn Johnson
*Ea a rămas credincioasă Evan-
gheliei, chiar și atunci când a
avut de întâmpinat opoziție din
partea propriei familii.*
- 32** Navigând cu credință
în Insulele Marshall
de Joshua J. Perkey
*Uneori avem nevoie de alții pen-
tru a ne ajuta să ne găsim calea
spre cărarea strâmtă și îngustă.*

RUBRICI

- 8** Lucruri mici și simple
- 11** Slujirea în Biserică:
**„Toate aceste lucruri mă
binecuvântează”**
de Michael R. Morris
- 12** În ce credem: Isus Hristos
a ispășit pentru păcatele
noastre
- 14** Noi vorbim despre Hristos:
**Pocățiți-vă, întoarceți-vă la
Domnul și fiți vindecați**
de David L. Frischknecht
- 16** Clasici ai Evangheliei:
**Puterea purificatoare
din Ghetsimani**
de vârstnicul Bruce R. McConkie
- 38** Glasuri ale sfinților
din zilele din urmă
- 74** Știrile Bisericii
- 79** Idei pentru seara în familie
- 80** Până ne vom întâlni din nou:
**Coroană de spini, coroană
a victoriei**
de Larry Hiller

42

42 Un legământ este veșnic
de Marta Valencia Vásquez
Ca tânără fată, am luat decizia de a merge la templu într-o zi, deși, la acea vreme, nu era niciun templu în Costa Rica.

44 În cele din urmă, am ascultat
Nume nedezvăluit
În timpul întâlnirii mele cu Madeline, Spiritul mă îndemna întruna să mă întâlnesc numai cu persoane care aveau standarde înalte.

Vedeți dacă puteți găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: o prințesă frumoasă.

46 Întrebări și răspunsuri

De ce are familia mea probleme, deși noi mergem la Biserică, ținem seara în familie și încercăm să trăim în conformitate cu principiile Evangheliei? Ce altceva mai putem face?

48 Afiș: Să ne amintim totdeauna de El

49 Rând după rând: Doctrină și legăminte 76:22–24

50 Recompense pentru reclădire
de Ashley Dyer
În mijlocul dărâmaturilor clădirilor cauzate de un cutremur, mi-am descoperit valoarea individuală.

52 Puterea scripturii

de Adam C. Olson
Acești doi adolescenți tahitieni trebuiau doar să le acorde scripturilor o șansă.

55 Din timpul misiunii: Indicii din binecuvântarea mea
de Scott Talbot

56 Mijlocitorul Isus Hristos
de președintele Boyd K. Packer
Pilda creditorului și a datornicului ne ajută să înțelegem dreptatea, mila și ispășirea.

50

70

59 Alegerea Niyei

de Marcel Niyungi
Ea a avut de făcut o alegere când și-a dat seama că vânzătorul îi dăduse prea mult rest.

60 Săptămâna Paștelui

Deși sărbătorim Paștele într-o singură zi, această sărbătoare cuprinde o săptămână de evenimente însemnate din viața Salvatorului.

62 Expoziția de artă a copiilor din întreaga lume

Pescari, temple, misionari și multe alte lucruri.

65 Martori speciali: Cum pot să stau departe de lucrurile rele din lume?

de vârstnicul Richard G. Scott

66 Să aducem acasă Societatea Primară: Isus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul meu

de Ana Maria Coburn și Cristina Franco

68 Fericiți împreună acasă

de Chad E. Phares
Un frate și o soră din Cambodgia ne spun ce îi face să fie fericiți.

70 Pentru copiii mici

Revistă oficială internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Paul B. Pieper

Consultanți: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Director general: David L. Frischknecht

Director de redacție: Vincent A. Vaughn

Director grafică: Allan R. Loyborg

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistenți ai redactorului-șef: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redactor asociat: Ryan Carr

Asistent de redactor: Susan Barrett

Colectiv de redacție: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Secretar-șef: Laurel Teuscher

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Scott Van Kampen

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de design și producție: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Prețipărire: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Evan Larsen

Traducere: Juha Nordlund

Trimiteteți manuscrise și întrebările dumneavoastră pe adresa Liahona, Room 2420, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; sau e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshallese, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, tagalogă, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2010 Vol. 14 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mai multe pe Internet

Liahona.Lds.org

PENTRU ADULȚI

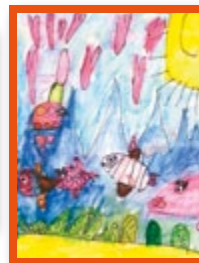
Citiți povestirile de convertire din Insulele Marshall (pagina 32) și vedeți mai multe fotografii la www.liahona.Lds.org.

PENTRU TINERI

Atunci când doi adolescenți tahitieni au descis să se concentreze asupra scripurilor de bază, acest lucru le-a schimbat viețile (pagina 52). **Aflați mai multe** informații la www.seminary.Lds.org.

PENTRU COPII

Puteți vedea 23 de

exponate din cadrul expoziției internaționale de artă la paginile 62–64 și alte articole la www.liahona.Lds.org.

ÎN LIMBA DUMNEAVOASTRĂ

Revista *Liahona* și alte materiale ale Bisericii în multe limbi sunt puse la dispoziția dumneavoastră, accesând www.languages.Lds.org.

TEME DIN ACEST NUMĂR

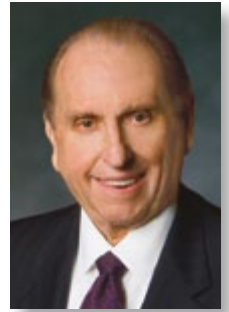
Cifra se referă la prima pagină a articolului.

Activare, 32
Adversitate, 46
Artă, 62
Cinste, 59
Conducători ai Bisericii, 9
Convertire, 28
Credință, 32
Dragoste, 41
Dreptate, 56
Duhul Sfânt, 44
Exemplu, 32
Familie, 46
Ispășire, 12, 14, 16, 39, 66

Istoria Bisericii, 8
Isus Hristos, 4, 12, 14, 16, 20, 48, 49, 56, 60, 66, 80
Împărtășanie, 20, 48
Înviere, 4, 16, 49, 60
Legăminte, 42
Loc de muncă, 9
Milă, 57
Moralitate, 42, 44
Muncă misionară, 28, 55
Natură divină, 70, 72
Neprihănire, 65
Noul Testament, 60

Planul salvării, 41
Pocăință, 12, 14, 32, 39
Profeți, 10
Rugăciune, 40
Seminar, 52
Slujire, 11, 41, 50
Societatea de Alinare, 7
Standarde, 44
Studiul scripturilor, 52, 68
Talente, 62
Valoare individuală, 62
Vindecare, 80

de președintele
Thomas S. Monson

Nu este aici, ci a înviat

A stăzi, au rămas numai ruine din orașul Capernaum, orașul de pe malul lacului, centrul slujirii Salvatorului în Galilea. Acolo, El a propovăduit în sinagogă, a predat pe malul mării și a vindecat oameni în căminele lor.

La începutul slujirii Sale, Isus a citat un text din Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți” (Isaia 61:1; vezi, de asemenea, Luca 4:18) – o afirmație clară despre un plan divin pentru a-i salva pe fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Dar propovăduirea lui Isus în Galilea era numai începutul. Fiul Omului

a știut întodeauna că va trebui să apară la mult temuta întâlnire de pe un deal numit Golgota.

Arestat în grădina Ghetsimani după Cina cea de Taină, părăsit de ucenicii Săi, scuipat, judecat și umilit, Isus S-a clătinat și a căzut sub greutatea crucii mari pe care o ducea pe drumul spre Căpățâna. A trecut de la triumf la trădare, tortură și moarte pe cruce.

După cum spun cuvintele cântecului „The Holy City” (Cetea sfântă):

*Scena s-a schimbat...
Dimineața a-nghețat,
Când umbra unei cruci s-a înălțat
Pe un deal izolat.¹*

Tatăl nostru Ceresc L-a dat pe Fiul Lui pentru noi. Fratele nostru mai Mare Și-a dat viața pentru noi.

Învățătorul ar fi putut să Se răzgândească în ultimul moment. Dar nu a făcut-o. El a coborât sub toate lucrurile pentru a putea salva toate lucrurile: rasa umană, pământul și orice formă de viață care a existat vreodată pe acesta.

Nu există cuvinte din lumea creștină care să însemne pentru mine mai mult decât acelea rostite de înger Mariei Magdalena și celeilalte Marii care plâneau în timp ce se apropiau de mormânt pentru a se îngriji de trupul Domnului lor: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24:5–6).

Această declarație face ca cei care au trăit și au murit, cei care trăiesc acum și care vor muri într-o zi și cei care încă nu s-au născut, dar care vor muri cândva să fie deja salvați.

Ca rezultat al victoriei lui Hristos asupra mormântului, noi, toți, vom fi înviați. Aceasta este mântuirea sufletului. Pavel a scris:

„Sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământești.

Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea.

CUM SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

Învățătorii buni încurajează unitatea în rândurile celor cărora le predau. Atunci când oamenii își împărtășesc ideile și când acordă atenție unii altora, nu numai că ei se bucură de o atmosferă în care pot învăța, dar devin, de asemenea, mai uniți (vezi *Predarea, nu este chemare mai mare*

[1999], p. 63). Unitatea va crește printre cei cărora le predați pe măsură ce dumneavoastră și ei depuneți cu evlavie mărturie despre ispășirea și învierea lui Isus Hristos. Această unitate poate ajuta familiile să urmeze sfatul președintelui Monson de a deveni o „familie eternă”.

Așa este și învierea morților” (1 Corinteni 15:40–42).

Ceea ce căutăm este împărăția celestială. Noi dorim să trăim în prezența lui Dumnezeu. Vrem să facem parte dintr-o familie eternă.

Despre El, Cel care ne-a eliberat pe fiecare dintre noi de moartea veșnică, eu depun mărturie că este un Învățător al adevărului – dar El este mai mult decât un Învățător. El este un exemplu al unei vieți perfecte – dar El este mai mult decât un exemplu. Este marele vindecător – dar El este mai mult decât un vindecător. El este chiar Salvatorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, Prințul păcii, Cel Sfânt al lui Israel, chiar Domnul înviat, care a declarat: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; Eu sunt Acela care trăiește, Eu sunt Acela care a fost ucis; Eu sunt avocatul vostru pe lângă Tatăl” (D&L 110:4).

„Ce fericit vă spun mereu: «Trăiește Salvatorul Meu»”².

Depun mărturie despre acest lucru. ■

NOTE

1. Frederick E. Weatherly, „The Holy City” (1892).
2. „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Immuri*, nr. 86.

TINERI

El ne-a arătat drumul înapoi spre casă

El a venit pe pământ pentru a ne arăta cum să trăim potrivit planului întocmit în cer – un plan care, dacă trăim potrivit lui, ne va face fericiți. Exemplul Său ne-a arătat calea pentru a ne întoarce acasă la Tatăl nostru Ceresc. Nimeni altcineva care a trăit vreodată nu a fost atât de «[neclintit] și [nestrămutat]» (Mosia 5:15). Nu a fost niciodată clintit din hotărârea Sa. El s-a concentrat pe împlinirea voinței Tatălui și a rămas fidel misiunii Sale divine...

Voi faceți parte din acest plan minunat, care a fost prezentat în lumile premuritoare. Venirea voastră acum pe pământ a fost anticipată de când a fost acceptat planul. Prezența voastră în acest timp și spațiu nu este accidentală. «Marea [voastră] credință și faptele [voastre] bune» (Alma 13:3) au pus, apoi, temelia a ceea ce ați putea îndeplini acum, dacă sunteți [credincioși și supuși]. Voi... aveți o lucrare măreață de făcut. Pentru a vă îndeplini misiunea divină și a trăi potrivit planului fericirii, și voi trebuie să fiți [neclintți și nestrămuțați]”.

Elaine S. Dalton, președinta generală a Tinerelor Fete, „În toate timpurile, în toate lucrurile și în toate locurile”, *Liahona*, mai 2008, p. 118.

COPII

Putem avea familii eterne

Președintele Monson ne învață că, prin puterea ispisării Salvatorului, putem fi împreună, din nou, cu familiile noastre, după moarte. Creați o mai mare unitate în această familie, urmând instrucțiunile de mai jos.

Instrucțiuni: Membrii familiei din partea stângă sunt separați unii de alții și de Salvator din pricina morții. Faceți o copie a acestei pagini, tipăriți-o de pe www.lds.org sau creați propria ilustrație pentru a demonstra felul în care Salvatorul ne poate aduce iar împreună. Împăturiți pagina de-a lungul fiecărei linii punctate astfel încât stelele din partea de jos a paginii să se atingă unele pe altele, ascunzând zonele închise la culoare.

Scopul Societății de Alinare

Studiați acest material, rugându-vă și, după cum este potrivit, discutați-l împreună cu surorile pe care le vizitați. Adresați întrebările pentru a vă ajuta să le întăriți pe surori și pentru a face ca Societatea de Alinare să devină o parte activă în propria dumneavoastră viață.

Credință • Familie • Alinare

Când am fost chemate la început să slujim ca președinție, ni s-au oferit câteva resurse despre istoria Societății de Alinare. Le-am studiat cu pioșenie, dorind să cunoaștem scopul Societății de Alinare și ce dorea Domnul ca noi să facem. Am învățat că scopul Societății de Alinare, așa cum a fost stabilit de către Domnul, este de a organiza, preda și inspira fiicele Sale pentru a le pregăti să primească binecuvântările vieții eterne.

Pentru a îndeplini acest scop al Societății de Alinare, Domnul a oferit fiecărei surori și întregii organizații însărcinarea de a:

1. se întări în credință și în neprihănirea individuală;
2. întări familiile și căminele;
3. oferi alinare, slujindu-L pe Domnul și pe copiii Săi.

Putem face această lucrare în felul Domnului numai atunci când căutăm și primim revelație personală și acționăm conform acesteia. Fără revelație personală, nu putem reuși. Dacă dăm ascultare revelației personale, nu vom eșua. Profetul Nefi ne-a învățat că Duhul Sfânt ne va arăta „toate lucrurile pe care trebuie să le [facem]” (2 Nefi 32:5). Trebuie să fim suficient de liniștiți și atenți pentru a putea asculta vocea Spiritului.

Dragi surori, noi avem de jucat un rol vital în clădirea împărăției lui Dumnezeu și în pregătirea venirii Domnului. De fapt, lucrarea Domnului nu poate fi îndeplinită fără ajutorul fiicelor Sale. Datorită acestui lucru, Domnul dorește să slujim mai mult. El Se așteaptă ca noi să îndeplinim scopul Societății de Alinare mai bine decât am făcut-o până acum.

Julie B. Beck, președinta generală a Societății de Alinare.

Din scripturi

Deuteronomul 6:5–7; Luca 10:30–37; Iacov 1:27; 2 Nefi 25:26; Mosia 3:12–13

Pentru a citi despre o femeie care a fost un exemplu de credință și neprihănire, consultați pagina 28.

Ce pot face eu?

1. Ce inspirație am primit pentru a le ajuta pe surorile mele să-și întărească credința, să trăiască în dreptate și să-și întărească familiile și căminele? Ce alinare pot oferi eu?

2. Cum voi folosi acest mesaj pentru a-mi întări credința și a-mi reinnoi angajamentul personal de a trăi o viață neprihănită?

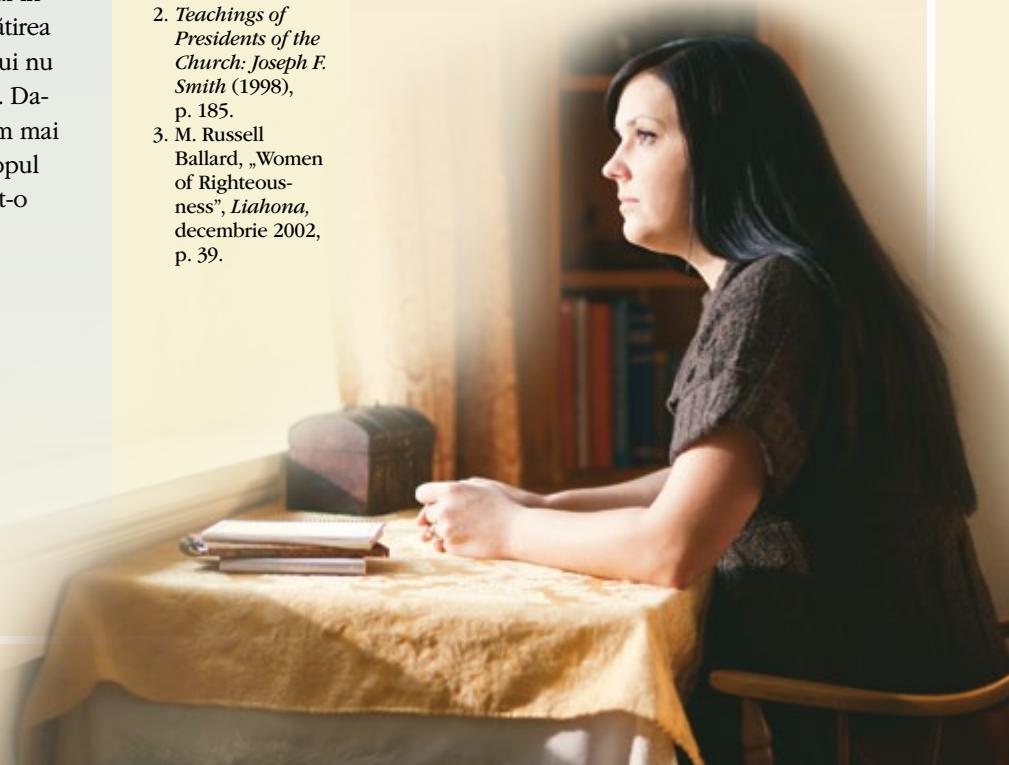
Pentru mai multe informații, consultați www.reliefsocietylds.org.

NOTE

1. Joseph Smith, în *History of the Church* 5:25.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 185.
3. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness”, *Liahona*, decembrie 2002, p. 39.

Din istoria noastră

La o întâlnire pe care a avut-o cu Societatea de Alinare la 9 iunie 1842, profetul Joseph Smith le-a învățat pe surori că scopul lor nu era numai de „a alina suflete, ci și de a salva suflete”¹. Această afirmație despre scopul său temporal precum și spiritual a caracterizat Societatea de Alinare de-a lungul istoriei sale. În 1906, președintele Joseph F. Smith (1838–1918) ne-a învățat: „[Societatea de Alinare] nu trebuie să se îngrijească doar de nevoile săracilor, ale celor bolnavi și nevoiași ci, o parte a îndatoririi sale – cea mai mare parte, de altfel, – este de a se îngriji de bunăstarea spirituală și salvarea mamelor și fiicelor Sionului; de a se asigura că niciuna nu este neglijată și că toate sunt protejate de neșansă, calamitate, puterile întunerului și relele din lume care le amenință”². În 2001, vârstnicul M. Russell Ballard din Cvo- rumul celor Doisprezece Apostoli, a reafirmat: „În această Biserică, fiecare soră care a făcut legăminte cu Domnul are o obligație divină de a ajuta la salvarea sufletelor, de a conduce femeile din lume, de a întări căminele din Sion și de clădi împărăția lui Dumnezeu”³.

Lucruri mici & simple

„Din lucrurile mici iese ceea ce este mare”
(D&L 64:33).

ISTORIA BISERICII DIN TOATĂ LUMEA

Insulele Marshall

Deși membrii Bisericii au vizitat Insulele Marshall în timpul celui de-al doilea război mondial, munca misionară nu a început în mod oficial în acel loc până în februarie 1977. În acel an, vârstnicul William Wardel și vârstnicul Steven Cooper din Misiunea Honolulu, Hawaii, au fost desemnați să slujească în acea zonă. Cu ajutorul vârstnicului Fewkes, un membru al Bisericii care se mutase în Insulele Marshall datorită serviciului, ei au putut ține adunările Bisericii într-o clădire a unei alte biserici.

În acel prim an, misionarii au botezat 27 de convertiți. Trei ani mai târziu, Insulele Marshall au devenit o parte din Misiunea Guam, Micronezia. În 1984, s-a organizat

districtul Majuro din Insulele Marshall. Numărul membrilor a continuat să crească, ducând la organizarea celui de-al doilea district în anul 1991, pe atolul Kwajalein. În anul 2006, s-a organizat Misiunea Majuro din Insulele Marshall. În următorii trei ani s-a înregistrat o creștere a numărului activ de membri ce s-a datorat eforturilor de activare, botezurilor noilor convertiți și întăririi conducerii locale. Acest lucru a făcut ca, la 14 iunie 2009, să se organizeze țărșul Majuro din Insulele Marshall.

Pentru a citi povestiri despre credința și convertirea membrilor din Insulele Marshall, consultați pagina 32.

Să învățăm din cuvântările de la conferință

Copiii noștri au crescut și au propriile lor cămine și familii, dar am găsit o metodă minunată de a învăța împreună din cuvintele profeților. În timpul lunii de după fiecare conferință generală, accesez www.conference.lds.org, studiez cuvântările și aleg citate care oferă îndrumare, instrucțiuni și alinare. Selectez suficiente cuvântări, astfel încât să am un citat în fiecare zi, pentru următoarele șase luni de zile. (De exemplu, în aprilie, găsesc un citat din conferința din aprilie pentru fiecare zi din intervalul 1 mai – 31 octombrie.) Apoi, dau fiecăruia dintre copiii noștri copii ale acestor citate.

Pe lângă studiul personal al conferinței generale, aceste citate ale zilei devin, adesea, un subiect de discuție între membrii familiilor lor. Este o experiență minunată să trecem în revistă sfaturile profeților în timpul lunilor de după conferința generală, chiar și atunci când locuim la distanță unii de alții.

Christine Tippetts, Utah, SUA

BISERICA ÎN INSULELE MARSHALL	
Membri	4.486
Misiuni	1
Țărșuși	1
Districte	1
Episcopii/Ramuri	11

J. Reuben Clark fiul: un bărbat cu talente neobișnuite

Joshua Reuben Clark fiul s-a născut în Grantsville, Utah, la data de 1 septembrie, 1871. Deși el a avut parte de puțină educație în sistemul de învățământ și nu a putut merge la liceu, mama lui l-a meditat, iar lui i-a plăcut să învețe. El a absolvit universitatea din Utah, având cele mai bune note din clasa sa și, după aceea, a obținut o diplomă în drept în cadrul Universității de drept Columbia din orașul New York.

Fratele Clark s-a căsătorit cu Luacine Annetta Savage în templul din Salt Lake în 1898 și au avut împreună patru copii.

Pregătit cu diploma sa în drept și cu o minte strălucită, J. Reuben Clark fiul a

avut o carieră distinsă în domeniul legal și civil, ce a culminat cu numirea sa în calitate de ambasador al SUA în Mexic, în anul 1930. Acea carieră s-a încheiat, totuși, atunci când fratele Clark a fost susținut în calitate de al doilea consilier al președintelui Heber J. Grant, la 6 aprilie 1933. Deși, la acea vreme, el deținea oficiul de înalt preot, el nu era o Autoritate generală. El a fost rânduit ca apostol ulterior, atunci când a fost susținut ca prim consilier al președintelui Grant, în octombrie 1934. Președintele Clark a slujit mai departe în calitate de consilier și

Președintele Clark (stânga), împreună cu Lamont Toronto, președinte de misiune.

Prima Președinție în 1945 (de la stânga la dreapta): J. Reuben Clark fiul, Heber J. Grant și David O. McKay.

pentru președinții George Albert Smith și David O. McKay.

Printre multele sale contribuții în cadrul Bisericii, un lucru care iese în evidență este exemplul său de umilință de care a dat dovadă atunci când David O. McKay a devenit președinte al Bisericii. El l-a chemat pe președintele Clark să slujească în calitate de al doilea consilier al său. Deoarece președintele Clark slujise ca prim consilier în Primele Președinții precedente, unii au considerat în mod eronat că el fusese retrogradat, însă președintele Clark a explicat: „În slujba Domnului, nu contează în ce chemare slujești, ci felul în care slujești. În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, o persoană acceptă chemarea în care este chemată, chemare pe care nici nu o solicită, nici nu o refuză”¹.

Președintele Clark a încetat din viață la data de 6 octombrie 1961.

NOTĂ

1. J. Reuben Clark fiul, în Conference Report, aprilie 1951, p. 154.

ATELIER ORGANIZAT DE LDS EMPLOYMENT RESOURCE SERVICES (SERVICIILE SZU DE ASISTENȚĂ PENTRU ANGAJARE)

LDS Employment Resource Services (Serviciile SZU de asistență pentru angajare) organizează un atelier pentru a-i ajuta pe toți cei care caută un loc de muncă, care caută să se înscrie la cursuri de formare profesională sau care doresc să înceapă o afacere. Atelierul ajută oamenii să își stabilească țelurile cu privire

la cariera lor și să-și dezvolte încrederea în capacitatea lor de a reuși. Acest atelier este menit să fie instructiv, interactiv, motivațional și recreativ. Acele persoane care pun în aplicare lucrurile pe care le învață în cadrul atelierului pot găsi, adesea, de muncă în mai puțin timp decât ar face-o în alt mod.

Atelierul include subiecte cum ar fi identificarea țărilor unei cariere, descoperirea resurselor pentru îndeplinirea țărilor, întocmirea CV-urilor și felul în care se poate obține succesul într-un loc de muncă nou.

Pentru a afla dacă există o locație lângă dumneavoastră unde are loc atelierul, adresați-vă episcopului sau președintelui dumneavoastră de ramură sau vizitați www.ldsjobs.org și accesați „Find a Center”.

„DAR ADU-ȚI AMINTE DE FĂCĂTORUL TĂU ÎN ZILELE TINEREȚII TALE” (ECLEZIASTUL 12:1).

Scripturile povestesc despre slujirea profeților și apostolilor. Mulți dintre acești conducători L-au cunoscut pe Dumnezeu de când erau tineri. Aici găsiți cinci relatări ce descriu experiențele unora dintre acești tineri care au devenit conducători.

- Ioan Botezătorul, care a fost chemat să pregătească oamenii pentru „venirea Domnului”, a fost „rânduit la această putere de către îngerul lui Dumnezeu, când avea opt zile” (D&L 84:27–28).

- Regele Iosia, încoronat la vârsta de opt ani, și-a petrecut cei 31 de ani ai săi de domnie ajutându-i pe iudei să se convertească la Evanghelie (vezi 2 Împărați 22).

- Mormon avea aproximativ 10 ani atunci când Amaron l-a ales pe el să aibă grijă de înregistrări (plăcile lui Nefi). La aproximativ 16 ani, Mormon a fost ales conducătorul armatelor nefite. (Vezi Mormon 1:2–4; 2:1–2.)

- David era un simplu „tânăr” (un tânăr băiat) atunci când l-a ucis pe Goliat, probabil de aceeași vârstă ca și soldații din armata lui Helaman (vezi 1 Samuel 17:49–56; Alma 53:22).

- Iosif avea 17 ani atunci când a fost vândut în Egipt, acolo unde „Domnul a fost cu Iosif” (vezi Genesa 37:2, 27–28; 39:2).

„Toate aceste lucruri mă binecuvântează”

de Michael R. Morris

Revistele Bisericii

Dacă este sâmbătă, o veți găsi pe Elvira Guagliarello trebăluind de zor în bucătăria locuinței sale din Puerto Madryn, situat pe țărmul golfului Nuevo, în provincia Chubut din sudul Argentinei.

Ea pregătește o cantitate de făină și apă și, apoi, ia alte ingrediente. Vorbește foarte puțin în timp ce lucrează, dar faptele ei răsună mai tare decât cuvintele sale. La urma urmei, este în slujba Domnului.

„Mă simt bine pentru că știu că fac un bine”, spune sora Guagliarello în timp ce amestecă ingredientele. Ea se gândește la Salvator în timp ce lucrează, fericită la gândul că rezultatul slujirii sale îi va ajuta pe ceilalți membri ai Bisericii să își amintească de El.

Sora Guagliarello, în vârstă de 82 de ani, se bucură de faptul că slujește ca învățătoare vizitatoare, participă la dirijarea muzicii în cadrul episcopiei din care face parte și face pâinea ce se folosește la rânduiala împărțășaniei – o chemare pe care a îndeplinit-o cu credință și sârguință de aproape zece ani. Ea spune că, la începutul

săptămânii, pregătește o franzelă pentru folosul ei personal, dar sâmbăta își rezervă timp pentru a face pâine „special pentru Biserică”. „Îmi spun mie însămi: «Trebuie să fac pâine și trebuie să merg la Biserică». Nu vreau să întrerup acest obicei”.

Atunci când starea de sănătate îi permite, ea merge și la templu – făcând o călătorie anuală cu autocarul de 20 de ore până la templul din Buenos Aires, în Argentina.

„Sora Guagliarello este mereu fericită să slujească în orice fel poate”, spune episcopul ei, Jesús Santos Gumiel. „Membrii episcopiei știu că pot conta pe ea. În pofida vârstei, ea este constantă în pregătirea pâinii în fiecare sâmbătă și credincioasă în ceea ce privește prezența sa la biserică în fiecare duminică. Este un exemplu bun”.

Sora Guagliarello i-a întâlnit pe misionarii cu timp deplin în 1962 în Mar del Plata, la sud de Buenos Aires, în timp ce lucra într-un cămin în care locuiau aceștia. Când i-a recunoscut

Elvira Guagliarello

bătănd la uși 15 ani mai târziu, după ce se mutase în Puerto Madryn, ea a acceptat discuțiile misionare, a fost botezată și a început viața ei de slujire în cadrul Bisericii.

Astăzi, ea locuiește singură, dar nu se simte nicicum singură. Ea are scripturile și familia din cadrul episcopiei din care face parte și comunică în mod frecvent cu Tatăl ei Ceresc prin intermediul rugăciunii. Pe lângă aceasta, se bucură de prezența Spiritului pe care Domnul a promis-o tuturor celor care Îl slujesc, slujindu-i pe alții¹.

„Toate aceste lucruri mă binecuvântează”, spune sora Guagliarello cu un zâmbet pe buze. „Biserica ne pune la muncă, iar acest lucru mă face fericită. Întotdeauna am găsit bucurie slujindu-L pe Tatăl nostru din Ceruri”. ■

NOTĂ

1. Vezi Henry B. Eyring, „În puterea Domnului”, *Liahona*, mai 2004, p. 21; vezi, de asemenea, Ioan 14:16-18; Doctrina și legăminte 88:3.

SĂ OBȚINEM CELE MAI MARI BENEFICII LA BĂTRĂNEȚE

Cheia succesului de a ne simți utili și a depăși singurătatea este aceea de a căuta modalități prin care

să-i slujim pe cei nevoiași. Președintele Ezra Taft Benson (1899-1994) a sugerat membrilor în vârstă ai Bisericii câteva modalități de slujire:

1. slujirea în templu și participarea frecventă la rânduielele din interiorul acestuia;
2. colectarea și consemnarea informațiilor cu privire la istoria familiei;
3. implicarea în slujirea misionară;
4. clădirea unității în cadrul familiei;
5. acceptarea și îndeplinirea chemărilor în Biserică;
6. oferirea de ajutor asemenea lui Hristos;
7. menținerea în formă, menținerea sănătății și a unei vieți active, în general.

Dintr-o cuvântare de Ezra Taft Benson, „To the Elderly in the Church”, *Ensign*, noiembrie 1989, p. 4-6.

ISUS HRISTOS

A ISPĂȘIT PENTRU PĂCATELE NOASTRE

Unul dintre motivele pentru care suntem aici, pe pământ, este pentru a învăța să ne supunem poruncilor lui Dumnezeu. Cu excepția lui Isus Hristos care a trăit o viață perfectă, toți cei care au trăit pe pământ au păcătuit (vezi Romani 3:23; 1 Ioan 1:8). Păcatul este încălcarea cu bună-știință a poruncilor lui Dumnezeu și toate păcatele sunt însoțite de o pedeapsă. Atunci când păcățuim, dreptatea cere ca noi să suferim o pedeapsă (vezi Alma 42:16–22).

În cele din urmă, consecința oricărui păcat o reprezintă separarea de Dumnezeu (vezi 1 Nefi 10:21). Această separare este atât de mare încât nu o putem corecta singuri.

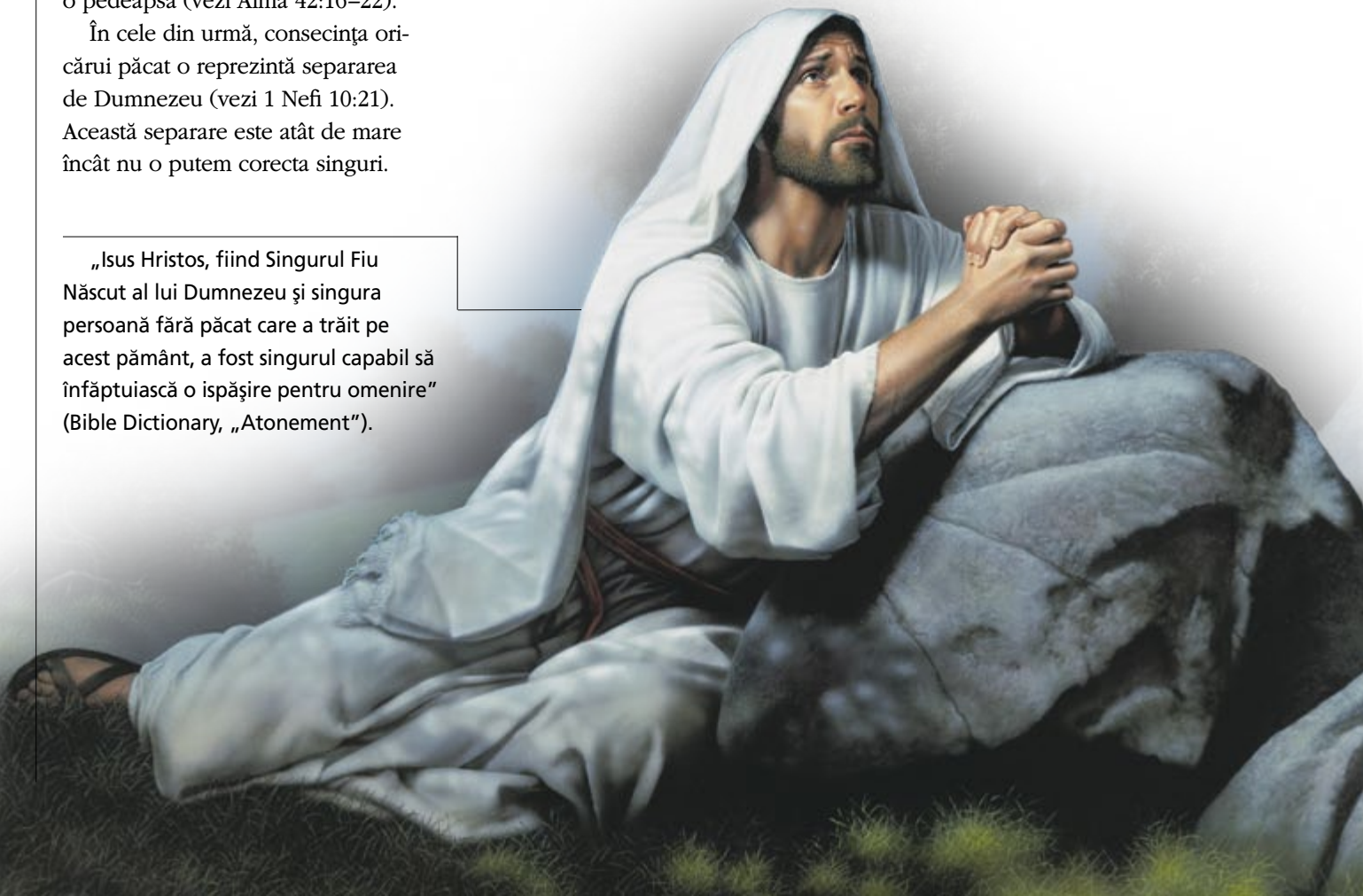
„Isus Hristos, fiind Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu și singura persoană fără păcat care a trăit pe acest pământ, a fost singurul capabil să înfăptuiască o ispășire pentru omenire” (Bible Dictionary, „Atonement”).

Pentru a îndepărta efectele acestei separări, Tatăl nostru Ceresc a oferit o cale pentru ca Singurul Său Fiu Născut, Isus Hristos, să ia asupra Sa povara păcatelor noastre, oferindu-ne posibilitatea de a fi curați din punct de vedere spiritual și de a fi din nou împreună cu El. Acesta este planul milei.

Salvatorul ne-a învățat: „Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste

lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu suferă, dacă ei se vor pocăi; dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să suferă la fel ca și Mine” (D&L 19:16–17).

Ca parte a ispășirii Sale, Isus a suferit pentru păcatele noastre în Grădina Ghetsimani și pe crucea de pe Căpățâna. Pocăindu-ne de păcatele noastre, noi putem aduce puterea ispășirii Sale în viețile noastre.

Ispășirea ne oferă, de asemenea, următoarele binecuvântări:

1. *învierea tuturor celor care se nasc pe pământ (vezi Alma 11:42–45).*

Isus Hristos, care a ispășit de bună voie pentru păcatele noastre, a spus:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28–30). ■

Pentru mai multe informații, consultați *Principiile Evangheliei* (2009), p. 63–70 și *Fideli credinței* (2004), p. 78–83.

3. *capacitatea de a găsi pace în vremuri de încercare, deoarece Isus a luat asupra Sa durerile și bolile noastre (vezi Ioan 14:27; Alma 7:11–12);*

„Iată, Eu am venit în lume ca să aduc mântuire în lume, pentru ca să salvez lumea de la păcat.

De aceea, oricine se va pocăi și va veni la Mine ca un copil mic, pe acela Eu îl voi primi, căci a lor este împărăția lui Dumnezeu. Iată, căci de aceea Mi-am dat eu viața și Mi-am căpătat-o din nou; de aceea, pocăiți-vă și veniți la Mine, voi de la marginile pământului și fiți salvați” (3 Nefi 9:21–22).

2. *viața eternă în prezența lui Dumnezeu pentru toți copiii care mor înainte de a ajunge la vârsta responsabilității, cea de opt ani (vezi Mosia 3:16; 15:24–25; Moroni 8:8–12);*

4. *o compensare a nedreptăților din această viață pentru cei drepecți (vezi Predicații Evanghelia Mea [2004], p. 52).*

Pocăiți-vă, întoarceți-vă la Domnul și fiți vindecați

“Acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu mai Îmi amintesc de ele” (D&L 58:42).

de David L. Frischknecht

Departamentul pentru elaborarea
programei de învățământ

BINECUVÂNTĂRILE POCĂINȚEI

„Păcatul este încălcarea cu voință a legii divine. Ispășirea lui Isus Hristos este darul lui Dumnezeu pentru copiii Săi, ca să se corecteze și să depășească consecințele păcatului...”

Darul ispășirii lui Isus Hristos ne asigură, tot timpul și în toate locurile, binecuvântările pocăinței și ale iertării”.

Președintele Dieter F. Uchdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, „Punct de unde se poate face întoarcerea sigură”, *Liahona*, mai 2007, p. 99, 101.

De curând, o femeie bună și credincioasă pe care o cunosc a fost rănită grav într-un accident de mașină. Printre rănilor suferite se numărau coaste și vertebre rupte. O parte din procesul de recuperare cerea ca aceasta să poarte un corset astfel încât să nu-și poată mișca spatele și gâtul. Corsetul părea foarte incomod. Dar era necesar. Acesta îi oferea posibilitatea ca spatele și gâtul său să fie vindecați.

Pocăința este asemenea aceluși corset. Când păcătuim, ne rănim sufletul, iar tratamentul divin este necesar pentru a ne face întregi, din nou. Pocăința oferă posibilitatea care Îi permite Salvatorului, prin puterea ispășirii, să ne *vindece* (vezi 3 Nefi 9:13). Dacă vreo parte a procesului de pocăință este incomodă – asemenea unui corset pentru un spate fracturat – noi trebuie să ne pocăim, oricum.

Președintele Dieter F. Uchdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, ne-a învățat: „Adevărata pocăință ne va conduce din nou să facem ceea ce este drept. Ca să ne pocăim cu adevărat trebuie să ne recuoaștem păcatele și să simțim remușcarea,

sau să ne întristăm după voia lui Dumnezeu, și să mărturisim acele păcate lui Dumnezeu. Dacă păcatele noastre sunt grave, trebuie, de asemenea, să le mărturisim conducătorului preoției autorizat. Trebuie să cerem iertare lui Dumnezeu și să facem tot ce putem pentru a corecta orice nedreptate cauzată de faptele noastre. Pocăința înseamnă o schimbare a minții și a inimii – încetăm să facem lucrurile care sunt greșite și începem să facem lucruri care sunt corecte. Ea ne aduce o atitudine nouă față de Dumnezeu, față de noi înșine și față de viață, în general”¹.

Când încheiem cu succes procesul pocăinței, rezultatele acestuia sunt vindecarea, alinarea și fericirea. Dorothy J. R. White a scris:

*Gândiți-vă la lacrimile ce cad în afară,
Dar ne curăță pe dinăuntru*².

Domnul stăruiește cu dragoste și convingere ca noi să ne pocăim, deoarece El vrea să ne vindece. El a suferit în trup și spirit pentru a plăti pedeapsa pentru păcatele noastre, dacă noi ne pocăim. El explică:

Fiul risipitor s-a întors cu umilință la tatăl său și a spus: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău” (Luca 15:21). Tatăl său l-a primit acasă cu brațele deschise. La fel și Tatăl nostru Ceresc ne primește cu brațele deschise, atunci când ne pocăim.

„Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit – și aș fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar și apoi să dau înapoi –

Cu toate acestea, slavă Tatălui, am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor.

De aceea, Eu îți poruncesc din nou să te pocăiești” (D&L 19:16–20).

Fie ca noi să ne pocăim acum, să ne întoarcem la Domnul și să fim vindecați. ■

NOTE

1. Dieter F. Uchtorf, „Punct de unde se poate face întoarcerea sigură”, *Liahona*, mai 2007, p. 100.
2. Dorothy J. R. White, „Repentance”, *Ensign*, iulie 1996, p. 27.

Care sunt binecuvântările pocăinței și iertării?

- Duhul Sfânt ne va confirma că suntem iertați.
- Dumnezeu va înlătura povara vinovăției pentru păcatele noastre.
- Noi ne vom bucura mai din plin de influența Duhului Sfânt.

Pentru mai multe informații despre acest subiect, consultați Ezechiel 33:15–16; Alma 12:33–34; 36:13, 17–20 și Boyd K. Packer, „The Brilliant Morning of Forgiveness”, *Ensign*, noiembrie 1995, p. 18–21.

DE CE NE VINDECĂ POCĂINȚA?

Vârșnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a ajutat la oferirea unui răspuns la această întrebare în cuvântarea sa din cadrul conferinței generale „Pocăiți-vă... ca Eu să vă pot vindeca”, (*Liahona*, noiembrie 2009, p. 40–43). Profetul Alma ne ajută, de asemenea, să înțelegem pocăința și ispășirea (vezi Alma 42).

1. Pocăința noastră ne permite să punem în aplicare binecuvântările ispășirii și să fim vindecați. Suferința lui Hristos din Ghetsimani și de pe Golgota a ispășit pentru păcatele noastre, ale tuturor. El poate și este dornic să ne ierte păcatele.
2. Când păcătuiam, ne îndepărtăm de Dumnezeu. Acest lucru ne rănește spiritul.
3. Când ne pocăim, ne „reîntoarcem” la Dumnezeu. Acest lucru face ca remușcarea noastră să se micșoreze. De asemenea, iertarea șterge „vinovăția din inimile noastre” (Alma 24:10) și aduce „pace în conștiință” (Mosia 4:3), fiind, astfel, vindecați.

Gândiți-vă să vă împărtășiți cu cineva mărturia despre binecuvântările pe care le-ați primit ca urmare a pocăinței.

Puterea purificatoare DIN GHETSIMANI

**de vârstnicul
Bruce R. McConkie
(1915–1985)**

din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli

Bruce R. McConkie s-a născut la 29 iulie 1915 în Michigan, SUA. A fost susținut în Primul Consiliu al celor Șaptezeci la data de 6 octombrie 1946 și a fost rânduit apostol la 12 octombrie 1972. A decedat pe 19 aprilie 1985, în orașul Salt Lake, Utah. Această cuvântare a fost rostită în cadrul conferinței generale, la 6 aprilie 1985.

Eu simt, iar Spiritul pare să aprobe aceasta, că doctrina cea mai importantă pe care o pot declara și mărturia cea mai puternică pe care o pot depune sunt despre sacrificiul ispășitor al Domnului Isus Hristos.

Ispășirea Sa este cel mai important eveniment care a avut sau va avea vreodată loc de la începutul creației și de-a lungul tuturor perioadelor unei eternități fără sfârșit.

Ea reprezintă actul suprem de bunătate și har pe care numai un Dumnezeu îl putea îndeplini. Prin aceasta, toate cerințele și condițiile planului etern de salvare al Tatălui au intrat în vigoare.

Prin aceasta, nemurirea și viața veșnică a omului au devenit posibile. Prin ea, toți oamenii sunt salvați de la moarte, iad, diavol și de la un chin veșnic.

Și, prin ea, toți cei care cred în glorioasa Evanghelie a lui Dumnezeu și se supun ei,

toți cei care sunt fideli și credincioși și care înving lumea, toți cei care suferă pentru Hristos și cuvântul Său, toți cei care sunt pedepsiți și loviți din pricina lucrării în care sunt angajați – toți vor deveni asemenea Creatorului lor și vor sta împreună cu El pe tronul Său și vor domni cu El pentru totdeauna, în glorie nepieritoare.

Vorbind despre aceste lucruri minunate, voi folosi cuvintele mele proprii, deși dumneavoastră ați putea crede că sunt cuvinte din scripturi, cuvinte rostite de alți apostoli și profeți.

Este adevărat că ele au fost proclamate la început de alții, dar acum ele sunt ale mele, căci Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu mi-a depus mărturie că ele sunt adevărate și, acum, este ca și cum Domnul mi le-a revelat mie în primul rând. Prin urmare, eu l-am auzit glasul și-l cunosc cuvântul.

În Grădina Ghetsimani

Acum două mii de ani, în afara zidurilor Ierusalimului, se afla un colț plăcut de grădină, numită Ghetsimani, unde Isus și prietenii Săi apropiați obișnuiau să se retragă pentru a cugeta și a se ruga.

Acolo, Isus i-a învățat pe ucenicii Săi doctrinele împărăției și toți au comunicat cu Acela care este Tatăl nostru, al tuturor, în a Cărui slujire erau angajați și a Cărui însărcinare ei o îndeplineau.

Acest loc sacru, asemenea Edenului în care a trăit Adam, asemenea muntelui Sinai de unde Iehova a dat legile Sale, asemenea dealului Căpățâna pe care Fiul lui Dumnezeu și-a dat viața ca răscumpărare pentru mulți, acest pământ sacru este locul în care Fiul fără de păcat al Tatălui Etern a luat asupra Sa păcatele tuturor oamenilor, cu condiția ca aceștia să se pocăiască.

Nu cunoaștem, nu putem explica în cuvinte, și nicio minte muritoare nu-și poate

închipui importanța deplină a ceea ce a făcut Hristos în Ghetsimani.

Știm că sudoarea Lui s-a făcut ca niște picături mari de sânge care ieșeau din fiecare por în timp ce bea drojdia acelei cupe amare pe care I-o dăduse Tatăl Său.

Știm că El a suferit, atât în trup, cât și în duh, mai mult decât poate suferi un om, în afară de moarte.

Știm că într-un fel, de neînțeles pentru noi, suferința Sa a satisfăcut cerințele dreptății, a răscumpărat sufletele celor care se pocăiesc de la durerile

și pedepsele păcatului și a făcut ca mila să fie disponibilă tuturor celor care cred în numele Său cel Sfânt.

Știm că era căzut cu fața la pământ în timp ce durerile și chinurile de moarte ale unei poveri infinite L-au făcut să tremure de durere și să voiască să nu bea din paharul amar.

Știm că un înger a venit din curțile cerești pentru a-L întări în momentele Sale de chin și presupunem că acesta a fost Mihail, cel care a căzut cel dintâi pentru ca omul muritor să poată fi.

Pe cât ne putem da seama, aceste chinuri infinite – această

suferință de nedescris – a continuat timp de aproximativ trei sau patru ore.

Arestarea, judecarea, batjocura și biciuirea Sa

După aceasta – când trupul Său era stors și lipsit de putere – i-a înfruntat pe Iuda și pe ceilalți diavoli întruchipați, unii fiind chiar din Sinedriu; și a fost luat de-acolo, legat cu o funie de gâtul Său, asemenea unui criminal de rând, pentru a fi judecat de cei mai mari criminali care, în calitatea lor de iudei, stăteau în scaunul lui Aaron și, în calitatea lor de romani, exercitau puterea lui Cezar.

L-au dus la Ana, la Caiafa, la Pilat, la Irod și înapoi la Pilat. A fost acuzat, înjurat și bătut. Saliva lor murdară a curs pe fața Lui, în timp ce lovituri malițioase Îi slăbeau și mai mult trupul copleșit de durere.

Plini de furie, au revărsat o ploaie de lovituri pe spatele Său. Pe fața lui curgeau picături de sânge în timp ce o coroană de spini I-a străpuns fruntea rănită.

Dar, mai presus de toate, a fost biciuit, biciuit cu 39 de lovituri, biciuit cu un bici din fâșii de piele, în care erau țesute bucăți ascuțite de os și metale tăioase.

Mulți au murit numai din pricina biciuirii, dar El a îndurat suferințele ei și S-a ridicat pentru a suferi o moarte umilitoare pe crucea nemiloasă de pe dealul Căpățâna.

Și nicio minte muritoare nu-și poate închipui importanța deplină a ceea ce a făcut Hristos în Ghetsimani.

Apoi, a purtat propria Sa cruce până când s-a prăbuși din pricina greutății acesteia, a durerii și a agoniei crescânde.

Pe cruce

În cele din urmă, pe un deal numit Căpățâna – tot în afara zidurilor Ierusalimului – în timp ce ucenicii priveau neputincioși și simțeau durerile morții ce se apropia, soldații romani L-au pus pe cruce.

Folosind ciocane mari, aceștia au bătut piroane de fier prin picioarele, mâinile și încheieturile mâinilor Sale. Într-adevăr, El a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre.

Apoi, crucea a fost ridicată ca toată lumea să-L poată vedea, și să caște gura de mirare, să înjure și să batjoco-rească. Au făcut aceste lucruri cu răutate timp de trei ore, de la 9:00 dimineața până la prânz.

Apoi, cerul s-a întunecat. Întunericul a acoperit pământul timp de trei ore, la fel cum s-a întâmplat și printre nefiți. S-a pornit o furtună puternică, ca și cum chiar Dumnezeuul naturii era în agonie.

Și, într-adevăr, era căci, în timp ce El a stat atârnat pe cruce timp de alte trei ore, de la prânz până la ora 3:00 după-amiază, toate agoniile infinite și durerile necruțătoare pe care le-a suferit în Ghetsimani au revenit.

Și, în cele din urmă, după ce agoniile ispășitoare s-au încheiat – după ce victoria a fost câștigată, după ce Fiul lui Dumnezeu a împlinit voința Tatălui în toate lucrurile – El a spus: „S-a isprăvit” (Ioan 19:30) și și-a dat Duhul de bunăvoie.

În lumea spiritelor

În timp ce pacea și alinarea unei morți milostive L-au eliberat de durerile și întristările vieții muritoare, El a intrat în paradisul lui Dumnezeu.

După ce și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, El era pregătit să își vadă o sămânță de urmași, în acord cu cuvintele mesianice.

Aceștia au fost toți sfinții profeți și sfinții credincioși din vremurile trecute; aceștia, adică toți cei care luaseră numele Său asupra lor și care, fiind născuți spiritual de către El, deveniseră fiii și fiicele Sale, chiar așa cum cum suntem și noi; toți aceștia erau adunați în lumea spiritelor pentru a-I zări chipul și a-I auzi glasul.

După aproximativ 38 sau 40 de ore – trei zile după cum măsurau iudeii timpul – Domnul nostru binecuvântat a venit la mormântul bărbatului din Arimatea unde trupul Său parțial îmbălsămat fusese pus de Nicodim și Iosif din Arimatea.

Învierea Sa

Atunci, într-un fel de neînțeles pentru noi, El a luat asupra Sa acel trup care încă nu cunoscuse putrezirea și S-a ridicat în nemurire glorioasă, devenind asemănător Tatălui Său înviat.

Apoi, El a primit toată puterea în cer și pe pământ, a dobândit exaltarea eternă, a apărut Mariei Magdalena și multor alora și S-a înălțat la cer pentru ca acolo să stea la dreapta lui Dumnezeu Tatăl Atotputernic și să domnească pentru totdeauna în glorie eternă.

Învierea Sa de la moarte a treia zi a completat ispășirea. Din nou, într-un fel de neînțeles pentru noi, efectele învierii Sale sunt transmise tuturor oamenilor, ca toți să învie din mormânt.

Așa cum Adam a adus moartea, Hristos a adus viața; așa cum Adam este tatăl vieții muritoare, Hristos este Tatăl nemuririi.

Și fără acestea amândouă, fără viața muritoare și nemurire, omul nu își poate duce la capăt mântuirea și nu se poate ridica până la acele înălțimi de dincolo de cer, unde dumnezeii și îngerii locuiesc pentru totdeauna în glorie eternă.

O cunoaștere despre ispășire

Ispășirea lui Hristos este doctrina cea mai esențială și fundamentală a Evangheliei și este cea mai puțin înțeleasă dintre toate adevărurile revelate nouă.

Mulți dintre noi au o cunoaștere superficială despre ispășire și se bazează pe Domnul și pe bunătatea Sa pentru a fi ajutați să treacă prin încercările și pericolele vieții.

Dar, dacă am avea credință asemenea lui Enoh și lui Ilie, trebuie să credem ce au crezut ei, să cunoaștem ce au știut ei și să trăim așa cum au trăit ei.

Permiteți-mi să vă invit să mă însoțiți într-o dobândire a cunoașterii precise și sigure despre ispășire.

Trebuie să înlăturăm filozofile lumii și înțelepciunea celor învățați și să ascultăm de acel Spirit care ne este dat nouă pentru a ne călăuzi spre adevărul deplin.

Trebuie să cercetăm scripturile, acceptându-le ca fiind

mintea, voința și glasul Domnului și însăși puterea lui Dumnezeu pentru salvare.

Pe măsură ce vom citi, vom cugeta și ne vom ruga, în mintea noastră va apărea viziunea celor trei grădini ale lui Dumnezeu – grădina Edenului, grădina Ghetsimani și grădina mormântului gol în care Isus i-a apărut Mariei Magdalena.

Creația, Căderea și ispășirea

În grădina Edenului vom vedea toate lucrurile create în gloria lor de paradis – fără moarte, fără procreare, fără experiențe care să ne pună la încercare.

Vom ajunge să cunoaștem că o asemenea creație, acum necunoscută omului, a fost singura modalitate care să ducă la Cădere.

Atunci, îi vom vedea pe Adam și pe Eva, primul bărbat și prima femeie, pășind din starea

lor de nemurire și glorie de paradis și devenind primii oameni muritori de pe pământ.

Vom vedea viața muritoare, incluzând procrearea și moartea, intrând, astfel, în lume. Și, din pricina încălcării, începutul unei perioade de încercare și probă.

Apoi, în Ghetsimani, Îl vom vedea pe Fiul lui Dumnezeu răscumpărând omul de la moartea temporală și cea spirituală, care au venit asupra noastră datorită căderii.

Și, în cele din urmă, înaintea unui mormânt gol, vom cunoaște că Hristos, Domnul nostru, a rupt legăturile morții și a ieșit triumfător pentru totdeauna, învingând moartea.

Astfel, creația este părintele căderii; și, prin cădere, au intrat în lume viața muritoare și moartea; și, prin Hristos, au fost făcute posibile nemurirea și viața veșnică.

**Efectele
învierii Sale
sunt transmise
tuturor oame-
nilor, ca toți
să învie din
mormânt.**

Dacă nu ar fi fost nicio cădere a lui Adam, prin care vine moartea, nu ar fi putut fi nicio ispășire a lui Hristos, prin care vine viața.

Sângele Său ispășitor

Iar acum, cu privire la această ispășire desăvârșită, înfăptuită prin vărsarea sângelui lui Dumnezeu – eu mărturisesc că ea a avut loc în Ghetsimani și pe Golgota, iar cu privire la Isus Hristos, eu mărturisesc că El este Fiul Dumnezeului cel viu și că a fost răstignit pentru păcatele lumii. El este Domnul nostru, Dumnezeul nostru și Regele nostru. Eu, însumi, știu acest lucru, independent de orice altă persoană.

Eu sunt unul dintre martorii Săi și, în curând, voi simți urmele cuielor în mâinile și picioarele Sale și Îi voi uda picioarele cu lacrimile mele.

Dar nu voi ști mai bine atunci decât știu acum că El este Fiul Atotputernic al lui Dumnezeu, că El este Salvatorul și Mântuitorul nostru și că salvarea vine numai prin și în sângele Său ispășitor și în niciun alt fel.

Fie ca Dumnezeu să ne permită ca noi toți să umblăm în lumină, așa cum Dumnezeu, Tatăl nostru, este în lumină, astfel încât, în acord cu promisiunile făcute, sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, să ne curețe de toate păcatele. ■

Subtitluri adăugate; redactarea, punctuația și ortografia au fost standardizate.

de vârstnicul D. Todd
Christofferson
din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli

SĂ NE AMINTIM TOTDEAUNA DE EL

*Când ne amintim mereu de Salvator, putem
„face cu voioșie toate lucrurile care stau în
puterea noastră”, încrezători că puterea și
dragostea Sa pentru noi ne va însoți.*

Rugăciunile de împărtășanie confirmă că unul dintre scopurile principale ale împărtășaniei, așa cum a fost instituită de Domnul Isus Hristos, este ca noi să ne “[amin-tim] totdeauna de El”

(D&L 20:77, 79). Să ne amintim de Isus Hristos înseamnă, evident, să ne amintim de ispășirea Sa, care este reprezentată simbolic de pâine și apă ca însemne ale suferinței și morții Sale. Nu trebuie niciodată să uităm ce a făcut El pentru noi, pentru că, fără ispășirea și învierea Sa, viața nu ar avea niciun scop. Pe de altă parte,

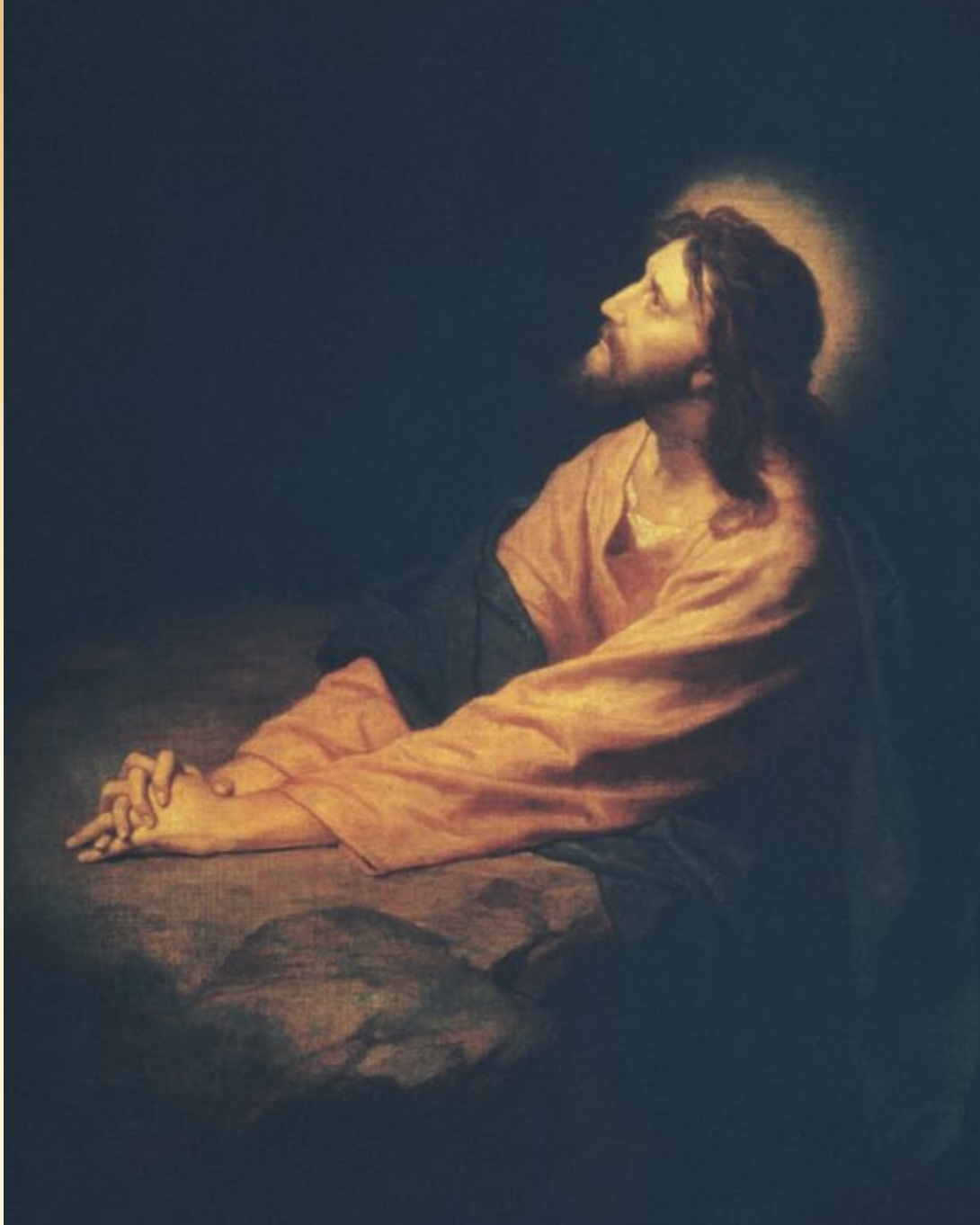

să-I urmărim voința; în al doilea rând, să recunoaștem și să acceptăm obligația noastră de a răspunde înaintea lui Hristos pentru fiecare gând, cuvânt și faptă; iar în al treilea rând, să trăim nefiindu-ne teamă și având credința că putem să căutăm întotdeauna la Salvator ajutorul de care avem nevoie.

prin intermediul ispășirii și învierii Sale, viețile noastre capătă dimensiuni eterne și divine.

Vreau să dezvolt trei aspecte a ceea ce înseamnă să ne amintim totdeauna de El: în primul rând, să căutăm să-I cunoaștem și

*Voi și cu mine Îl
putem pune pe
Hristos în centrul
vieților noastre
și putem deveni
una cu El, după
cum și El este una
cu Tatăl. Putem
începe curățind
totul în viețile
noastre și, apoi,
reclădindu-ne
viețile noastre
astfel încât să
punem lucrurile
care contează
cel mai mult pe
primul loc, avân-
du-L în centru pe
Salvator.*

**1. Să căutăm să cunoaștem și să urmăm
voința lui Hristos, așa cum și El a căutat
voința Tatălui.**

Binecuvântarea pâinii din cadrul împărțășaniei ne oferă angajamentul de a fi dornici să luăm asupra noastră numele Fiului „și să [ne amintim] totdeauna de El și să [ținem] poruncile pe care El [ni] le-a dat [nouă]” (D&L 20:77). Ar fi, de asemenea, potrivit să citim acest legământ ca în felul următor: „[să ne amintim] totdeauna de El *pentru a* [ține] poruncile Sale”. Acesta este modul în care El și-a amintit întotdeauna de Tatăl. După cum a spus El: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după

cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30).

Isus a ajuns la unitatea perfectă cu Tatăl supunându-Se, atât în trup cât și în spirit, voinței Tatălui. Făcând referire la Tatăl Său, Isus a spus: „totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:29). Deoarece aceasta era voința Tatălui, Isus S-a supus chiar până la moarte, „voința Fiului fiind înghițită în voința Tatălui” (Mosia 15:7). Faptul că El S-a concentrat asupra Tatălui este unul dintre motivele principale pentru care slujirea lui Isus a avut o asemenea claritate și putere.

În același mod, voi și cu mine Îl putem pune pe Hristos în centrul vieților noastre și putem deveni una cu El, după cum și El este una cu Tatăl (vezi Ioan 17:20–23). Putem începe curățind totul din viețile noastre și, apoi, reclădindu-ne viețile astfel încât să punem lucrurile care contează cel mai mult pe primul loc, avându-L în centru pe Salvator. Trebuie să punem pe primul loc lucrurile care ne ajută să ne amintim totdeauna de El – rugăciunea frecventă și studiul scripturilor, studiul profund al învățăturilor apostolice, pregătirea săptămânală pentru a lua cu demnitate din împărtășanie, preaslăvirea în cadrul adunărilor de duminică și consemnarea și amintirea lucrurilor pe care le învățăm despre ucenicie prin intermediul Spiritului și al experiențelor.

V-ați putea gândi și la alte lucruri care vi se potrivesc în mod deosebit în acest moment al vieții voastre. Odată ce ne creăm timpul și mijloacele necesare pentru aceste aspecte în timp ce ne concentrăm viețile asupra lui Hristos, putem începe să adăugăm și alte responsabilități și lucruri de valoare, cum ar fi educația și responsabilitățile familiale. În acest mod, lucrurile esențiale nu vor fi date afară din viețile noastre de lucrurile care sunt doar bune, dar nu esențiale, iar cele care au valoare mai mică vor căpăta o prioritate mai mică sau nu vor mai conta deloc.

Recunosc că nu este ușor să ne punem voința în acord cu cea a lui Isus Hristos, la fel cum El și-a pus voința în acord cu cea a Tatălui. Președintele Brigham Young (1801–1877) a arătat că înțelege problema noastră când a spus:

„După tot ceea ce s-a spus și s-a făcut, după ce El l-a condus pe acest popor timp atât de îndelungat, nu vă dați seama că se simte lipsa încrederii în Dumnezeuul nostru? Nu simțiți acest lucru? Mă puteți întreba: «[Frate] Brigham, dumneavoastră simțiți acest lucru?». Da, îmi dau seama că încă îmi lipsește încrederea, într-o oarecare măsură, în El pe care mă bizui. – De ce? Pentru că nu am puterea și aceasta

din cauza stării mele, care a fost cauzată de Cădere asupra mea...

Uneori, ceva se răzvrătește în mine, ceva care trage o linie despărțitoare între voința mea și voința Tatălui meu din Cer; ceva care face ca voința mea și voința Tatălui meu din Cer să nu fie în chip perfect una.

Noi trebuie să simțim și să înțelegem, în măsura posibilă, în măsura în care ne permite natura noastră de după Cădere, în măsura în care putem dobândi credință și cunoaștere pentru a ne înțelege pe noi înșine, că voința acestui Dumnezeu pe care Îl slujim este voința noastră și că noi nu avem o altă voință, nici în această viață, nici în eternitate”¹.

Deși poate că nu este ușor, noi putem înainta cu consecvență având credință în Domnul. Eu pot confirma că, în timp, dorința și capacitatea noastră de a ne aminti întotdeauna de Salvator și de a-L urma vor crește. Ar trebui să lucrăm cu răbdare în vederea împlinirii acestui scop și să ne rugăm întotdeauna pentru a avea parte de discernământul și de ajutorul divin de care avem nevoie. Nefi ne-a sfătuit: „Dar iată, vă spun că voi trebuie întotdeauna să vă rugați și să nu vă descurajați; că voi nu trebuie să faceți nimic pentru Domnul până când, în primul rând, nu vă rugați Tatălui în numele lui Hristos ca El să sfințească fapta voastră pentru voi înșivă, pentru ca fapta voastră să fie pentru binele sufletului vostru” (2 Nefi 32:9).

Am fost martorul unei asemenea rugăciuni atunci când eu și vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, am fost desemnați să conducem un interviu prin videoconferință cu un cuplu din altă țară. Cu scurt timp înainte de a intra în studio, am trecut din nou în revistă informațiile pe care le adunasem despre respectivul cuplu și am simțit că eram pregătit pentru interviu. Cu câteva minute înainte de ora stabilită, l-am văzut pe vârstnicul Oaks șezând singur, cu capul plecat. Într-o clipă, și-a ridicat capul și a spus: „Tocmai îmi încheiam rugăciunea pentru a mă pregăti pentru acest interviu. Vom avea nevoie

Chiar dacă în viață facem ceva și „scăpăm fără să se afle” sau reușim să ascundem de alți oameni, tot trebuie să suferim consecințele acțiunilor noastre atunci când va sosi ziua inevitabilă în care vom fi aduși înaintea lui Isus Hristos, Dumnezeuul dreptății pure și perfecte.

de darul discernământului”. El nu neglijase cea mai importantă pregătire, o rugăciune rostită pentru a sfinți fapta noastră pentru binele nostru și pentru slava Domnului.

2. Să ne pregătim să răspundem înaintea lui Hristos pentru fiecare gând, cuvânt și faptă.

Scripturile arată clar faptul că va exista o mare zi a judecății când Domnul va sta să judece națiunile (vezi 3 Nefi 27:16) și când fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că El este Hristosul (vezi Romani 14:11; Mosia 27:31; D&L 76:110). Natura individuală și măsura acelei judecăți sunt descrise de către Alma în Cartea lui Mormon:

„Deoarece cuvintele noastre ne vor condamna pe noi; da, toate faptele noastre ne vor condamna; noi nu vom fi găsiți nepătați;

iar gândurile noastre, de asemenea, ne vor condamna și în această stare îngrozitoare noi nu vom îndrăzni să privim în sus către Dumnezeuul nostru; și vom fi foarte fericiți dacă vom putea porunci stâncilor și munților să se prăbușească asupra noastră ca să ne ascundă de prezența Lui.

Dar aceasta nu poate să fie; noi va trebui să înaintăm și să stăm înaintea Lui în slava Sa, și în puterea Lui, și în măreția, maiestatea și dominația Lui, și să recunoaștem, în rușinea noastră veșnică, că toate judecățile Lui sunt drepte; că El este drept în toate lucrările Sale și că El este milos cu copiii oamenilor și că El are toată puterea ca să salveze pe fiecare om care crede în numele Lui și care produce fructul pocăinței” (Alma 12:14–15).

Când Salvatorul a definit Evanghelia Sa, această judecată era esențială pentru ea. El a spus:

„Iată, Eu v-am dat vouă Evanghelia Mea; și aceasta este Evanghelia pe care Eu v-am dat-o vouă – cum că Eu am venit pe lume pentru ca să îndeplinesc voința Tatălui Meu, căci Tatăl Meu M-a trimis pe Mine.

Iar Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce; iar după ce Eu am fost înălțat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine, pentru ca tot așa cum Eu am fost înălțat de către oameni, tot astfel oamenii vor fi înălțați de către Tatăl, pentru ca să stea înaintea Mea ca să fie judecați după faptele lor, fie că ele sunt bune sau rele –

Și din cauza aceasta am fost Eu înălțat; de aceea, în acord cu puterea Tatălui, Eu îi voi aduce pe toți oamenii către Mine pentru ca ei să poată fi judecați după faptele lor” (3 Nefi 27:13–15).

A fi „înălțat pe cruce” este, desigur, un mod simbolic de a face referire la ispășirea lui Isus Hristos, prin care El a îndeplinit cerințele pe care dreptatea le-ar putea avea asupra fiecăruia dintre noi. Cu alte cuvinte, prin suferința și moartea Sa din Ghetsimani și de pe Golgota, El a plătit tot ceea ce ne-ar putea cere dreptatea pentru păcatele noastre. De aceea, El satisface cerințele dreptății și reprezintă dreptatea. După cum Dumnezeu este iubire, Dumnezeu este și dreptate. Datoriile și obligațiile noastre se îndreaptă, acum, spre Isus Hristos. Prin urmare, El are dreptul de a ne judeca.

El afirmă că acea judecată se bazează pe faptele noastre. „Vestea cea bună” a Evangheliei Sale este, mai ales, faptul că El ne oferă darul iertării cu condiția să ne pocăim. De aceea, dacă faptele noastre includ pocăința, El ne iartă păcatele și greșelile. Dacă noi respingem darul iertării, refuzând să ne pocăim, atunci sunt impuse cerințele dreptății, pe care El o reprezintă acum. El ne-a spus: „Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi; dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine” (D&L 19:16–17).

De aceea, să ne amintim totdeauna de El, înseamnă să ne amintim totdeauna că nimic nu este ascuns de El. Nu este nicio parte din viețile noastre, fie ea o faptă, un cuvânt sau chiar un gând, care să poată fi ascunsă de cunoașterea Tatălui și Fiului. Nicio copiere la examen, niciun furt din magazin, nicio fantezie lascivă sau neglijență și nicio minciună nu este omisă, trecută cu vederea, ascunsă sau uitată. Chiar dacă în viață facem ceva și „scăpăm fără să se afle” sau reușim să ascundem de alți oameni, tot trebuie să suferim consecințele acțiunilor noastre atunci când va sosi ziua inevitabilă în care

vom fi aduși înaintea lui Isus Hristos, Dumnezeuul dreptății pure și perfecte.

Acest adevăr m-a ajutat, îndemnându-mă, în anumite momente, fie spre pocăință, fie spre evitarea păcatului, în general. Într-o anumită împrejurare legată de vânzarea casei mele, exista o eroare în documentație și m-am văzut în postura de a obține, în mod legal, mai mulți bani de la cumpărător. Agentul meu imobiliar m-a întrebat dacă voiam să păstrez banii, din moment ce era dreptul meu să fac acest lucru. M-am gândit la momentul în care voi fi față în față cu Domnul, personificarea dreptății, încercând să explic că aveam dreptul, din punct de vedere legal, să profit de cumpărător și de greșeala lui. Nu mă puteam imagina fiind foarte convingător, mai ales pentru că, probabil, ar fi trebuit să cer îndurare pentru mine în același timp. Am știut că nu m-aș fi putut împăca cu mine dacă aș fi fost atât de necinstit încât să păstrez banii. I-am răspuns agentului că ne vom rezuma la înțelegerea la care căzusem de acord inițial. Pentru mine valorează mai mult decât orice sumă de bani să știu că nu am pentru ce să mă pocăiesc de pe urma acelei tranzacții.

Odată, în tinerețe, neglijența mea a cauzat o rană mică unuia dintre frații mei. Atunci nu mi-am mărturisit greșeala și nimeni nu a știut vreodată de implicarea mea în toată întâmplarea. Câțiva ani mai târziu, m-am rugat ca Dumnezeu să-mi dezvăluie orice lucru din viața mea care avea nevoie de corectare, astfel încât să pot fi găsit mai curat înaintea Lui și mi-am adus aminte de acest incident. Uitasem de el, dar Spiritul mi-a șoptit că era vorba de un păcat nerezolvat pe care trebuia să-l mărturisesc. Mi-am sunat fratele, mi-am cerut scuze și l-am rugat să mă ierte, lucru pe care el l-a făcut imediat din toată inima. Rușinea și regretul meu ar fi fost mai mici dacă mi-aș fi cerut iertare atunci când s-a întâmplat incidentul.

Pentru mine, a fost interesant faptul că Domnul nu uitase de acel eveniment din trecutul meu, deși eu uitasem. Păcatele nu se rezolvă de la sine și nu se pierd pur și simplu. Păcatele nu se pot mușamaliza în eternitate. Ele trebuie să fie rezolvate, iar lucrul minunat este că, datorită harului ispășitor al Salvatorului, ele pot avea un final mult mai fericit și se pot rezolva într-o manieră mai puțin dureroasă decât atunci când suntem nevoiți să suferim pentru ele.

Ar trebui, de asemenea, să prindem curaj, gândindu-ne la o judecată în care nimic nu este scăpat din vedere, deoarece aceasta înseamnă, de asemenea, că niciun act de supunere, de bunătate și nicio faptă bună, indiferent cât de

Știm că fiecare dintre noi va avea parte, într-un fel sau altul, de încercări, dezamăgiri și tristețe, dar știm, de asemenea, că în cele din urmă, datorită Avocatului nostru divin, toate lucrurile vor conlucra spre binele nostru.

mică este, nu sunt vreodată uitate și nicio binecuvântare corespunzătoare nu este refuzată.

3. Nu vă temeți, ci priviți către Salvator pentru ajutor.

În primele zile ale restaurării, Isus i-a sfătuit și i-a alinat pe Joseph Smith și pe Oliver Cowdery care erau ocupați cu munca de traducere a Cărții lui Mormon și cărora urma să li se confere, curând după aceea, preoția. La acea vreme, Joseph Smith avea 23 de ani și Oliver 22. Persecuția și alte obstacole erau frecvente, dacă nu constante. În aceste împrejurări, în aprilie 1829, Domnul le-a vorbit cu aceste cuvinte:

„Nu te teme turmă mică; faceți bine; lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui.

Iată, Eu nu te condamn pe tine; du-te și să nu mai păcătuiești; îndeplinește cu seriozitate lucrarea pe care Eu ți-am poruncit-o.

Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme.

Privește rănilile care Mi-au străpuns coasta și, de asemenea, semnele cuielor din mâinile și picioarele Mele; fii credincios, păzește poruncile Mele și vei moșteni împărăția cerurilor. Amin” (D&L 6:34–37).

Să ne întoarcem către Salvator în fiecare gând, este, bineînțeles, un alt fel de a spune că ne „[amintim] totdeauna de El”. Pe măsură ce facem acest lucru, nu trebuie să ne îndoim sau să ne temem. Salvatorul le-a amintit lui Joseph și lui Oliver, așa cum ne amintește și nouă, că prin ispășirea Sa, El a primit toată puterea în cer și pe pământ (vezi Matei 28:18) și are atât

abilitatea cât și dorința să ne protejeze și să ne ajute în nevoile noastre. Trebuie doar să fim credincioși și ne putem bizui în mod absolut pe El.

Înainte de revelația mângâietoare dată lui Joseph și Oliver, profetul a avut de îndurat o experiență importantă și dureroasă care l-a învățat să se întoarcă spre Salvator și să nu se teamă de opiniile, presiunile și amenințările oamenilor.

În iunie 1828, Joseph i-a permis lui Martin Harris să ia primele 116 pagini ale manuscrisului Cărții lui Mormon din Harmony, Pennsylvania, pentru a le arăta membrilor familiei sale din Palmyra, New York. Când Martin nu s-a întors așa cum promisese, îngrijorat, Joseph a călătorit cu o trăsură închiriată până la casa părinților lui din Manchester Township, New York. Imediat, profetul a trimis vorbă pentru a-l chema pe Martin. Când Martin a sosit, el a recunoscut că nu avea manuscrisul și nici nu știa unde era.

Joseph a exclamat: „O! Dumnezeu meu, Dumnezeu meu!... Totul este pierdut, este pierdut. Ce mă fac? Am păcătuit. Eu sunt cel care am provocat mânia lui Dumnezeu, cerându-I ceea ce nu aveam niciun drept să-I cer... Merit orice pedeapsă pe care îngerul Celui Preînalt mi-o poate da!”.

Ziua următoare, profetul s-a întors în Harmony. Odată ajuns acolo, el a spus: „Am început să mă umilesc în rugăciune puternică înaintea Domnului... ca, dacă era posibil, să obțin milă din mâna Lui și să fiu iertat de tot ceea ce făcusem care fusese contrar voinței Sale”².

După ce l-a certat pe Joseph pentru că se temuse de om mai mult decât de Dumnezeu, Domnul i-a spus:

„Tu ești Joseph, și tu ai fost ales să faci lucrarea Domnului, dar din cauza păcatului tău, dacă nu ești atent, tu vei cădea.

Dar, amintește-ți, Dumnezeu este milostiv; de aceea, pocăiește-te de ceea ce ai făcut contrar poruncilor pe care ți le-am dat și, atunci, tu mai ești încă ales și ești din nou chemat la această lucrare” (D&L 3:9–10).

„Domnul a luat pentru o vreme de la Joseph Urimul și Tumimul și plăcile. Dar aceste lucruri i-au fost date înapoi în scurt timp. Îngerul s-a bucurat atunci când mi-a înapoiat Urimul și Tumimul», și-a amintit profetul «și a spus că lui Dumnezeu Îi erau pe plac de credința și umilinta mea și că mă iubea pentru pocăința și sârguința de care am dat dovadă în rugăciune, îndeplinindu-mi îndatorirea suficient de bine încât... puteam reîncepe munca de traducere». Pe măsură ce Joseph înainta în marea lucrare ce-o avea în

față, el era acum întărit de sentimentele plăcute ale primirii iertării Domnului și hotărârii înnoite de a face voința Sa”³.

Hotărârea profetului de a se bizui pe Dumnezeu și de a nu se teme de oameni a fost de neclintit după această experiență. Viața lui ce-a urmat de-atunci mai departe a fost un exemplu perfect a ceea ce înseamnă să ne amintim de Hristos, bizuindu-ne pe puterea și mila Sa. Joseph a exprimat acest lucru în momentele foarte dificile și pline de încercare petrecute în închisoarea din Liberty, Missouri cu aceste cuvinte:

„Voi știți, frați, că în timpul unei furtuni, o corabie foarte mare este ajutată foarte mult de o cârmă foarte mică, menținând-o în poziție corespunzătoare în fața vântului și a valurilor.

De aceea, preaiubiții mei frați, să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvăluit” (D&L 123:16–17).

Pe scurt, să ne „[amintim] totdeauna de El” înseamnă să nu ne trăim viețile cu teamă. Știm că fiecare dintre noi va avea parte, într-un fel sau altul, de încercări, dezamăgiri și tristețe, dar știm, de asemenea, că în cele din urmă, datorită Avocatului nostru divin, toate lucrurile vor conlucra spre binele nostru (vezi D&L 90:24; 98:3). Aceasta este credința exprimată în cuvinte atât de simple de președintele Gordon B. Hinckley (1910–2008) când a spus: „Totul va fi bine”⁴. Când ne amintim mereu de Salvator, putem „face cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră”, încrezătorii că puterea și dragostea Sa pentru noi ne va însoți.

Fie ca noi să ne amintim totdeauna de El – „ca [noi să putem] avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]” (D&L 20:77). Depun mărturia mea despre puterea ispășirii lui Isus Hristos. Depun mărturie despre realitatea faptului că Domnul înviat trăiește. Depun mărturie despre dragostea infinită și personală pe care Tatăl și Fiul o au pentru fiecare dintre noi și mă rog ca noi să trăim cu o amintire constantă a acelei iubiri în toate formele ei. ■

Dintr-o cuvântare rostită la Universitatea Brigham Young – Idaho la 27 ianuarie 2009. Pentru a asculta aceasta cuvântare în limba engleză, accesați web.byui.edu/devotionalsandspeeches/default.aspx.

NOTE

1. Brigham Young, „Discourse”, *Deseret News*, 10 septembrie 1856, p. 212.
2. *Vezi Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 69, 71.
3. *Teachings: Joseph Smith*, p. 71.
4. În Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Liahona*, iunie 1995, ediție specială, p. 6.

Rebecca Swain Williams: NECLINTITĂ ȘI NEMIȘCĂTĂ

ILUSTRĂȚIE DE RICHARD HULL

În ciuda atitudinii ostile a familiei ei față de Biserică, această convertită din primii ani de existență a Bisericii a rămas credincioasă și devotată lucrării.

de Janiece Lyn Johnson

În luna iunie a anului 1834, o tânără mamă care era în pericol de a fi dezmoștenită de către tatăl ei a scris o scrisoare îndrăzneată și emoționantă împărtășindu-și convingerea despre restaurare. Deși ea trebuie să fi știut că era puțin probabil să-i poată schimba părerea tatălui ei, Rebecca Swain Williams a rămas totuși fermă, în ciuda consecințelor amenințătoare. Ea i-a declarat tatălui ei, Isaac, că Biserica și Cartea lui Mormon sunt adevărate, exact cum a descris profetul Joseph Smith și că ea îi auzise pe cei trei martori „declarând în adunare publică faptul că ei au văzut un înger sfânt care a coborât din cer și a adus plăcile și le-a pus în fața ochilor lor”¹.

Mărturia Rebecăi este impresionantă nu doar pentru puterea pe care o demonstrează, ci și datorită mărturie ei de nezdruccinat și voinței ei de nebiruit. În ciuda faptului că tatăl ei a respins-o și că soțul ei, Frederick G. Williams, a devenit, o perioadă,

neloial față de Biserică, Rebecca n-a permis niciodată să se clatine credința ei. Neobosită și fermă, Rebecca este astăzi un exemplu al modului în care putem să rămânem fermi și neclintiti în fața celor mai mari probleme ale vieții, chiar atunci când cei care ne sunt cei mai apropiați s-ar putea să ne respingă sau să ne disprețuiască.

Convertirea la Biserică

Născută în Pennsylvania, SUA, în anul 1798, Rebecca Swain a fost cel mai mic dintre cei 10 copii². Când avea aproximativ nouă ani, familia ei s-a mutat la Niagara, aproape de frontiera dintre Statele Unite–Canada. Ei erau atât de aproape de Fortăreața Niagara încât puteau auzi armele de foc atunci când fortăreața a fost atacată în cursul războiului din 1812. Chiar de când era tânără, Rebecca a arătat că este curajoasă. Odată, în timp ce mergea singură prin pădure, ea s-a întâlnit față în față cu un urs.

Având o umbrelă în mână, ea a deschis-o și a închis-o de câteva ori în fața ursului și acesta a fugit³.

Când Rebecca avea 17 ani, ea a traversat lacul Ontario pentru a-și vizita sora în Detroit. În timpul voiajului, ea l-a întâlnit pe comandantul vaporului, înalt și cu ochi negri, Frederick Granger Williams. Întâlnirile lor frecvente au transformat repede afecțiunea în dragoste și cei doi s-au căsătorit la sfârșitul anului 1815. Soții Williams s-au mutat în Rezerva vestică din statul Ohio, SUA, înainte de a se stabili definitiv în Kirtland, în jurul anului 1828. Soțul ei a practicat medicina și a devenit bine cunoscut pentru calitățile sale, iar Rebecca a învățat să-l ajute în munca sa. Ei au avut patru copii.

În toamna anului 1830, primii misionari mormoni au ajuns în Kirtland. Rebecca i-a ascultat cu interes și a participat la toate adunările misionarilor; ea i-a luat cu ea chiar și pe copii. Frederick participa atât de des pe cât îi permitea munca sa în domeniul medicinei. Amândoi studiau, discutau și învățau împreună, dar Frederick era mai puțin sigur

de angajamentului său. Între timp, Rebecca s-a convins de adevărul Evangheliei.

Un biograf al familiei a descris-o mai târziu pe Rebecca, asemănând-o cu Eva în Grădina Edenului: ea a fost „prima care a văzut necesitatea” de a accepta înfrățirea deplină în legământul Evangheliei⁴. Ea a fost botezată în luna octombrie a anului 1830.

Frederick nu era încă sigur. Uneori, dorea să nu fie implicat în Biserică, dar până la urmă nu a putut face acest lucru deoarece s-a simțit atras de către acea nouă carte sfântă de scripturi: Cartea lui Mormon. Pe măsură ce Spiritul l-a influențat, el a recunoscut adevărul Evangheliei și a urmat exemplul Rebeccăi, acceptând să fie botezat.

Slujire dedicată

Deoarece Biserica a început repede să aibă un rol esențial în viața lui Frederick și a Rebeccăi, impactul asupra familiei lor a fost imediat. Frederick a fost rânduit ca vârstnic imediat după botez și confirmare. Chiar a doua zi, el a acceptat cu entuziasm sarcina de a pleca timp de câteva săptămâni pentru a slui în misiune cu Oliver Cowdery. Ei au anticipat că misiunea va dura trei săptămâni; în realitate ea a devenit o călătorie de 10 luni până în (statul) Missouri. Pentru Rebecca, absența sa lungă de acasă a fost prima dintre multele perioade de acest fel. Din cauza eforturilor misionare ale lui Frederick și a chemării sale în Prima Președinție, el era în mod frecvent departe de casă. Rebecca, la fel ca multe femei mormone din vechime, petrecea multe luni îngrijindu-și căminul și crescând copiii fără ajutorul soțului ei.

În ciuda muncii, Rebecca a continuat să fie credincioasă și a slujit de bunăvoie. Atunci când profetul Joseph Smith și familia lui s-au mutat în Kirtland, ei au locuit un timp în casa soților Williams. Rebecca a dovedit loialitate față de profet și familia sa atunci când a avut grijă de ei în perioade de încercare. Odată, o gloată a venit și a înconjurat casa, căutându-l pe Joseph. Rebeca l-a deghizat pe Joseph cu boneta și pelerina ei. Joseph a putut părăsi casa și a trecut în siguranță prin mulțime.

În luna martie a anului 1832, Rebecca i-a dat profetului, din nou, un ajutor neprețuit, atunci când gloata a năvălit în ferma lui John Johnson, din Hiram, Ohio, și i-au luat prin asalt pe Joseph Smith și Sidney Rigdon. După ce l-au bătut pe Sidney lăsându-l fără cunoștință și au încercat să-i toarne lui Joseph otravă pe gât, gloata l-a uns cu smoală și l-a acoperit cu pene pe profet. Când Emma Smith l-a văzut pe soțul ei, ea a crezut că smoala era sânge și a leșinat⁵. Rebecca și Frederick au petrecut acea noapte curățind smoala de pe corpul sângerând și chinuit al lui Joseph și îngrijind copiii familiei Smith. Ajutorul lor a fost folositor, astfel încât Joseph a găsit a doua zi dimineață puterea de a predica.

Împărtășirea Evangheliei cu convingere

Una dintre cele mai mari speranțe ale Rebeccăi a fost că familia ei, în special tatăl ei, va accepta Evanghelia restaurată și va primi binecuvântările pline de bucurie ale credinței. La fel ca și Lehi, ea gustase din dragostea lui Dumnezeu și dorea s-o împărtășească cu cei mai apropiați (vezi 1 Nefi 8:12). Cu acest gând în minte, Rebecca a scris cu nerăbdare familiei sale despre

convertirea și mărturia ei și despre bucuria mare pe care a simțit-o în calitate de membră a Bisericii.

Cu toate acestea, convertirea Rebeccăi l-a înfuriat pe tatăl ei. În răspunsul lui răspicat, el i-a cerut să părăsească Biserica. Dar Rebecca nu avea să se lase influențată. Ea a răspuns, după cum descrie un istoric al familiei, că „era mai fermă ca niciodată în convingerea ei despre adevărul doctrinelor mormone” și a inclus propria sa mărturie puternică⁶. Spre întristarea ei, această scrisoare nu a dus la rezultatele pe care le sperase ea. Tatăl ei a amenințat că o va renege și a jurat că va întrerupe orice comunicare cu ea, dacă nu părăsește Biserica.

Totuși, Rebecca nu a cedat și și-a continuat eforturile de împărtășire a Evangheliei. În anul 1834, ea a scris o altă scrisoare – singura care mai există – tatălui ei, dezvăluindu-i profunzimea credinței sale și durerea pe care a simțit-o din cauză că el a refuzat să accepte orice informație despre mormoni.

Tată ei citise articolele din ziare care atacau Biserica, în special cu privire la Cartea lui Mormon și la Mărturia celor trei martori și a încercat să o convingă pe Rebecca să părăsească Biserica din cauza acestor relatări.

„Mă mâhnește să aud că mintea ta este atât de tulburată cu privire la Cartea lui Mormon”, a scris ea. Citând scripturi din Cartea lui Mormon și din noile revelații ale lui Joseph Smith, Rebecca a împărtășit mărturia ei despre Cartea lui Mormon. De asemenea, ea a explicat că această carte a profețit despre alegerea celor trei pentru a mărturisi despre ea. Ca o dovadă, ea l-a citat pe profetul din vechime, Eter, care a spus că „în gurile

a trei martori” urma ca adevărul cărții „[să fie întemeiat]” (Eter 5:4)⁷.

După aceea, Rebecca a descris modul în care ea i-a văzut personal pe cei trei martori – David Whitmer, Martin Harris și Oliver Cowdery – și i-a auzit mărturisind că au văzut un înger și plăcile de aur. După ce a apărut mărturiile și reputația lor, ea l-a îndemnat pe tatăl ei să investigheze mai departe această lucrare. „Pentru că”, scria ea tatălui ei, dacă „tu și mama ați cunoaște amănuntele, așa cum le cunoaștem noi, în legătură cu această lucrare, sunt convinsă că ați crede în ea”⁸.

Repetând promisiunea lui Moroni de la sfârșitul Cărții lui Mormon, Rebecca s-a rugat ca familia ei să Îl întrebe pe Dumnezeu dacă „El le va lumina mințile [lor] pe calea adevărului”. Și după aceea, pentru a-i ajuta și mai mult, ea a plănuit să trimită un misionar „capabil de a predica Evanghelia la fel ca Isus”⁹. În cele din urmă, tatăl ei a refuzat orice implicare.

Chiar și scrisorile către fratele ei, John – față de care Rebecca era în mod deosebit apropiată – i-au fost returnate nedeschise. Pe versoul uneia dintre scrisorile returnate, John a scris: „Tata îmi interzice să citesc scrisorile tale sau să îți scriu. La revedere și Dumnezeu să te binecuvânteze întotdeauna. Fratele tău, John”¹⁰.

Totuși, eforturile misionare ale Rebeccăi au avut succes cu sora ei mai mare, Sarah Swain Clark. Sarah s-a alăturat Bisericii în anul 1832, în Michigan. Fiicele lui Sarah, de asemenea, s-au alăturat Bisericii și au fost credincioase toată viața lor.

Credincioasă până la sfârșit

Neținând seama de durerea și supărarea pe care i le-au cauzat alegerile tatălui ei, Rebecca totuși a continuat să-l iubească. Ea a scris: „Inima mea deplânge relațiile mele cu rudele mele de sânge... Mă rog Domnului să te aline în ultimele tale zile cu Spiritul Său Sfânt și acestea să fie zilele tale cele mai bune... Sper ca mintea ta se va împăca cu această lucrare cu privire la această lucrare. Fii sigur că noi ne simțim fermi în această cauză știind că Domnul este la cârmă”¹¹.

Rebecca a trebuit să se lupte nu numai cu necredința tatălui ei, ci și cu problemele legate de angajamentul soțului ei față de credință. Între anii 1837 și 1838, soțul ei, Frederick, pe atunci membru al Primei Președinții, a fost în repetate rânduri în dezacord cu ceilalți conducători ai Bisericii. El chiar a părăsit un timp Biserica și a fost excomunicat. Totuși, nu după mult timp, Frederick s-a pocăit, s-a întors în Biserică și a murit ca membru înfrățit deplin în Biserică. Noi nu avem o relatare despre sentimentele Rebeccăi din acel timp, dar ea nu a regretat loialitatea ei față de sfinți și a rămas fidelă.

Când zvonurile despre opoziția lui Frederick au ajuns la tatăl Rebeccăi în New York, Isaac a sperat că Rebecca va renunța și ea la credință. Cu toate acestea, Rebecca i-a trimis o scrisoare care demonstra continua sa fidelitate. După citirea răspunsului ei, Isaac a clătinat încet din cap și a spus: „Niciun cuvânt de pocăință”¹².

Rebecca a rămas o apărătoare hotărâtă a lui Joseph Smith și a Bisericii restaurate. Și, în pofida sacrificiilor făcute pentru că pusese Biserica mai presus de tatăl ei, Rebecca a continuat să-l cinstească. Ea a apreciat ceea ce tatăl ei o învățase și și-a exprimat dragostea și recunoștința față de el. Ea și-a încheiat scrisoarea din anul 1834 menționând: „îmi voi aminti întotdeauna instruirea... pe care am primit-o de la iubitul meu tată”¹³.

În anul 1839, tatăl Rebeccăi a murit. Trei ani mai târziu, ea și-a pierdut soțul. În pofida acestor greutăți dureroase, Rebecca a îndurat cu credință și curaj. Când sfinții au parcurs acel drum lung și anevoios spre vest, în Utah, ea a mers cu familia fiului său Ezra și a condus propria-i echipă de

boi care trăgeau căruța. Mai târziu, ea s-a îngrijit de o fermă la Mill Creek. Când Tabernacolul Salt Lake a fost terminat și sfinților li s-a cerut să doneze ceea ce puteau, ea a dat un set de linguri de argint pentru a fi folosite la fabricarea tăvilor pentru masa de împărtășanie. Și în final, în anul 1860, deși era foarte firavă, când președintele Brigham Young a chemat familia ei pentru a se stabili în Cache Vallex, un loc îndepărtat din statul Utah, ea s-a mutat încă o dată cu dragă inimă – conducând din nou echipa ei de boi.

Rebecca a murit la 25 septembrie 1861, în Smithfield, Utah. Ea a rămas fidelă crezurilor ei, cunoașterii adevărului și experiențelor prin care trecuse. Ea a rămas „[necrintită] și [nestrămutată] până la sfârșit (Mosia 5:15). ■

Ortografie și punctuație modernizate.

NOTE

1. Rebecca Swain Williams către Isaac Fischer Swain, 4 iunie 1834, Church History Library, orașul Salt Lake.
2. Informații biografice de la Nancy Clement Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction—after 100 Years* (1951); și Frederick G. Williams, „Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church”, *BYU Studies*, vol. 12, nr. 3 (1972): 243–261.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 5.
4. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 55.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 63.
7. Vezi, de asemenea, scrisoarea Rebeccăi Williams din 4 iunie 1834.
8. Scrisoarea Rebeccăi Williams din 4 iunie 1834.
9. Scrisoarea Rebeccăi Williams din 4 iunie 1834.
10. Din Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 63.
11. Scrisoarea Rebeccăi Williams din 4 iunie 1834.
12. Scrisoarea lui George Swain, 17 martie 1839, manuscris dactilografiat, Church History Library, orașul Salt Lake.
13. Scrisoarea Rebeccăi Williams din 4 iunie 1834.

Navigând cu credință

ÎN INSULELE MARSHALL

de Joshua J. Perkey

Revistele Bisericii

În vechime, marinarii călătoreau pe mare ghidându-se după poziția soarelui, a lunii și a stelelor. Noaptea, ei își țineau privirea concentrată asupra stelei polare, poziția ei fixă asigurând o ancoră pe cer pentru navigatori, ajutându-i să navigheze pe o rută dreaptă spre destinația lor.

În Insulele Marshall din Oceanul Pacific, marinarii au descoperit o altă tehnică. Acolo, valurile oceanului se înalță și coboară în timp ce trec printre atoli și insule într-o succesiune care respectă un model constant. Un marinar experimentat poate parcurge sute de mile marine urmărind o rețea complicată de valuri – fiecare asemănându-se cu o stradă cu un singur sens – de la o insulă la alta sau de la un atol la altul. Cei care cunosc locurile în care valurile se înalță și coboară îi pot conduce pe ceilalți călători în siguranță către destinațiile lor.

În mod asemănător, Isus Hristos este exemplul perfect, a Cărui lumină dreaptă ne îndrumă. Legile și rânduielile

Sale, la fel ca și valurile oceanului, ne pot conduce în siguranță către căminul nostru ceresc. Dar, pentru noi toți, sunt și alții a căror muncă de slujire și sprijin se desfășoară în deplină armonie cu rolul de Navigator al Învățătorului. În povestirile următoare, trei membri din Insulele Marshall împărtășesc modul în care alții i-au ajutat să navigheze printre bancurile stâncoase și furtunile vieții pentru a-i conduce către Hristos.

Influența unei femei neprihănite

Hirobo Obeketang stă pe canapeaua lui și zâmbeste. El și soția lui, Linda, tocmai au terminat seara în familie pe care au ținut-o împreună cu patru dintre copiii lor și cu surorile misionare. De asemenea, ei le-au oferit misionarelor o cină cu pești, care aveau inclusiv ochi și coadă – potrivit tradiției din Majuro, capitala Insulelor Marshall. În timp ce Hirobo își descrie viața, el își exprimă

Când navigăm printre bancurile stâncoase ale vieții, fiecare dintre noi beneficiază de îndrumarea membrilor credincioși care ne ajută să parcurgem drumul înapoi către căminul nostru ceresc.

recunoștința față de Biserică, Evanghelie, familia lui și în special față de soția lui.

Este luna iunie 2009. Cu o zi înainte, a fost creat țărușul Majuro din Insulele Marshall și Hirobo a fost chemat să slujească în calitate de primul secretar executiv al țărușului. Hirobo, așa cum îl descrie președintele de țăruș, Arlington Tibon, „este foarte, foarte puternic”, unul dintre conducătorii credincioși care sunt pe insulă.

Dar, Hirobo este primul care subliniază că până nu de mult, nu era așa. De fapt, el îi atribuie soției sale calitatea de a fi cea puternică – de a fi cea care a adus o schimbare în viața lui. El explică: „Am fost botezat când aveam vârsta de opt ani, dar când aveam 16 ani, am devenit mai puțin activ”.

După câțiva ani, el și Linda au început să trăiască împreună, deși nu erau căsătoriți. Linda nu era membră a Bisericii. În anul 2000, la puțin timp după ce Linda a descoperit că Hirobo fusese botezat când era copil, ea a devenit interesată de Biserică și a început să se întâlnească cu surorile misionare.

„Ea a studiat timp de doi ani și a decis că dorea să fie botezată”, își amintește Hirobo. „Noi trebuia să ne căsătorim mai întâi, dar pe mine nu mă interesa căsătoria. Eram confuz; eram într-adevăr cuprins de ispitele lumii. Nu înțelegeam importanța familiei, nu-mi păsa, de fapt, de ceea ce spuneau alții și nu ascultam pe nimeni.”

Linda, deși nu era botezată, i-a crescut pe copiii lor în Biserică. În fiecare an, ea îi cerea lui Hirobo să se căsătorească cu ea pentru a putea să fie botezați; de fiecare dată, el spunea nu. După câțiva ani, două dintre fiicelor lor au fost botezate, dar Hirobo nu a participat la botezurile lor.

Apoi, în anul 2006, fiul lor în vârstă de nouă ani, Takao, a decedat, în urma unui atac de epilepsie și a unei febre mari. Aproximativ 300 de membri din districtul Majuro au venit la funeralii pentru a susține familia.

„Sprijinul lor a însemnat mult pentru mine” spune Hirobo. „Am început să mă gândesc că Dumnezeu probabil îmi spunea ceva”.

El a început să se gândească la faptul că, din cauza lui, soția sa nu a putut să fie botezată deși el era membru al

Bisericii. „Ea a devenit tot mai puternică. M-a inspirat cu adevărat”, își amintește el.

„Așa că am stat și m-am gândit cum am fost în prima jumătate a vieții mele. Mi-am spus: «Voi continua să fac ceea ce fac? Am vreo șansă să lucrez pentru Dumnezeu în cea de-a doua jumătate a vieții mele?». Am început să-mi

spun rugăciunile și să mă gândesc să mă întorc la Biserică pentru a începe să lucrez pentru Dumnezeu”.

Hirobo a început să studieze cu misionarii și să învețe din nou doctrina. Președintele Misiunii Majuro din Insulele Marshall, Nelson Bleak, s-a împrietenit cu el, la fel cum au făcut și alți membri, inclusiv președintele de-atunci al districtului, Arlington Tibon. În final, Hirobo s-a angajat să se întoarcă și următorul lucru de care-și amintește este că participa nu numai la adunările de împărtășanie, ci și la Școala de duminică și la adunările preoției. Până la urmă, Hirobo s-a hotărât.

„Când m-am întors, mi-am spus: «Aceasta este decizia mea. Așa am să fac». Și viața mea s-a schimbat complet.”

Hirobo și Linda s-au căsătorit la 30 august 2008. El a primit curând Preoția aaronică și a botezat-o pe soția lui. Două luni mai târziu, Hirobo a primit Preoția lui Melhisedec și a fost chemat să slujească în calitate de secretar executiv al districtului.

Hirobo se uită la soția lui și zâmbește. „Ei nu i-a venit să creadă că eu sunt cel care a botezat-o”, spune el. „Imaginați-vă – a fost nevoie – de opt ani, din 2000 până în 2008. Ea este nemaipomenită.”

Exemplul unui tată neprihănit

Uneori, îndrumătorul nostru, la fel ca un marinar, lucrează îndeaproape cu noi, învățându-ne ce anume trebuie să știm pentru a putea naviga cu succes prin viață. În multe cazuri, marinarul realizează aceasta stabilind un exemplu de urmat pentru noi. Acesta a fost cazul tatălui Patriciei Horiuchi, Frank.

După ce i-a întâlnit pe misionarii, Frank a început să-i invite cu regularitate la cină. Curând, el a început să

participe la discuțiile misionare. Dar nimeni altcineva din familia lui nu dorea să aibă nicio legătură cu Biserica. „Când îi vedeam pe misionari venind”, spune Patricia, „noi, toți, fugeam – eu împreună cu frații și surorile mele mai mici”.

Apoi, Frank a fost botezat în luna iunie a anului 2007 de către președintele misiunii, Nelson Bleak. Pentru Patricia și frații ei acesta a fost un moment determinant.

„L-am văzut pe tatăl meu cum a început să se schimbe”, spune ea. „Am știut că, dacă Evanghelia a putut influența inima tatălui meu, putea să influențeze și inima mea și să-mi schimbe viața.

Astfel, m-am hotărât să studiez împreună cu surorile misionare și ele mi-au cerut să studiez Cartea lui Mormon și Biblia. Fratele meu și cu mine avusesem o dispută înainte de aceasta și eu nu îl iertasem niciodată. Apoi, am citit în scripturi că, dacă îi ierți pe alții, Dumnezeu te va ierta pe tine” (vezi 3 Nefi 13:14–15).

Patricia a înțeles că trebuia să-l ierte pe fratele ei pentru a începe să-și schimbe viața, a fi curată din punct de vedere spiritual și a avea pace. Așa a făcut.

„După ce am renunțat la toate obiceiurile mele rele și am devenit o persoană nouă

care ținea poruncile, am fost foarte încântată. Știam că trebuia să fiu botezată, astfel încât să pot fi în adevărata Biserică”, spune ea. „Biserica mi-a arătat drumul cel drept. M-a îndepărtat de influențele rele. M-a învățat să-mi respect părinții, să rămân la școală și să continui pe drumul drept”.

Influența unei bărbat neprihănit

Lydia Kaminaga, la fel ca și Hirobo Obeke-tang, s-a născut într-o familie din Biserică, dar a devenit mai puțin activă în perioada adolescenței. Povestea călătoriei ei înapoi în

Sus, stânga: Hirobo Obeketang (arătat, de asemenea, pe pagina precedentă împreună cu familia lui) lucrează în calitate de manager la un hotel. Mai jos: Patricia Horiuchi a fost conducătoarea primei conferințe a tinerilor adulți necăsătoriți din Insulele Marshall, care a avut loc în luna iunie 2009 (jos, dreapta).

PROBLEME UNIVERSALE

Deși condițiile geografice, cultura și distanța îi pot diferenția pe ei de ceilalți sfinți din zilele din urmă, membrii din Insulele Marshall arată că ei întâmpină multe dintre aceleași probleme cu care se confruntă toți membrii.

Gary Zackious (dreapta), conducătorul tinerilor adulți necăsătoriți dintr-un țăruș, spune că „oamenii vin la tine și spun: «Noi nu avem astăzi nevoie de un profet și nu mai avem nevoie de scripturi». Unii membri nu citesc cu adevărat scripturile sau nu le înțeleg, astfel că, atunci când cineva le spune ceva care le slăbește credința, ei renunță la ceea ce știu că este adevărat”.

Pentru Gary, soluția este simplă: „Misionarii m-au invitat să mă rog cu privire la Cartea lui Mormon, la restaurare și la Joseph Smith pentru a ști dacă sunt adevărate. Într-o noapte, mă rugam în genunchi. Am simțit Spiritul. Era un sentiment pe care nu-l mai avusesem niciodată. Știu că lucrurile care mi-au fost predate de misionari sunt adevărate. Citirea Cărții lui Mormon mi-a întărit mărturia de tânăr convertit”. De la botezul lui, la misiunea lui de azi, Gary spune: „Mărturia mea a crescut atunci când am citit Cartea lui Mormon și am studiat scripturile și cuvintele profetilor”.

Ernest Mea (dreapta), care lucrează cu Gary în calitate de traducător al Bisericii în Insulele Marshall, spune că o mulțime de tineri au căzut în capcana imoralității. El continuă să meargă pe cărarea strâmtă și îngustă angajându-se în activități sănătoase cu prieteni care au aceleași idei și standarde. „Înainte de misiunea mea, noi jucam baschet la Biserică în fiecare zi, în afară de zilele de duminică și luni”, spune el.

Pentru Michael Ione (dreapta) din episcopia Jenrok, faptul că s-a alăturat Bisericii în anul 2006 a avut un preț: el nu a mai putut locui acasă. Arătând credință și convingere, el a fost, totuși, botezat.

Exact cu un an mai târziu, el a primit chemarea de a sluiji în misiune – în Insulele Marshall. De curând, familia lui Michael a început să arate interes față de Biserică și față de studiul împreună cu misionarii.

Biserică este atât remarcabilă, cât și deosebită.

Lydia și soțul ei, Kaminaga Kaminaga, au crescut amândoi în Biserică. „Niciodată nu am avut nicio îndoială despre învățăturile Bisericii”, spune Kaminaga. „Totdeauna am crezut în ele”.

Dar viața a decurs diferit pentru Lydia. Ea spune că atunci când era în clasa a șaptea: „Eram singura de religie mormonă în școala mea și m-am simțit exclusă din grup. Am făcut ceea ce făceau și prietenii mei. Mi-am ales greșit prioritățile”.

Părinții Lydiei au trimis-o în Statele Unite, în Provo, Utah, să trăiască într-o familie, sperând că influența acestora ar putea s-o inspire pe Lydia să trăiască conform principiilor Evangheliei. Deși a învățat lucruri care au ajutat-o mai târziu în viață, în acea perioadă ea nu era interesată de activitățile Bisericii.

Lydia s-a mutat înapoi în Insulele Marshall, în luna ianuarie 2002, exact la o lună după ce Kaminaga s-a întors din misiune, din Japonia. Ei s-au întâlnit la scurt timp după aceasta. Deși Lydia nu trăia potrivit standardelor Bisericii, Kaminaga continua să vină acasă la ea, sub pretextul că dorea să-l viziteze pe nepotul ei, Gary Zackious.

În cele din urmă, Kaminaga s-a hotărât să vorbească cu părinții ei despre posibilitatea de a se întâlni – într-un climat sănătos, cu activități corespunzătoare – cu Lydia. Cu toate că la

„Am o mărturie puternică despre pocăință”, spune Lydia Kaminaga, prezentată aici cu soțul ei, Kaminaga și fiica lor, Wellisa.

început ei au încercat să-l descurajeze, Kaminaga spune „în final le-am spus: «Încă mai există o șansă pentru ea de a se schimba». Când am spus aceasta, toată atmosfera din cameră s-a schimbat. Tatăl ei a plâns și a spus: «Întotdeauna mi-am dorit ca ea să se întoarcă în Biserică. Poți să încerci?»”.

La început, Lydia nu l-a luat în serios pe Kaminaga. La urma urmelor, el era un fost misionar, plăcut la înfățișare și ea nu era activă.

„Dar el a văzut ceva ce eu nu vedeam”, explică Lydia. Deoarece ea nu se întâlnea cu nimeni, a acceptat să

meargă la întâlniri cu el. „El m-a adus înapoi. Fiind prietena lui, a trebuit să-mi stabilesc standardele în mod corespunzător. El mi-a amintit de legămintele făcute la botez. Mi-a amintit de toate lucrurile care realmente mi-au lipsit mult, cum ar fi citirea scripturilor și serile în familie. Kaminaga și cu mine am realizat împreună proiecte de slujire. Noi am citit Cartea lui Mormon. Am fost la seri la gura sobei. Mi-a arătat cum să trăiesc într-un mod diferit. Mersul la Biserică nu însemna numai adunarea de împărtășanie, ci și Școala de duminică și Societatea de Alinare”.

Pe măsură ce petreceau timpul împreună la întâlniri care aveau o influență binefăcătoare și înălțătoare, viața Lydiei a început să se schimbe și mărturia ei a început să crească. Totuși, ea încă mai avea de rezolvat unele păcate.

„A fost greu să mă întorc”, admite ea. „Pocăința nu este ușoară, dar aveam cu adevărat o mărturie puternică despre pocăință. În multe moduri, întâlnirile noastre se desfășurau cu scopul de a ne cunoaște unul pe celălalt și de a mă întoarce la Biserică, pentru a vedea lucrurile în mod diferit”.

„Este vorba de existența unei relații”, adaugă Kaminaga.

Lydia și Kaminaga s-au căsătorit la 28 noiembrie 2002. Un an mai târziu, ei au fost pecetluiți în Templul Laie, Hawaii și au urmat cursurile Universității Brigham Young – Hawaii. Acum, împreună cu cei trei copii ai lor, ei trăiesc în Insulele Marshall. Lydia slujește în calitate de învățătoare la Școala de duminică pentru tinerii băieți și tinerele fete, iar Kaminaga slujește în calitate de președinte al Tinerilor Băieți.

După cum mărturisesc Hirobo, Patricia și Lydia, atunci când noi dăm dovadă de răbdare și insistență și căutăm binecuvântările Domnului, sunt posibile multe lucruri. Cei care Îl urmează pe Salvator și ascultă îndemnul Duhului Sfânt pot aduce schimbări în viața altei persoane, asemenea marinarului din vechime care-i îndruma pe călători către casă. ■

PRIMUL ȚĂRUȘ ÎN INSULELE MARSHALL.

De ani de zile, membrii Bisericii din Insulele Marshall au dorit să aibă un țăruș. La 14 iunie 2009, dorința lor a fost îndeplinită.

Vârșnicul David S. Baxter dintre Cei Șaptezeci, care a organizat țărușul, explică: „Este remarcabil modul în care numărul membrilor a crescut în ultimii ani. Țărușul a fost creat, deoarece dezvoltarea Bisericii în acel loc a făcut ca acest lucru să fie inevitabil. Dar a durat mult timp ca acest lucru să fie posibil. Membrii au trebuit să învingă multe provocări”.

Președintele țărușului din Insulele Marshall, Arlington Tibon (sus), i-a învățat pe membri în timp ce slujea ca președinte de district, că dacă doresc un țăruș, ei trebuie să lucreze pentru a-l avea. El i-a instruit pe conducătorii districtului să-i învețe pe membrii din Maleahi 3 și 3 Nefi 24 despre binecuvântările care vin când se plătește zeciuiala. De asemenea, conducătorii i-au încurajat pe tineri și pe adulți să studieze Cartea lui Mormon. Ei au organizat chiar un eveniment care a avut succes, în care tinerii au citit din Cartea lui Mormon timp de 12 ore fără întrerupere.

Președintele Tibon a stabilit, de asemenea, un țel pentru a-i face pe membri să înțeleagă „cât este de important să fii pecetluit în templu”, explicând că primirea „înzestrării îi ajută să învingă multe lucruri, îi face diferiți și le schimbă viețile”.

Sub conducerea președintelui Tibon, membrii din Insulele Marshall au vizitat două temple: unul în Tonga și unul în Hawaii. Fiecare vizită a fost precedată de sacrificii importante. Dar, cum spune Angela Tibon, soția președintelui Tibon, aceste călătorii „au avut un mare impact asupra modului în care membrii sunt angajați față de Tatăl Ceresc și față de Biserică”.

„Da”, repetă președintele Tibon, „am văzut că viața spirituală, aici, în Majuro, s-a îmbunătățit mult”.

NU SUNT INTERESAT DE BISERICĂ

Când soția mea m-a întrebat dacă misionarii îi pot învăța pe fiii noștri (despre Biserică), eu n-am vrut să am nicio legătură cu Biserica. Dar nu i-am spus că nu sunt de acord, deoarece ea era, deja, membră a Bisericii.

Când misionarii au început să vină de două ori pe săptămână, eu mergeam acasă la prietenul meu, care locuia lângă noi. Prietenul meu era un membru puternic al unei alte biserici creștine. De fiecare dată când îl vizitam, el dorea să vorbească despre Biblie. I-am spus că nu sunt interesat de asemenea lucruri și că nu doream să studiez religia. Dar el continua să încerce să mă convingă și în final am spus da. Astfel că, un

timp îndelungat am studiat Biblia cu prietenul meu, în timp ce misionarii îi învățau pe băieții mei.

Într-o zi, se apropia ora la care misionarii urmau să vină la noi acasă. Dar în loc să plec, m-am hotărât să stau în camera alăturată. Când misionarii au început să le predea fiilor mei, mi-am dat seama că doresc să aud mai mult. M-am mutat tot mai aproape de ușă ca să aud mai bine. Ei îi învățau pe fiii mei despre apostoli și profeți.

Mai târziu, am înțeles că doream să aflu mai mult. Am vorbit cu misionarii și m-am hotărât să încep discuțiile cu ei – în mod particular. Soția mea era întotdeauna acolo, dar nimeni altcineva nu știa acest lucru.

Când misionarii au început să vină de două ori pe săptămână, eu mergeam acasă la prietenul meu, care locuia lângă noi.

Astfel, când misionarii veneau să predea băieților mei de două ori pe săptămână, eu mă duceam la prietenul meu. Apoi, într-o altă zi, ei veneau să mă învețe pe mine.

Într-o zi, când prietenul meu a spus ceva rău despre Biserică, eu am apărât-o. La fel ca mulți oameni din Insulele Marshall, el nu știa multe despre Biserică și înțelegea greșit unele lucruri în care credeau sfinții din zilele din urmă. Când a spus alte lucruri negative, din nou am apărât Biserica.

Lucrurile au decurs astfel timp de șapte luni. Apoi, într-o zi, am înțeles că Duhul Sfânt îmi confirmase că tot ceea ce îmi predau misionarii era adevărat. Mi-am dat seama că aveam nevoie să fiu botezat, chiar dacă știam încă așa puțin despre Evanghelie.

După botezul meu, care a avut loc în anul 2007, am fost foarte fericit. Am început să strângem bani pentru a merge la templul din Hawaii, unde soția mea, cei trei copiii și cu mine am fost pecetluiți în luna decembrie 2008.

Calitatea mea de membru al Bisericii a avut un impact imens în viața mea. M-am hotărât să părăsesc al doilea loc de muncă pe care îl aveam la restaurant, deoarece veneam noaptea târziu acasă, iar veșmintele mele miroseau a fum de țigară. Cu toate că am pierdut acel venit suplimentar, Domnul a avut grijă de noi.

Știu că Biserica este adevărată și că Joseph Smith este un profet al lui Dumnezeu datorită Spiritului pe care L-am simțit și a binecuvântărilor pe care le-am primit. ■

Tanintoa Sexton, Insulele Marshall

PONEII MEI BRODAȚI CU MODEL ÎN CRUCIULIȚE

Am un tablou cu o broderie pe canava reprezentând doi ponei la care am lucrat timp de aproape un an. Era aproape terminat, când am descoperit că făcusem o greșeală la culoarea unuia dintre ponei. Deoarece era o culoare posibilă pentru pielea unui cal, nu mi-am dat seama de greșeala mea decât atunci când am văzut că acea culoare a poneiului era în distonanță cu culorile adiacente de pe pânza de canava.

Eram distrusă. Petrecusem tot acel timp lucrând la tablou și gândul de a desface toate ochiurile de culoare greșită era aproape copleșitor. Cu lacrimi în ochi, am deschis cutia de gunoi și am aruncat tabloul în ea.

M-am așezat la masa unde țineam accesoriile mele de cusut pentru a plânge pierderea broderiei mele frumoase cu ponei și a trece la alt proiect. Dar nu am putut face acest lucru – nu puteam chiar să renunț la proiectul la care lucrasem din greu. Am deschis cutia de gunoi și am recuperat pânza. Am găsit un nod pe spatele culorii incorecte și, cu grijă, am tras de el. Întorcând tabloul, am început să desfac ața.

Câteodată scoaterea aței mergea repede. Alteori, am văzut că nu era atât de ușor. Nu eram sigură cum să desfac ceea ce făcusem. Uneori, a trebuit să tai ața ochi cu ochi. Fiul meu mi-a spus că este impresionat de faptul că urma să depun tot acel efort pentru a corecta greșeala. La urma

urmelor, era doar un tablou brodat pe o pânză de canava.

După ce am desfăcut toate ochiurile, am început să mă gândesc la pocăință și la cât de greu a fost să corectez unele din greșelile pe care le-am făcut. Adevărata pocăință necesită dorință, muncă și răbdare intense, dar merită efortul.

Când am refăcut căluțul, mi-am amintit că pocăința permite ca ispășirea lui Isus să îndepărteze petele de păcat din viața mea și mă ajută să încep din nou. „Poneii mei de pocăință” atârnă pe un perete din casa mea, reprezentând o blândă

dar vivace aducere aminte de a face ceea ce este drept, de a nu renunța niciodată când nu reușesc și de a-mi aminti că prin pocăință, ispășirea va aduce o schimbare. ■

Sandra Jennings, New Mexico, SUA

Petrecusem tot acel timp lucrând la tablou și gândul de a desface toate ochiurile de culoare greșită era aproape copleșitor.

DAR NU ESTE NICIO BISERICĂ AICI

În timpul unei călătorii pe Marea Mediteraneană, am participat cu sârguință la adunările Bisericii, oriunde am putut. În Sevilla, Spania, am folosit ajutorul unui recepționar de la un hotel, cartea cu numerele de telefon locale și o hartă pentru a putea găsi casa locală de întruniri a sfinților din zilele din urmă. Am notat adresa și numele Bisericii, așa cum se scriu ele în limba spaniolă. Sâmbătă seară, m-am rugat să știu la ce oră începea adunarea și am avut convingerea fermă că trebuia să fiu acolo la 10:00 dimineața.

Duminică dimineața, la ora 9:30, chiar înainte de a pleca la Biserică, m-am rugat din nou pentru a putea găsi casa de întruniri. Urmărind harta, am început să navighez printr-un labirint de străzi înguste. Era o dimineață încântătoare. Am trecut pe lângă cafenele și o piață de păsări plină de păsări zgomotoase.

Am ajuns la adresa schițată doar pentru a nu găsi nimic care să semene cât de cât cu o biserică. Am mers în sus și în jos pe stradă căutând în zadar. Eram confuză și neliniștită și era aproape ora 10:00 a.m.

În final, m-am rugat Tatălui meu Ceresc: „Tu mi-ai poruncit să merg la Biserică și sunt aici, dar nu este nicio Biserică aici”.

Chiar atunci, un bărbat frumos îmbrăcat, în costum, a apărut de după colț. Părea să fie un membru al Bisericii și m-am simțit îndemnată să-l opresc. Oarecum încurcată, i-am spus că eu căutam o biserică. N-am înțeles

Un bărbat frumos îmbrăcat, în costum, a apărut de după colț. Părea a fi un membru al Bisericii și m-am simțit îndemnată să-l opresc.

ce mi-a răspuns și m-am uitat mirată. El și-a deschis servieta și am văzut două cărți legate în piele care arătau la fel ca scripturile. I-am întins bucata mea de hârtie pe care scrisesem „La Iglesia de Jesucristo” (Biserica lui Isus Hristos). El a zâmbit și a arătat înapoi de-a lungul străzii pe care venisem și am mers, împreună, către Biserică. Clădirea era situată la o adresă diferită, la doar câteva minute mai departe și puteai trece ușor pe lângă ea fără să o observi, dacă nu știai că era acolo. Era amplasată într-un scuar mic, în spatele unor porți mari.

Ajunsă la casa de întruniri, am aflat curând că bărbatul care mă ajutase nu era nimeni altul decât episcopul și că adunarea începea la ora 10:30 a.m. Ajunsesem la timp.

În timpul adunării de post și de mărturie a episcopiei, m-am simțit îndemnată să-mi depun mărturia. Cu ajutorul unui misionar care mi-a tradus cuvintele din limba engleză în limba spaniolă, mi-am depus mărturia

și am descris modul în care Domnul mi-a asigurat o cale pentru a ajunge la Biserică. Episcopul și-a depus apoi mărturia și a explicat că în dimineața aceea a trebuit să parcheze mașina mai departe, astfel încât a venit mai târziu decât de obicei. Când m-a văzut, el s-a gândit că par a fi o membră a Bisericii, astfel încât s-a oprit pentru a mă ajuta. Apoi, el a vorbit despre membrii care sunt pierduți din punct de vedere spiritual și a spus că noi trebuie să-i ajutăm să găsească Biserica.

După ani de zile, amintirile despre privilegiile din Sevilla s-au stins, dar amintirea despre modul în care am găsit Biserica nu a dispărut. Acea amintire este o mărturie pentru mine despre marea dragoste pe care Tatăl nostru din Ceruri o are pentru noi și că mâna Sa este vizibilă în viața mea dacă eu doar caut toate lucrurile care „lucrează împreună spre binele [meu]” (Romani 8:28). ■

Julie Ismail, Australia de Vest, Australia

SUFERINŢA SA UŞUREAZĂ SUFERINŢELE NOASTRE

În calitate de asistentă medicală la secția de terapie intensivă pentru nou născuți, îi îngrijesc pe bebelușii bolnavi care sunt, uneori, foarte mici. Într-o noapte, am fost desemnată să îngrijesc un băiețel mic, născut cu 17 săptămâni mai devreme, care cântărea doar puțin peste 0,5 kg. Măinile lui erau foarte mici, piciorușele sale nu erau mai mari decât degetul meu și laba piciorului său era aproape cât degetul meu mare. Din cauza problemelor lui grave de respirație, doctorii nu se așteptau ca el să supraviețuiască până dimineața.

Când un nou născut se luptă să trăiască, în întreaga unitate se așterne o tăcere adâncă. Există o tensiune crescândă care îi apasă pe toți, în special pe asistenta copilului; iar în noaptea aceasta eram eu. Părinții lui fuseseră cu el majoritatea zilei, dar erau epuizați. Mama lui se întorsese în camera ei pentru puțină odihnă atât de necesară.

În camera copilului se găseau un incubator, monitoare, un ventilator și instalații de perfuzie, care îl țineau în viață. Deoarece era atât de bolnav și avea nevoie de multă terapie intensivă, în acea noapte nu mi se mai dăduseră în sarcină alți pacienți. Urma să fiu lângă el toată noaptea, ocupată cu medicația, monitorizarea, tratamentul și testele.

Pe măsură ce noaptea trecea, am încercat să-mi imaginez cum m-aș fi simțit dacă aș fi fost mama lui. Dureea din inimă ar fi fost insuportabilă.

I-am spălat cu blândețe fața, i-am atins mânuțele și piciorușele și, cu

multă atenție, l-am schimbat și l-am așezat într-o pătură nouă, moale. Mă întrebam ce altceva puteam face pentru micuțul meu pacient. Ce ar fi făcut mama lui? Ce ar dori Tatăl Ceresc să fac?

Acest prețios și inocent spirit mititel urma să se întoarcă în curând la Tatăl lui din Cer. Mă întrebam dacă îi era teamă. M-am gândit la proprii mei copii. Când erau mici și speriați, le cântam. „Copil al Domnului” era cântecul lor preferat. Încercând să nu plâng, i l-am cântat copilului.

În calitate de asistentă medicală am văzut tuburile și sângele, am numărat mișcările de ridicare și coborâre ale pieptului copilului, am ascultat bătăile inimii lui și am privit cifrele monitorilor. În calitate de sfântă din zilele din urmă am văzut un spirit celestial și m-am minunat de planul salvării.

Pe măsură ce noaptea trecea, sănătatea lui

se înrăutățea. În final, situația lui s-a înrăutățit și s-a produs o hemoragie pulmonară.

Dimineața, micuțul meu pacient a trecut în liniște dincolo de vâl. El a părăsit brațele mamei lui și a fost „[luat] acasă la acel Dumnezeu care [i-a] dat [lui] viață” (Alma 40:11).

M-am apropiat mai mult de Salvator și de Tatăl Ceresc în acea noapte. S-a mărit înțelegerea mea despre dragostea Domnului față de omenire – și despre dragostea Sa față de mine. Mi s-a amintit, am fost chiar surprinsă, de profunzimea dragostei pe care o simțeam față de El. Și am simțit dorința de a fi mai bună, mai amabilă, mai iertătoare, mai miloasă – mai asemănătoare Lui – cu fiecare zi și cu fiecare bătaie a inimii. ■

Barbara Winter, Arizona, SUA

Încercând să nu plâng, i-am cântat copilului imnul „Copil al Domnului”.

UN LEGĂMÂNT ESTE VEȘNIC

Când este vorba despre hotărârile pe care le-am luat ca parte a unui legământ cu un Tată Ceresc iubitor, nu are importanță ce spune lumea.

de Marta Valencia Vásquez

Când eram adolescentă, președinta noastră de la Tinerele Fete i-a dat fiecărei tinere fete un dar: o fotografie a unui templu. Ea ne-a vorbit despre legăminte și despre trăirea unor vieți pure. Apoi, ne-a îndemnat să ne stabilim țelul de a merge, într-o zi, la templu.

Am luat în serios acest sfat și m-am decis ca pregătirea pentru templu să fie o prioritate. În acea vreme, în

Costa Rica, nu era niciun templu, dar știam de la botezul meu recent ce înseamnă un legământ și așteptam cu nerăbdare ocazia de a face legăminte suplimentare cu Domnul.

Nimeni din familia mea nu era, atunci, membru al Bisericii, astfel că Evanghelia nu era propovăduită în casa noastră. Cu toate acestea, am hotărât că puteam învăța singură despre standardele Evangheliei și că puteam

să le urmez. Pregătirea mea includea prezența la seminar, chiar dacă acesta se ținea foarte devreme dimineața. Includea și hotărârea de a nu merge la întâlniri înainte de a împlini 16 ani. Și însemna să trăiesc conform legii castității – cu siguranță un lucru care nu era popular, sau nici măcar obișnuit printre majoritatea prietenilor mei, dar un lucru pe care știam că-l pot face, deoarece făcusem legământ cu Domnul că-l voi face.

Studierea scripturilor, atât la seminar, cât și pe cont propriu, mi-a întărit hotărârea de a trăi o viață castă, curată. Îmi amintesc că am fost inspirată în mod deosebit de cei 2.000 de tineri războinici. După cum se spune în Alma 53:20–21, acești tineri „erau nespuse de viteji și curajoși; și, de asemenea, puternici și energici; dar iată, aceasta nu era totul – ei erau oameni adevărați ori-când, în orice lucru li se încredința lor... Ei erau oameni ai adevărului și ai sobrietății, căci ei au fost învățați

PENTRU ÎNTĂRIREA TINERILOR ADULȚI

„Am o singură întrebare: Îi veți urma voi sau nu pe profeții adevărați care sunt în viață? Nu este chiar atât de complicată. Standardul Bisericii cu privire la moralitate este subliniat clar în broșura «Pentru întărirea tineretului», pe care voi încă o aveți în vedere, chiar dacă mulți dintre voi nu mai

sunteți în cadrul organizațiilor Tinerilor Băieți sau Tinerelor Fete. Dacă alegeți să citiți materiale al căror conținut este contrar standardelor morale ale Bisericii, atunci vă plasați pe voi înșivă și înțelepciunea voastră mai presus de sfatul profeților lui Dumnezeu – un mod de a acționa care ar fi cu adevărat neînțelept. Îndată ce oamenii încep să se gândească la faptul că ei știu mai bine decât Dumnezeu sau profeții Săi sau că sfatul dat nu li se aplică lor, ei intră într-o situație

periculoasă care a făcut deja prea multe victime. Este nevoie de credință – credință adevărată, fără echivoc și fără rezerve – de a accepta și a încerca să trăiți potrivit sfatului profetic chiar dacă nu-l înțelegeți complet. O astfel de credință simplă are puterea de a vă îndruma în siguranță prin fiecare încercare cu care vă puteți confrunta în viața dumneavoastră”.

Vârstnicul M. Russell Ballard din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „When Shall These Things Be?” în *Brigham Young University 1995–96 Speeches* (1996), p. 189.

să țină poruncile lui Dumnezeu și să pășească drepti înaintea Lui”. Eu doream, de asemenea, să fiu credincioasă în lucrurile care îmi fuseseră încredințate, inclusiv legămintele mele de la botez.

Am dobândit o înțelegere suplimentară despre legămintele atunci când am fost chemată să slujesc în Misiunea El Salvador, din estul San Salvador. Când am primit înzestrarea mea în templu, mi-am amintit ce este scris în Doctrină și legămintele 82:10: „Eu, Domnul, sunt obligat când faceți ceea ce spun Eu; dar, când nu faceți ceea ce spun, nu veți primi promisiuni”. De-a lungul întregii mele misiuni, acea idee a legămintelor – dintre noi făcându-ne partea noastră și Domnul făcându-și partea Sa – m-a motivat să fac tot ceea ce pot. Când am făcut astfel, colegile mele și cu mine am fost binecuvântate în munca noastră.

Legămintele pe care le-am făcut la botez și legămintele pe care le-am făcut în templu sunt tot atât de valabile astăzi ca și în ziua în care le-am făcut.

Misiunea mea s-a desfășurat cu mulți ani în urmă, dar eu continui să găsesc tărie respectându-mi legămintele. De atunci, am fost binecuvântată să slujesc șapte ani în Templul San José, Costa Rica. Slujirea în calitate de lucrător în templu mi-a oferit, în mod constant, ocazii regulate de a-mi aminti de legămintele pe care le-am făcut. Am găsit amintiri asemănătoare în slujirea din cadrul organizației Tinerelor Fete, unde am încercat să predau despre importanța legămintelor,

exact așa cum m-au învățat conducătorii mei.

Ținerea legămintelor noastre nu este întotdeauna ușoară. De exemplu, mulți oameni văd legea castității (sau în unele cazuri, comportamentul religios, în general) ca fiind ceva demodat. Din fericire, eu nu simt o tensiune în plus din partea celor care nu împărtășesc crezurile mele sau din cauza trecerii timpului. Privesc înapoi la ceea ce am simțit atunci când eram tânără fată, când conducătorii noștri ne îndemneau să ne pregătim pentru legămintele din templu și să trăim potrivit principiilor lor. Hotărârea pe care am luat-o atunci este cea pe care am urmat-o până în această zi.

Eu pot fi fermă în deciziile mele, deoarece ele nu au fost decizii pe care le-am luat de una singură, doar pentru mine. Deciziile pe care le-am luat fac parte dintr-un legământ făcut cu un Tată Ceresc iubitor. Nu are importanță ce spune lumea. Eu am promis Domnului că voi respecta poruncile Sale. Este o problemă de onoare. Legămintele pe care le-am făcut la botez și legămintele pe care le-am făcut în templu sunt tot atât de valabile astăzi ca și în ziua în care le-am făcut. Un legământ cu Dumnezeu este veșnic.

Să trăiești în modul în care ne-a cerut Dumnezeu să trăim nu este ușor, dar mărturisesc că acest lucru este posibil. Trăind potrivit legămintelor noastre, noi putem dobândi încredere și putere și putem fi siguri că Tatăl Ceresc nu ne va părăsi niciodată. Avându-L alături de noi, putem face orice lucru (vezi Moroni 7:33). ■

ÎN CELE DIN URMĂ AM ASCULTAT

Nume nedezvăluit

În timp ce eram la facultate, am fost binecuvântat cu o bursă interesantă într-un oraș departe de casă. O prietenă veche trăia în apropiere și, deși nu împărtășeam aceeași religie, diferențele dintre noi nu ne împiedicaseră să fim prieteni obișnuiți.

Când am întâlnit-o prima oară pe Madeleine (numele a fost schimbat), amândoi lucram cu o altă tânără care era un exemplu bun de sfântă din zilele din urmă. Îmi amintesc de Spiritul care îmi semnală diferențe subtile între fiecare tânără fată, explicând cum chiar și micile alegeri pot stabili un comportament pentru mai târziu, în viață. Mi-am amintit, de fapt, de aceste impresii spirituale ani de zile.

Acum, reîntâlnindu-ne după câțiva ani, Madeleine și cu mine am planificat să ieșim împreună. Când a sosit seara, am devenit surprinzător de agitat. Am luat un tren spre orașul ei și, pe măsură ce mă apropiam, un glas îmi spunea în mintea și în inima mea: „Trebuie să te întâlnești doar cu persoane care au standarde înalte”.

„Aceasta nu este o întâlnire”, m-am gândit. „Merg doar la întâlnire împreună cu o veche prietenă”. Spiritul îmi repeta avertizarea, insistând până când am realizat că era, într-adevăr,

o întâlnire și am început să mă întreb despre standardele și stilul de viață actuale ale prietenei mele. „Ea știe că eu sunt SZU”, am gândit logic. „Ea este obișnuită cu standardele mele și nu va fi o problemă”.

Totuși, am început să mă întreb dacă „diferențele subtile”, pe care le observasem înainte, au făcut ca drumurile noastre să se deosebească mai mult decât mă așteptam. Astfel, am urmat îndemnul Spiritului și am sunat-o pe prietena mea pentru a anula întâlnirea. Îmi era atât de teamă să nu o jignesc. Cum puteam explica impresiile spirituale unei prietene care nu recunoștea valoarea misiunii Duhului Sfânt?

I-am explicat că nu mă simțeam confortabil cu una dintre activitățile pe care o plănuisem și speram că aceasta îmi va da un motiv acceptabil de a scăpa de acea seară. Ea a fost dezamăgită și a propus să ne schimbăm planurile. Am fost ușurat și am fost de acord cu schimbarea deoarece m-am gândit: „Poate activitatea era motivul pentru care Spiritul mă avertiza”. Dar neliniștea pe care o simțeam nu a dispărut.

Ne-am distrat în acea seară, dar din când în

când Spiritul îmi spunea că avertizarea primită mai devreme era importantă. La început, nu a fost nimic îngrijorător, dar pe măsură ce trecea seara, devenea tot mai clar că, deși proveneam din același mediu, noi ne îndreptam în direcții complet diferite. Standardele noastre nu erau aceleași – nici măcar în lucrurile mărunte. Când ea a comandat vin,

ILUSTRĂȚIE DE JEFF WARD

ABĂTUȚI PUȚIN DIN DRUM?

„Noi, toți, mult prea des... punem la punct ceea ce sperăm a fi o călătorie

minunată, ca mult prea târziu să realizăm că o eroare de numai câteva grade ne-a adus pe un parcurs către un dezastru spiritual”.

Președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, „O diferență de câteva grade”, *Liahona*, mai 2008, p. 58–59.

„Ea este o prietenă veche și aceasta nu este o întâlnire”, am spus în sinea mea. Atunci, de ce Spiritul mă tot avertiza că nu ar trebui să fiu acolo?

i-am explicat că eu nu voi plăti pentru alcool. Ea a respectat dorința mele și a plătit singură pentru vin.

Neliniștea mea spirituală continua să crească pe măsură ce trecea timpul. Când cina s-a terminat, eram pe marginea scaunului, pregătit să plec, deoarece știam că ultimul tren de seară va pleca în curând și eu locuiam prea departe ca să iau un taxi. Dându-și seama de îngrijorarea mea, prietena mea mi-a spus că aș putea dormi la ea. Acum, Spiritul nu-mi mai dădea pace, confirmând ceea ce eu deja știam: să rămân nu era o opțiune.

În timp ce o conduceam acasă, m-am străduit să par calm. „Ești sigur că nu dorești să stai?” a întrebat ea. Eram sigur. Ea n-a insistat și nici n-a exercitat presiune asupra mea, dar Spiritul a vorbit liniștit, mai clar decât sunetul unui tunet. Nu puteam pierde trenul!

Am așteptat până când am fost sigur că a intrat în casă, apoi am fugit cât de repede am putut pentru a prinde trenul. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Iosif din Egipt fugind de ispită (vezi Genesa 39:7–12).

Când mă gândesc la cele întâmplăte în acea noapte, simt atât teamă, cât și recunoștință: teamă pentru ceea ce ar fi putut să se întâmple și recunoștință pentru tovarășia Duhului Sfânt. Spiritul a vorbit și, deși ar fi trebuit să Îl ascult mai repede, sunt bucuros că în cele din urmă, am ascultat.

Este evident că modul meu de a privi lucrurile în acea seară nu a fost cu certitudine atât de clar ca cel al Domnului. După cum a consemnat Isaia:

„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.

Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8–9).

Unele alegeri pe care le întâmpinăm în viață sunt făcute și uitate repede. Sunt alte alegeri care sunt însoțite de lecții pe care ar trebui să nu le uităm niciodată. Sunt atât de recunoscători că, atunci când suntem atenți la îndemnul Duhului Sfânt – și când facem astfel imediat – noi putem rămâne mai ușor pe cărarea pe care Isus Hristos a stabilit-o pentru noi. ■

„De ce are familia mea probleme, deși noi mergem la Biserică, ținem seara în familie și încercăm să trăim în conformitate cu principiile Evangheliei? Ce altceva mai putem face?”

Trăirea în conformitate cu principiile Evangheliei aduce binecuvântări, dar nu înseamnă că nu vă veți confrunta cu încercări. Încercările pot să vă întărească credința, îndemnându-vă să căutați ajutorul Tatălui Ceresc. Rezolvarea problemelor cu ajutorul Său vă învață modul în care să luați decizii drepte.

Ați discutat această situație cu toată familia? Sfătuindu-vă împreună, puteți găsi idei care să vă ajute. Ați postit și v-ați rugat împreună cu familia pentru a găsi soluții? Ați studiat scripturile și cuvântările de la conferința generală? Probabil că familia dumneavoastră are nevoie să facă unele schimbări pentru a îmbunătăți situația sau poate trebuie doar să perseverați, să așteptați cu răbdare și să aveți încredere că Domnul vă va întări în timpul acestei încercări (vezi Mosia 24:15).

Dacă alții au provocat suferințe familiei dumneavoastră, încercați să-i iertați și să nu-i învinovați. Deși iertarea nu poate rezolva problema imediat, ea va aduce pace în inima dumneavoastră și va face ca problema să devină mai ușor de suportat.

Dușmanul atacă familiile deoarece puterea lor este foarte importantă pentru Biserică și pentru comunitatea dumneavoastră. Așa încât, continuați să îndurați. Continuați să mergeți la Biserică, să țineți seara în familie și să trăiți conform principiilor Evangheliei. Supunerea vă dă posibilitatea să simțiți Duhul Sfânt, iar îndrumarea Lui este vitală pentru găsirea răspunsurilor pe care le căutați. Să trăiești într-o familie puternică, chiar dacă este una care are de depășit probleme, este unul dintre cele mai importante țeluri pe care le puteți avea.

Folosiți îndrumările care ne-au fost date

Probabil că o familie nu este întărită până când nu este testată. Din fericire, nu trebuie să ne confruntăm singuri cu problemele noastre; Tatăl Ceresc vrea ca noi să avem succes în mod individual și ca familii. Pentru a ne ajuta, El ne-a oferit îndrumări importante, precum scripturile, un profet în viață, alți conducători ai Bisericii și Spiritul Sfânt. Aceștia ne pot ajuta să înțelegem și să punem în practică principiile Evangheliei care ne vor aduce bucurii nouă și

familiilor noastre. Pe lângă aceasta, nu uitați niciodată să le spuneți părinților dumneavoastră că îi apreciați și îi iubiți. Știu că Domnul va oferi o cale pentru ca familia dumneavoastră să fie unită, întărită și înălțată spiritual. Știu că familia este rânduită de Dumnezeu.

Jared L., 18 ani, Mindanao, Filipine

Învățați din încercările dumneavoastră

Indiferent de cât de mult încercați, vor exista întotdeauna încercări. Aceste teste există pentru a ne ajuta să creștem. Totul depinde de modul în care reacționați față de acele încercări. Cheia este să învățăm din ele. Dați-vă un pas înapoi și vedeți ce se întâmplă, de fapt, în jurul dumneavoastră. Rugați-vă cu privire la încercările prin care treceți și aveți credință că Domnul vă va ajuta să treceți prin ele. Ele vă pot întări și, la rândul dumneavoastră, puteți să-i întăriți pe alții.

Makenzie C., 18 ani, Chihuahua, Mexic

Citiți declarația despre familie

Problemele vin, indiferent dacă ne spunem sau nu rugăciunile. Ele nu sunt menite să ne pedepsească, ci să ne întărească. Problemele pe care le întâlnim în viață oferă familiilor ocazia de a lucra împreună. Pe măsură ce familia mea depășește stresul, problemele legate de bani sau doar încearcă să găsească timp pentru a fi împreună, devenim tot mai apropiați unul de altul și de Tatăl nostru

Răspunsurile sunt menite să ajute și să ofere perspectivă, nefiind declarații oficiale privind doctrina Bisericii.

Ceresc. Când timpurile sunt grele, citim „Familia: o declarație oficială către lume”. Ne aduce aminte de legătura sfântă pe care o împărtășim și cât este de important să ne respectăm legămintele.

Anna G., 15 ani, Georgia, SUA

Acceptați voința Tatălui Ceresc

Cred că una dintre căile prin care ne încercăm Tatăl Ceresc este prin intermediul problemelor. Ceea ce nu trebuie să uităm este că El este Tatăl nostru și cu cât ne iubește mai mult, cu atât mai mult vrea tot ce este mai bun pentru noi. Știu că singura cale prin care putem depăși problemele este prin perseverență și prin acceptarea voinței Tatălui.

José C., 18 ani, Ancash, Peru

Aveți credință în Domnul

Povestea lui Iov și încercările prin care a trecut este ceea ce mă ajută când întreb de ce are probleme familia mea, deși facem tot ce

putem. În Iov 19:25–26 citim: „Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu”. Iov s-a confruntat cu unele dintre cele mai dificile încercări și, totuși, el a știut că Mântuitorul lui trăiește! Când suntem în stare să gândim și să trăim așa cum a făcut Iov, știu că vom putea să privim dincolo de problemele noastre și să înțelegem că avem un Mântuitor, care ne ridică spiritual în vremea acestor încercări.

Megan B., 17 ani, Utah, SUA

Înfrunțați problemele cu speranță

Problemele ne fac mai puternici când ne confruntăm cu ele în mod corect. Ceea ce trebuie să faceți este să înfrunțați problemele cu speranță și curaj. Poate că faceți tot ce puteți, mergând la Biserică și încercând să trăiți în conformitate cu principiile Evangheliei, astfel încât trebuie să recunoașteți faptul că problemele dumneavoastră există pentru a vă purifica și a vă face mai buni până la urmă. De asemenea, încercați să identificați ceea ce nu faceți bine și faceți efortul de a corecta acel lucru. Încercați adesea să-i ajutați pe alții și, pe măsură ce faceți aceasta, problemele dumneavoastră vor părea mai ușoare. Mai presus de toate, sfătuiți-vă cu Domnul întotdeauna. Rugați-vă pentru rezolvarea problemelor dumneavoastră și cereți-I Tatălui Ceresc să vă îndrume.

Raymond A., 18 ani, Accra, Ghana

Îndurați până la sfârșit

Familia este în centrul planului Creatorului, deci este firesc că adversarul intenționează să facă tot ce poate pentru a ne opri să trăim împreună ca o familie fericită, concentrată asupra

Evangheliei. Știm că nu ne putem aștepta ca viața să fie ușoară sau fără ispite doar pentru că mergem la Biserică și ținem seara în familie. Când lucrurile devin dificile, citiți scripturile, rugați-vă și vorbiți (pur și simplu) ca o familie.

Vârstnicul Dudley, 21 ani, Misiunea Djakarta, Indonezia

URMAȚI SFATUL PROFEȚILOR

„Cu ajutorul Domnului și a doctrinei Sale, toate efectele dăunătoare provenite din încercările pe care

le poate avea o familie pot fi înțelese și depășite. Oricare ar fi nevoile membrilor unei familii, ne putem întări familiile atunci când urmăm sfatul dat de profeți.

Cheia pentru a ne întări familiile este să avem Spiritul Domnului în căminele noastre”.

Vârstnicul Robert D. Hales din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Strengthening Families: Our Sacred Duty”, Ensign, mai 1999, p. 32.

URMĂTOAREA ÎNTREBARE

„În ce mod vă controlați furia când sunteți cu adevărat supărați?”

Trimiteți răspunsul dumneavoastră până la 15 mai 2011, la:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Sau e-mail: liahona@ldschurch.org

Materialele pot fi corectate pentru claritate și pentru a se încadra în spațiul rubricii.

Următoarele informații și permisiuni trebuie incluse în e-mailul sau scrisoarea dumneavoastră: (1) numele complet, (2) data nașterii, (3) episcopia sau ramura, (4) țara sau districtul, (5) acordul dumneavoastră scris și, dacă aveți sub 18 ani, acordul scris al părinților dumneavoastră (este acceptabil prin e-mail) pentru a publica răspunsul și fotografia dumneavoastră.

SĂ NE AMINTIM TOTDEAUNA DE EL

NOI, TOȚI, AM PROMIS.
(VEZI LUCA 22:19–20; D&L 20:77, 79.)

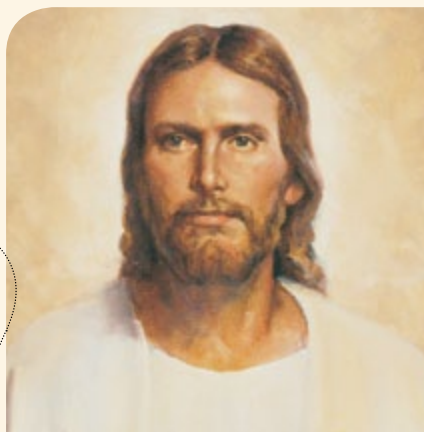
Doctrină și legăminte 76:22–24

Aceste versete ne declară o mărturie modernă despre Isus Hristos: *El trăiește!*

Multe mărturii

Multe mărturii despre Hristosul înviat au fost date înaintea acestei revelații. Iată câteva exemple:

- Maria Magdalena (vezi Ioan 20:11–18)
- Apostolii din vremea lui Isus (vezi Matei 28:9–20; Marcu 16:14–20; Luca 24:36–53; Ioan 20:19–29; 21)
- Cei doi ucenici pe drumul către Emaus (vezi Luca 24:13–35)
- Ștefan (vezi Faptele apostolilor 7:55–56)
- Pavel (vezi Faptele apostolilor 9:1–6)
- Nefiții (vezi 3 Nefi 11–28)
- Moroni (vezi Eter 12:39)
- Joseph Smith (vezi Joseph Smith–Istorie 1:16–20)

22 Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta este "mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El ^btrăiește!
23 Pentru că L-am ^avăzut, chiar la dreapta lui ^bDumnezeu; și i-am auzit glasul depunând mărturie că El este Singurul ^cNăscut al Tatălui—
24 Că de "El, prin El și din El ^blumile sunt și au fost create și locuitorii din ele sunt născuți ca "fii și fiice ale lui Dumnezeu.

El trăiește!

„Am citit – și cred – în mărturiile celor care au trăit sentimente de durere la răstignirea lui Hristos și de bucurie la învierea Sa. Am citit – și cred – în mărturiile celor din Lumea Nouă care au fost vizitați de același Domn înviat.

Cred în mărturia celui care, în această dispensație, a vorbit cu Tatăl și Fiul într-o dumbravă acum numită sacră și care și-a dat viața, pecetluind acea mărturie cu sângele său”.

Președintele Thomas S. Monson, „A înviat!” *Liahona*, mai 2010, p. 89.

Fiice și fii creați de Dumnezeu

„Nu sunteți ființe obișnuite, tinerii mei prieteni iubiți din întreaga lume. Sunteți glorioși și veșnici...”

Este rugăciunea mea ca, atunci când vă priviți imaginea, să puteți vedea dincolo de imperfecțiuni și îndoieli și să recunoașteți cine sunteți cu adevărat: fiice și fii glorioși ai Dumnezeului Atotputernic”.

Președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, „Imaginea din apă” (Seară la gura sobei pentru tinerii adulți necăsătoriți, organizată de Sistemul Educațional al Bisericii, 1 noiembrie 2009); disponibilă la CESfiresides.Ids.org.

Lumile sunt și au fost create

„Sub îndrumarea Tatălui, Hristos a fost Domnul Universului, care a creat lumile fără număr – dintre care a noastră este numai una (vezi Efeseni 3:9; Evrei 1:2).

Câte planete cu oameni există în Univers? Noi nu știm, dar noi nu suntem singuri în Univers! Dumnezeu nu este Dumnezeul unei singure planete!”

Vârșnicul Neal A. Maxwell (1926–2004) din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, în „Martori speciali ai lui Hristos” *Liahona*, apr. 2001, p. 5.

Nota redactorilor: Această pagină nu este menită să fie o explicație cuprinzătoare a versetului ales din scriptură, ci doar un punct de plecare pentru propriul dumneavoastră studiu.

RECOMPENSE

pentru reclădire

Când am văzut ruinele rămase în urma cutremurului, m-am întristat. Dar apoi am înțeles că Dumnezeu îi iubește pe cei care au murit, precum și pe cei care au supraviețuit.

de Ashley Dyer

Deoarece trăiesc în Shanghai, China, am avut ocazia să merg cu un grup de la școală în provincia Sichuan din sud-vestul Chinei pentru a ajuta la clădirea de case pentru victimele cutremurului care a devastat zona cu câțiva ani în urmă. Am lucrat din greu așezând cărămizi, încărcând mortar cu lopata, împingând roabe pline cu cărămizi și dând cărămizi din mână în mână. A doua zi m-a durut spatele, iar mânușile îmi erau pline de găuri. Totuși, călătoria a fost pentru mine o experiență de neuitat și mi-a întărit mărturia despre valoarea mea individuală și despre valoarea individuală a fiecărei persoane, una dintre valorile Tinerelor Fete.

Pe măsură ce am lucrat din greu în fiecare zi, am observat că mi-a crescut credința în propria mea valoare. M-am simțit bine cu privire la propria mea persoană, deoarece am făcut lucruri pentru a îmbunătăți condițiile de viață ale celor mai puțin norocoși decât mine.

De asemenea, noi am avut ocazia să vizităm o școală din acea zonă. Când am ajuns, o mulțime de copilași drăguți au venit alergând spre noi. Când i-am văzut pe toți acești copilași minunați, am recunoscut, de asemenea, valoarea lor individuală. Ei, toți, sunt copii frumoși ai lui Dumnezeu și am simțit cu tărie că El îi iubește și îi cunoaște pe fiecare dintre ei.

Spre sfârșitul călătoriei mele am avut șansa să mergem la un adăpost, în timp ce ne duceam să luăm masa de prânz. Când am ajuns acolo, totuși, am aflat că acesta fusese distrus în timpul cutremurului. Era cea mai mare distrugere pe care am

văzut-o vreodată. Mi-a venit să plâng. Tavanele și pereții clădirilor erau prăbușiți, copacii din apropiere căzuseră și era moloz peste tot. Un bolovan imens se rostogolise din munte și zdrobise o parte dintr-o clădire, făcând ca tavanul și peretele să se prăbușească. Pe una dintre treptele de la ușă se afla un singur pantof.

În timp ce mă gândeam la acesta și la faptul că oameni fuseseră omorâți în acest dezastru, mă străduiam să înțeleg cum de permisesse Tatăl Ceresc să se întâmple aceasta. Nu i-a iubit? Apoi m-am gândit la ceea ce discutaseam la clasa Tinerelor Fete și am înțeles că da, El i-a iubit. El i-a cunoscut și i-a iubit pe fiecare în parte. Cei care au murit în acea zi erau cu toții copiii lui Dumnezeu. La început, acest lucru m-a făcut să fiu chiar mai tristă atunci când mă gândeam la acel lucru. Dar, apoi, am înțeles că acești oameni erau în lumea spiritelor și s-au putut întoarce din nou la Tatăl Ceresc. Acest gând m-a alinat și mi-a dat un sentiment de pace.

Știu că sunt un copil al lui Dumnezeu cu o mare valoare individuală. Suntem cu toții copiii Tatălui nostru Ceresc, care ne cunoaște personal. El ne iubește cu o dragoste care este mai profundă și mai puternică decât își poate imagina vreodată oricare dintre noi. Această înțelegere a fost plantată adânc în inima mea în timp ce am lucrat și am slujit printre oamenii care suferiseră atât groaznic în cutremurul din Sichuan. ■

Ashley Dyer (dreapta) a ajutat la reclădirea caselor pentru rezidenții locali după cutremurul de pământ care a avut loc în anul 2008 în Sichuan, China.

PUTEREA SCRIPTURII

TE
BUKA
A
MOROMONA

ni Faahou Ite
Mesia

*Când doi adolescenți din
Tahiti au dat o șansă
scripturilor, viețile lor
s-au schimbat.*

de Adam C. Olson
Revistele Bisericii

Rooma nu a vrut cu adevărat să studieze scripturile. Vaitiare nu a vrut cu adevărat să meargă la seminar. Și ei nu au fost obligați să facă aceasta. Dar când au ales s-o facă, viețile lor s-au schimbat.

De ce nu?

De ce ar vrea un adolescent să aleagă să petreacă două ore în fiecare seară de joi studiind scripturile cu mama sa? Acum un an, Rooma Terooatea din Tahiti, probabil că s-ar fi întrebat același lucru.

Acum, poate că el se întreabă de ce să *nu* aleagă acest lucru un adolescent.

În timpul celor trei ani de seminar, Rooma

nu a dat niciodată cu adevărat atenție atunci când învățătorul său a desemnat scripturile care să fie citite pentru lecția următoare. „Nu voiam să le citesc”, spune el. „Scripturile nu mă interesau cu adevărat”.

Dar el s-a întrebat de ce conducătorii Bisericii din episcopia și țărșul său foloseau mereu scripturile în cuvântările și lecțiile lor. I-a privit pe conducătorii săi. A observat ce ușor era pentru președintele său de țărș să citeze din scripturi.

Așa că, atunci când țărșul Faaa, Tahiti a împărțit studenții de la seminar în echipe pentru a participa la întrecerea despre scripturile de bază studiate în ultimul său an de

seminar, Rooma a decis să dea o șansă scripturilor.

Atunci au început sesiunile sale săptămânale de studiu împreună cu mama sa. În fiecare seară de joi au studiat împreună pentru întrecerea de a doua zi de la clasă, învățând unde se găsesc versetele importante și chiar au învățat pe de rost multe dintre acestea.

Atunci lucrurile au început să se schimbe pentru Rooma. Studiul scripturii a întărit relația cu mama sa. A început să vadă paralelele dintre ceea ce ne învață scripturile și ceea ce se întâmplă în lumea de azi. În timp ce

Când Rooma Teroatea (mai jos) și colegii săi din clasa de seminar au călătorit spre învecinata Moorea (stânga) pentru testarea cunoștințelor lor în ceea ce privește scriptura, rezultatul nu a contat – Rooma era deja un învingător.

STUDIAȚI CU SÂRGUINȚĂ

„Perioadele de studiu rapid și intensiv nu sunt nici pe departe așa de

eficiente ca citirea zilnică și punerea în practică a scripturilor în viața noastră. Însușiți-vă lecțiile pe care le predau scripturile. . . Studiați-le ca și cum cei care le-au scris vi s-au adresat vouă, căci acesta este adevărul. . .

Dacă veți studia cu sârguință scripturile, va crește puterea voastră de a evita ispitele și de a primi îndrumare de la Duhul Sfânt în tot ce faceți”.

Președintele Thomas S. Monson, „Fiți cât mai buni cu putință”, *Liahona*, mai 2009, p. 68.

se ruga să înțeleagă lucrurile pe care le citea, a înțeles că acestea erau de la Dumnezeu.

De asemenea, acest lucru l-a ajutat să-și conducă echipa către victorie devenind campioni în țară la studiul scripturii.

Rooma recunoaște în binecuvântările pe care le-a primit o lecție pe care a învățat-o în timpul studiului său.

„În Mosia 2:24, regele Beniamin ne-a învățat că, atunci când alegem să facem ceea ce ne cere Domnul, suntem binecuvântați imediat”, spune Rooma. Una dintre marile binecuvântări pe care le-a primit este că „după studiul scripturilor din acest an, știu că este adevărată Cartea lui Mormon”.

Nu-mi spuneți ce să fac

La începutul anului școlar, Vaitiare Pito nu era membră a Bisericii. Cum

De îndată ce Vaitiare Pito din Tahiti a decis să studieze scripturile, ea a început să recunoască binecuvântările.

se face că o nouă membră, care nu participase niciodată înainte la seminar, își ajută echipa să câștige campionatul de studiu al scripturilor de bază din cadrul țărșului Faaa?

„Nu eram îngrijorată că nu aveam multă experiență”, spune ea. „Am învățat multe dintre acele versete în timpul lecțiilor cu misionarii”.

Majoritatea familiei Vaitiare s-a alăturat Bisericii după ce tatăl a murit pe neașteptate și conducătorul misiunii din episcopie a adus misionarii la casa familiei Vaitiare. Au vorbit despre

unitatea familiei și despre faptul că pot fi împreună pentru totdeauna. „Acest lucru a adus cu adevărat o schimbare în familia noastră”, spune ea.

Totuși, aceasta nu a schimbat neapărat atitudinea independentă a adolescentei de 17 ani. „După ce am fost botezată, toată lumea îmi spunea că ar trebui să merg la seminar”, spune ea. „Nu-mi place să mi se spună ce să fac, așa că mi-a luat ceva timp până am mers”.

În cele din urmă, ea a decis să meargă și și-a dat seama că-i plăcea la seminar. A fost desemnată să facă parte din aceeași echipă de studiu a scripturilor de bază ca și Rooma.

La început nu a făcut niciun efort pentru a citi scripturile desemnate. Dar când a decis să facă acest efort,

a observat la scurt timp o serie de binecuvântări.

„Scripturile mi-au fost de mare ajutor”, spune ea. „Am învățat multe lucruri din scripturi”, inclusiv importanța rugăciunii și faptul că Tatăl Cerească va răspunde la acele rugăciuni.

De asemenea, a învățat că, atunci când îți iei un angajament, cum ar fi să mergi la seminar sau să citești scripturile, ținerea legămintelor este mai ușoară decât atunci când o faci pentru că trebuie sau se „presupune” că trebuie s-o faci.

Acum, că anul școlar s-a terminat, Vaitiare este recunoscătoare că a ales să meargă la seminar și să studieze scripturile: „Știu că, atunci când studiem scripturile, suntem binecuvântați”. ■

Indiciul din binecuvântarea mea

de Scott Talbot

Am slujit în Misiunea Houston Sud, Texas, în calitate de vârstnic vorbitor de limba spaniolă. Într-o zi, colegul meu și cu mine am sunat la uși, încercând să găsim pe cineva căruia să-i predăm. Am ajuns la o casă cu o gaură imensă în lemnul tocit al verandei.

O femeie mai în vârstă a răspuns la ușă și ne-a invitat înăuntru. Nu sunt sigur dacă ea știa cu adevărat cine eram și ce făceam, dar a fost foarte politicoasă. Am început să-i predăm prima lecție și lucrurile păreau să meargă bine. În curând a fost rândul meu să predau despre Joseph Smith și Prima viziune. Am văzut cum expresia feței femeii părea să exprime o confuzie crescândă. Era evident că nu urmărea ceea ce încercam să-i explic.

După ce am adresat câteva întrebări despre ceea ce predasem până atunci și despre cât de mult înțelesese ea, am început să fiu dezamăgit că nu înțelesese conceptul Primei viziuni. Fusese o zi lungă și ultimul lucru pe care și-l dorește un misionar este ca cineva să nu înțeleagă ceea ce el dorește atât de mult ca oamenii să știe că este adevărat.

În clipa când am simțit cum emoțiile mele încep să se transforme în mânie, un mic pasaj din binecuvântarea mea patriarhală mi-a venit în minte. Era o secțiune despre viitoarea mea familie, în care eram sfătuit să-i învăț pe viitorii mei copii conceptele Evangheliei. În timp ce acel paragraf îmi trecea prin minte, am știut că Spiritul îmi spunea să predau acestei femei umile în același fel în care aș fi predat unui copil.

Am început să-i predau într-un mod mai simplu și mai iubitor. Mi-am imaginat proprii mei copii șezând în

PREGĂTIȚI-VĂ SĂ SLUJIȚI

Dragi tineri băieți, vă îndemn să vă pregătiți să slujiți ca misionari. Păstrați-vă curați, puri și demni de a-L reprezenta pe Domnul. Mențineți-vă sănătatea și tăria. Studiați scripturile. Acolo unde este posibil, participați la seminar sau institut. Familiarizați-vă cu ghidul pentru slujirea misionară *Predicați Evanghelia Mea*.

Președintele Thomas S. Monson, „Acum când ne întâlnim din nou”, *Liahona*, nov. 2010, p. 5, 6.

jurul camerei și privind în sus la mine, tatăl lor, în timp ce-i învățam despre profetul Joseph Smith. Am fost uimit să văd schimbarea de pe fața ei. În curând sprâncenele i s-au ridicat și ochii ei au început să strălucească. Expresia ei confuză a devenit interesată și uimită. Pe măsură ce îi relatam povestirea cu Tatăl Ceresc și Isus Hristos apărându-i lui Joseph Smith, lacrimile i-au umplut ochii și s-au prelins pe obraji ei. Spiritul a umplut camera și dezamăgirea mea s-a transformat într-o mare bucurie.

Nu voi uita niciodată această experiență. Acum, abia aștept să-i învăț într-o bună zi aceleași principii pe copiii mei și să simt aceea bucurie mare din nou. ■

de președintele
Boyd K. Packer

președintele
Cvorumului celor
Doisprezece Apostoli

MIJLOCITORUL ISUS HRISTOS

Permiteți-mi să vă spun o povestire – o pildă.
A fost odată un om care voia ceva foarte mult. Părea mai important decât orice altceva din viața lui. Pentru a avea ce-și dorea, a făcut o datorie mare.

Fusese prevenit că face o datorie foarte mare și, în special, asupra creditorului său, persoana care-i împrumuta banii. Dar părea atât de important pentru el să facă ceea ce dorea exact atunci. Era sigur că putea plăti mai târziu.

Astfel, a semnat un contract. Urma să-și plătească datoria pe parcurs. Nu s-a îngrijorat prea mult, pentru că data plății părea atât de îndepărtată. Avea acum ceea ce dorise și acest lucru părea să fie important.

Creditorul era tot timpul prezent undeva în mintea lui și a făcut, ocazional, câteva plăți deloc substanțiale, gândind că ziua scadentă [ziua când trebuia să restituie toți banii] nu va veni, cu adevărat, niciodată.

Dreptate sau milă?

Dar, așa cum se întâmplă totdeauna, ziua scadenței a venit și contractul trebuia onorat. Datoria nu fusese plătită în totalitate. Creditorul a apărut și a cerut plata integrală.

Doar atunci el a înțeles că cel care îl

creditase nu numai că avea puterea să-l deposedeze de [să ia de la el] tot ceea ce deținea, ci avea și puterea de a-l arunca în închisoare.

„Nu pot să-ți plătesc, căci nu am cu ce”, a mărturisit el.

„Atunci”, a spus creditorul, „îți vom lua posesiunile și vei merge la închisoare. Ai fost de acord cu aceasta. A fost alegerea ta. Ai semnat contractul și acum el trebuie aplicat”.

„Nu poți să prelungești termenul sau să-mi ștergi datoria?” a implorat datornicul. „Stabilește în așa fel ca să păstrez ceea ce am și să nu merg la închisoare. Cu siguranță, crezi în milă. Nu vei da dovadă de milă?”.

Creditorul a răspuns: „Mila este întotdeauna unilaterală. Îți va fi de folos numai ție. Dacă dau dovadă de milă, eu voi rămâne neplătit. Ceea ce vreau este dreptate. Crezi în dreptate?”.

„Am crezut în dreptate când am semnat contractul”, a spus datornicul. „Era în favoarea mea atunci, căci am crezut că mă va proteja. N-am avut nevoie de milă atunci și nici nu am crezut că voi avea vreodată”.

„Dreptatea este cea care cere ca tu să plătești conform contractului sau să suporti pedeapsa”, a răspuns creditorul. „Aceasta este legea. Ai fost de acord cu ea, și așa trebuie să fie. Mila nu poate jefui dreptatea”.

*Isus Hristos,
Mijlocitorul
nostru, plătește
prețul întrucât
noi nu putem
plăti, astfel
încât să ne
putem întoarce
să trăim lângă
Tatăl nostru
Ceresc.*

Pentru a învăța mai mult despre acest subiect, citiți Alma 42, explicația profetului Alma despre dreptate, milă și ispășire.

Printr-o lege eternă, mila nu poate fi arătată decât dacă există cineva care este atât binevoitor, cât și capabil să-și asume datoria noastră, să plătească prețul și să stabilească termenii pentru mântuirea noastră.

Aceasta era situația: Unul era pentru dreptate, celălalt implora să i se acorde milă. Niciunul nu putea fi mulțumit fără ca celălalt să plătească un preț mare.

„Dacă nu ștergi datoria, nu va fi milă”, s-a rugat datornicul.

„Dacă fac aceasta, nu va exista dreptate”, era răspunsul.

Se pare că cele două legi nu puteau fi aplicate în același timp. Sunt două idealuri eterne care par să se contrazică unul pe celălalt. Nu există nicio cale ca și dreptatea și mila să fie împlinite?

Există o cale! Legea dreptății *poate* fi satisfăcută pe deplin și mila *poate* fi arătată pe deplin – dar trebuie implicat altcineva. Și așa s-a întâmplat de această dată.

Mijlocitorul său

Datornicul avea un prieten. El a venit în ajutor. Îl cunoștea bine pe datornic. S-a gândit că a fost total nechibzuit să intre într-o situație atât de grea. Cu toate acestea, voia să-l ajute pentru că îl iubea. A intervenit între ei, l-a privit pe creditor și a făcut această ofertă: „Voi plăti datoria dacă îl vei scuti pe datornic de contractul său, în așa fel încât să-și poată păstra bunurile și să nu ajungă la închisoare”.

În timp ce creditorul se gândea la ofertă, mijlocitorul a adăugat: „Ai cerut dreptate. Deși el nu-ți poate plăti, eu o voi face. Datoria va fi achitată și nu vei putea pretinde mai mult. Nu ar fi drept”.

Și astfel, creditorul a acceptat.

Mijlocitorul s-a întors spre datornic. „Dacă îți plătesc datoria, vei accepta ca eu să fiu creditorul tău?”

„O, da, da”, a strigat datornicul. „M-ai salvat de la închisoare și ai dat dovadă de milă față de mine”.

„Atunci”, a spus binefăcătorul [cel care ajută], „îți vei plăti datoria față de mine și eu voi stabili condițiile. Nu va fi ușor, dar va fi posibil. Îți voi arăta calea. Nu este nevoie să mergi la închisoare”.

Și astfel, creditorul a fost plătit în totalitate. I se făcuse dreptate. Contractul nu fusese încălcat. Datornicului, la rândul lui, i se dăduse dovadă de milă. Ambele legi au fost împlinite. Pentru că a existat un mijlocitor, s-a făcut dreptate, iar mila a fost împlinită.

Mijlocitorul nostru

Fiecare dintre noi are un fel de obligație spirituală, o datorie. Într-o zi contul va fi închis, o plată va fi cerută. Totuși, indiferent de cât de neglijent privim acum acest lucru, când acea zi va veni și scadența devine iminentă [este aproape], vom privi în jur cu agonie neliniștită pentru a găsi pe cineva, pe oricine, care să ne ajute.

Și printr-o lege eternă, mila nu poate fi arătată decât dacă există cineva care este atât binevoitor, cât și capabil să-și asume datoria noastră, să plătească prețul și să stabilească termenii pentru mântuirea noastră.

Dacă nu există un mijlocitor, dacă nu avem un prieten, întreaga măsură a dreptății trebuie să cadă asupra noastră. Plata deplină pentru fiecare greșală, oricât de mică sau oricât de mare, va fi cerută [luată] de la noi în totalitate.

Dar să știți un lucru: adevărul, gloriosul adevăr, declară că există un asemenea Mijlocitor. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5). Prin El mila poate fi arătată fiecăruia dintre noi fără să fie jignită legea veșnică a dreptății.

Arătarea milei nu se va face în mod automat. Va avea loc prin legământ cu El. Aceasta va fi arătată prin termenii pe care i-a impus El, termenii Lui generoși, care includ, ca fiind absolut esențial, botezul prin scufundare pentru iertarea păcatelor.

Toată omenirea poate fi protejată de legea dreptății și în același timp fiecăruia dintre noi, individual, îi poate fi oferită binecuvântarea mântuitoare și vindecătoare a milei. ■

Din „The Mediator”, Ensign, mai 1977, p. 54–56.

Alegerea Niyei

Voi fi cinstită
cu Tatăl
Ceresc, cu alții și
cu mine însămi.”

Standardele
Evangeliei mele

de Marcel Niyungi

Bazată pe o întâmplare adevărată

Niya se juca în fața casei sale când mătușa ei a chemat-o înăuntru. „Niya, vrei să mergi la piață și să cumperi niște morcovi pentru cină?” a întrebat-o mătușa ei.

„Da!” a spus Niya bucuroasă. Îi plăcea să meargă la piață și-i plăcea s-o ajute pe mătușa ei.

Niya a luat banii pe care i-a dat mătușa ei și a plecat către piața din apropiere.

„Trebuie să cumpăr niște morcovi pentru cină”, i-a spus Niya vânzătorului.

Vânzătorul a pus morcovii în punga Niyei și i-a spus cât costă aceștia. Niya i-a dat banii.

„Iată restul tău”, a spus vânzătorul și i-a dat niște bani înapoi.

Niya i-a mulțumit și a început să meargă spre casă. În timp ce mergea, s-a uitat la banii pe care îi dăduse vânzătorul. „Mi-a dat prea mult rest”, s-a gândit ea. „Acum pot ține acești bani pentru mine!”

Dar apoi Niya s-a oprit din mers. „Tatăl Ceresc nu va fi mulțumit de mine dacă păstrez acești bani”, s-a gândit ea. „Trebuie să fiu cinstită în

cuvintele și faptele mele”.

Niya s-a întors înapoi la piață. „Mi-ați dat prea mulți bani înapoi”, i-a spus ea vânzătorului și i-a înapoiat banii în plus.

Vânzătorul a luat banii. „Ești o fată bună”, a spus el. Apoi a pus câteva mere într-o pungă și i le-a dat Niyei. „Îți mulțumesc că ai fost cinstită. Te rog să iei aceste mere și să la mănânci cu plăcere împreună cu familia ta”.

Niya s-a simțit bine și fericită în timp ce se întorcea acasă. Știa că Tatăl Ceresc era mulțumit că ea alesese să fie cinstită. ■

SÂMBĂȚĂ

O sărbătoare importantă numită Paște urma să aibă loc peste numai șase zile. Mulți oameni veniseră la Ierusalim astfel încât să-și poată oferi sacrificiile la templu în acea zi. Isus a mers la Betania, un sat aproape de Ierusalim. El urma să stea acolo timp de cinci nopți, cu prietenii Săi Lazăr, Maria și Marta. Maria i-a uns picioarele cu ulei.
Vezi Ioan 12:1-3.

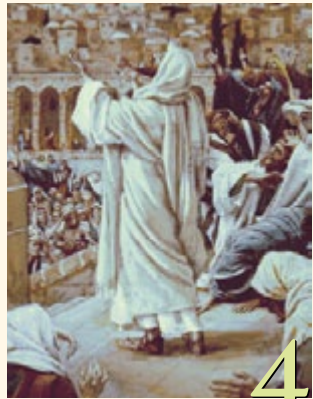
DUMINICĂ

Isus a mers din Betania la Ierusalim. El a intrat în oraș călare pe un măgăruș, așa cum spunea un verset din Vechiul Testament că va face. Oamenii L-au recunoscut ca fiind Regele lor, strigând „Osana” și așternând ramuri de palmier în fața măgărușului pentru a nu lăsa praful să ajungă la Salvator. Isus a vizitat templul și, apoi, s-a întors în Betania.
Vezi Zaharia 9:9; Matei 21:1-11; Marcu 11:1-11.

LUNI

Isus a văzut oameni cumpărând și vânzând în templu. Deoarece El voia ca templul să fie o „casă de rugăciune”, i-a făcut să plece. Apoi, El a vindecat oamenii care erau șchiopi sau orbi. Preoții invideoși erau supărați pe El.
Vezi Matei 21:12-17; Marcu 11:15-19.

MARȚI

Isus a predicat oamenilor în templu și pe muntele din vecinătate numit Muntele Măslinilor. Preoții au complotat să-Lucidă pe Isus. Unul dintre ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, a fost de acord să-L predea preoților pe Isus în schimbul sumei de 30 de arginți.
Vezi Matei 25:31-46; 26:14-16.

SĂPTĂMÂNA PAȘTELUI

Vă puteți pregăti de Paște învățând despre ce s-a întâmplat în timpul săptămânii de dinaintea răstignirii și învierii lui Isus Hristos. Începând cu opt zile înainte de Paște, citiți evenimentele și versetele din scripturi enumerate pentru fiecare zi.

5

MIERCURI

Scripturile nu spun ce a făcut Isus în această zi. Probabil că și-a petrecut ziua cu ucenicii Săi. Puteți citi pilda celor zece fecioare, o povestire pe care Isus le-a predat-o ucenicilor Săi pentru a-i ajuta să se pregătească pentru A doua Sa venire.

Vezi Matei 25:1-13.

6

JOI

Ucenicii lui Isus s-au pregătit pentru masa de Paște. În timpul mesei, Isus le-a spus ucenicilor că unul dintre ei îl va trăda. Apoi, pentru a-i ajuta să-și amintească de El, le-a dat pentru prima dată împărtașania. Isus a mers în grădina Ghetsimani ca să sufere pentru păcatele noastre și să se roage la Dumnezeu. Oamenii au venit cu săbiile și L-au arestat. De teamă, ucenicii au fugit.

Vezi Matei 26:17-29, 36-56.

7

VINERI

Isus a fost dus la marele preot Caiafa. Petru, ucenicul lui Isus a negat că L-ar fi cunoscut. Isus a fost chestionat de guvernatorul Pilat și de Irod. A fost condamnat la moarte pe cruce. Isus a fost răstignit. Un om bogat, numit Iosif, L-a pus pe Isus în mormântul său. Mama lui Isus, Maria, și Maria Magdalena au vizitat mormântul.

Vezi Matei 26:57-72; 27:1-2, 27-37; Luca 23:44-46, 50-56.

8

SÂMBĂȚĂ

Trupul lui Isus zace în mormânt. O piatră mare a fost pusă în fața intrării. Preoții ticăloși l-au rugat pe Pilat să pună găzi în fața mormântului pentru a fi siguri că nimeni nu intră acolo.

Vezi Matei 27:57-66.

DUMINICA DE PAȘTE

Isus a înviat! El s-a ridicat din mormânt. Un înger a coborât din cer și a dat piatra la o parte.

Isus le-a spus ucenicilor Săi să-i învețe și să-i boteze pe alții și le-a promis că va fi cu ei întotdeauna.

Vezi Matei 28.

Expoziția de artă a copiilor din întreaga lume

Piese din expoziția internațională a creațiilor de artă ale copiilor cu tema „Evanghelia îmi binecuvântează viața”.

Vedeți mai multe creații de artă de la expoziție în numărul următor la Pagina noastră (Our Page). Vedeți alte articole la www.liahona.lds.org.

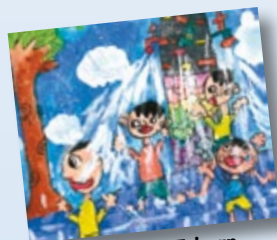
Andreza A., 10 ani, Brazilia

Dasha K., 11 ani, Ucraina

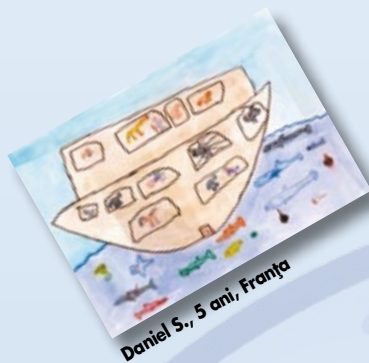
Zeniff F., 9 ani, Mexic

Chung-chi, 6 ani, Taiwan

Beth B., 5 ani, Canada

Daniel S., 5 ani, Franța

Karen L., 6 ani, Bolivia

Nathalie S., 9 ani, Guatemala

Carolina A., 7 ani, Peru

Sara R., 9 ani, Argentina

Leonardo T., 8 ani, Chile

Fatima B., 5 ani, Peru

Lee W., 9 ani, Polonia

Addison O., 10 ani, Vietnam

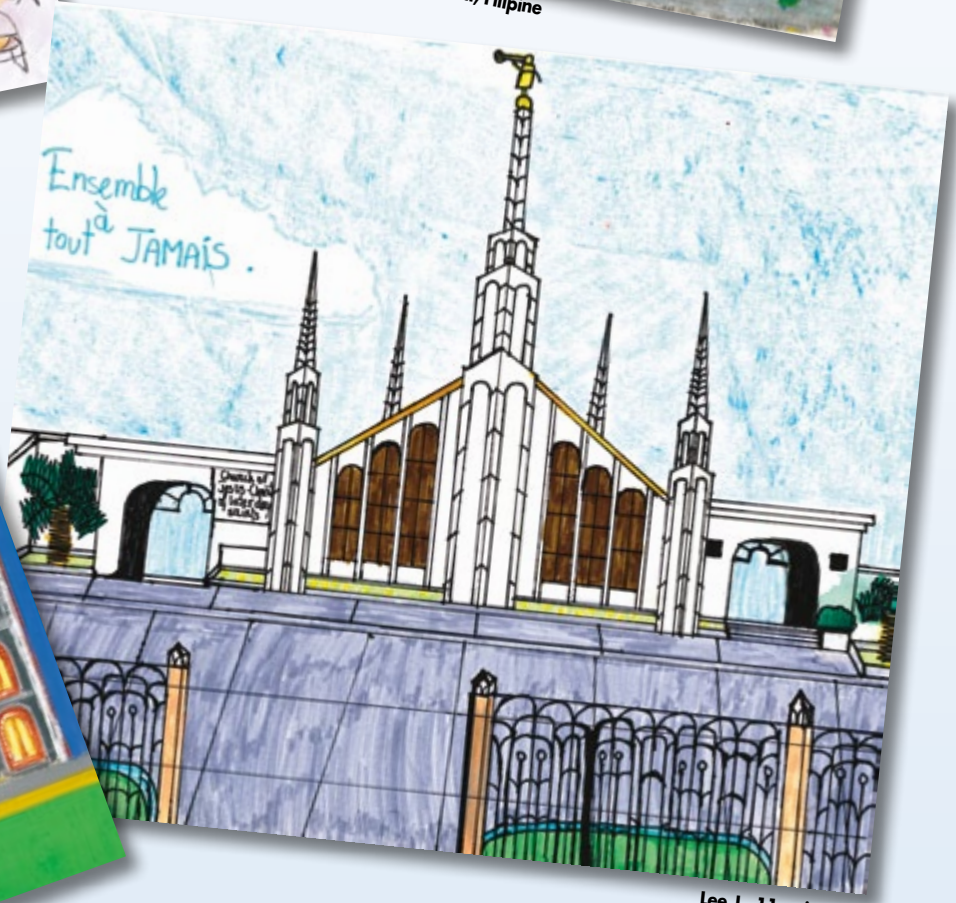
Alina S., 8 ani, Ucraina

Vanessa G., 11 ani, Mexic

Guen R., 12 ani, Filipine

Lee J., 11 ani, Tahiti

Erdenejargalin O., 8 ani, Mongolia

Amanda G., 12 ani, Ecuador

Martina F., 11 ani, Argentina

Adriana B., 10 ani, Ecuador

José V., 5 ani, Peru

Martori speciali

Vărstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, împărtășește câteva gânduri despre acest subiect.

ILUSTRAȚIE DE BRYAN BEACH

Cum pot să stau departe de lucrurile rele din lume?

Din „Cum să trăiești drept în mijlocul răului care se extinde”, Liahona, mai 2004, p. 100–102.

Căutați și fiți atenți la îndrumarea personală, care vă este dată prin Duhul Sfânt.

Tatăl Ceresc a pregătit scripturile și ne-a oferit în mod continuu îndrumare divină, pentru a ne ajuta. Acest ajutor vă va asigura că puteți trăi în pace și fericire în mijlocul răului care se extinde.

Pe măsură ce continuați să vă concentrați mintea și inima asupra Domnului, El vă va ajuta să aveți o viață bogată și plină, indiferent de ceea ce se întâmplă în lumea înconjurătoare.

Puteți trăi o viață dreaptă, virtuoasă, productivă, urmând planul de protecție creat de Tatăl vostru Ceresc: planul Său de fericire.

Deși viața pare a fi dificilă acum, țineți-vă de bara de fier a adevărului. Faceți progrese mai mari decât credeți.

Puteți folosi această lecție și activitate pentru a învăța mai multe despre tema din această lună a Societății Primare.

Isus Hristos

este Salvatorul și Mântuitorul meu

de Ana Maria Coburn și Cristina Franco

„Noi credem că, prin Ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei” (Articolele de credință 1:3).

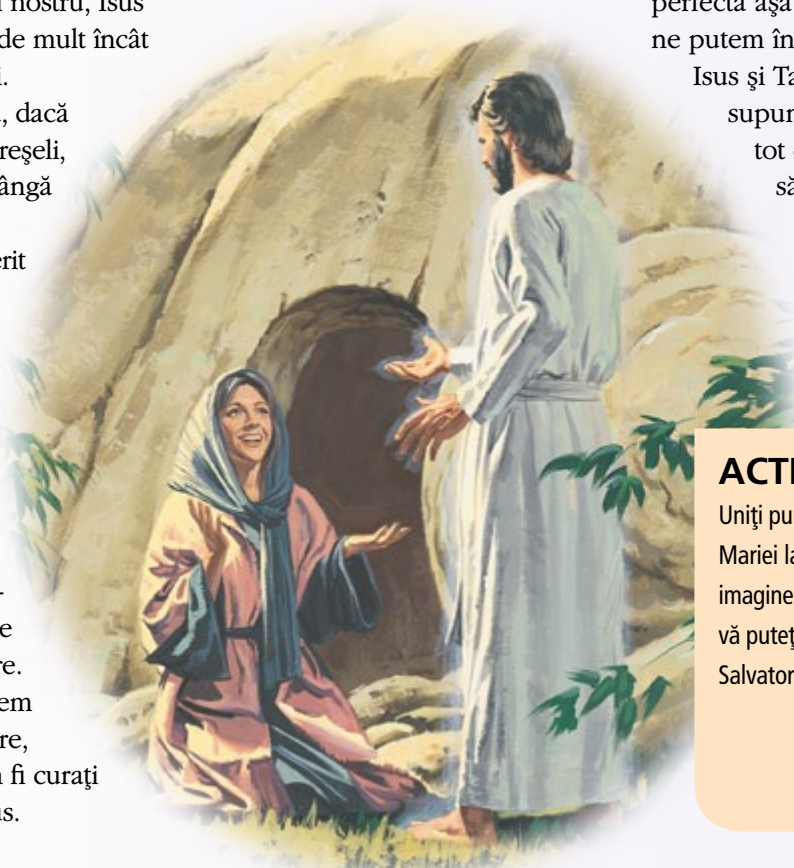
Ce ați dori să oferiți cuiva pe care-l iubiți foarte, foarte mult? Salvatorul nostru, Isus Hristos, ne iubește atât de mult încât și-a dat viața pentru noi.

Tatăl Ceresc a știut că, dacă noi păcătuim și facem greșeli, nu vom putea să trăim lângă El din nou. Așa că, Fiul Său, Isus Hristos, s-a oferit să fie Salvatorul nostru. Tatăl Ceresc l-a ales pe El să ne salveze, deoarece El era singurul care putea să trăiască o viață fără de păcat.

Isus a suferit și a murit pentru a ne salva de la moarte și de păcatele noastre. Acest act de iubire este numit ispășire. Datorită ispășirii ne putem pocăi de păcatele noastre, putem fi iertați și putem fi curați și puri, așa cum este Isus.

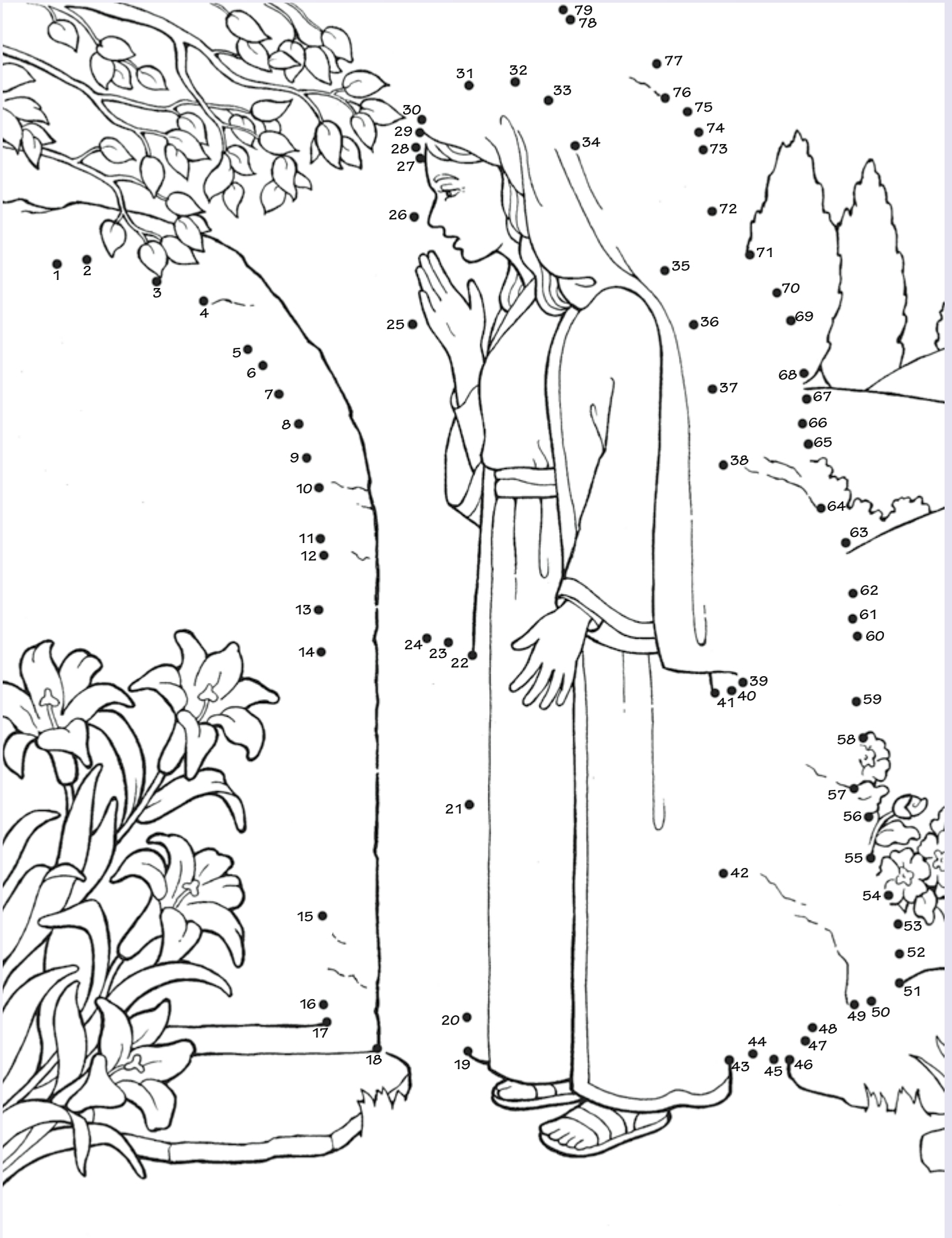
Isus a fost răstignit și a murit, dar după trei zile El a înviat. El a trăit din nou! Deoarece El a înviat și noi vom învia. Aceasta înseamnă că trupurile și spiritele noastre vor fi reunite pentru totdeauna.

Într-adevăr, Isus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul nostru. El este exemplul perfect pentru noi, toți. El ne-a învățat cum să ne purtăm unul cu altul cu bunătate. El ne-a învățat cum să slujim unul altuia. El ne-a învățat cum să devenim mai buni. Nu vom putea să trăim o viață perfectă așa cum a făcut Isus, dar ne putem întoarce să trăim lângă Isus și Tatăl Ceresc dacă ne supunem poruncilor și facem tot ce putem. Avem nevoie să-L urmăm pe Isus Hristos în fiecare zi. ■

ACTIVITATE

Uniți punctele pentru a obține imaginea Mariei la mormântul gol. Apoi, colorați imaginea. Când vă uitați la imagine, vă puteți aminti că Isus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul nostru.

Fericiți împreună acasă

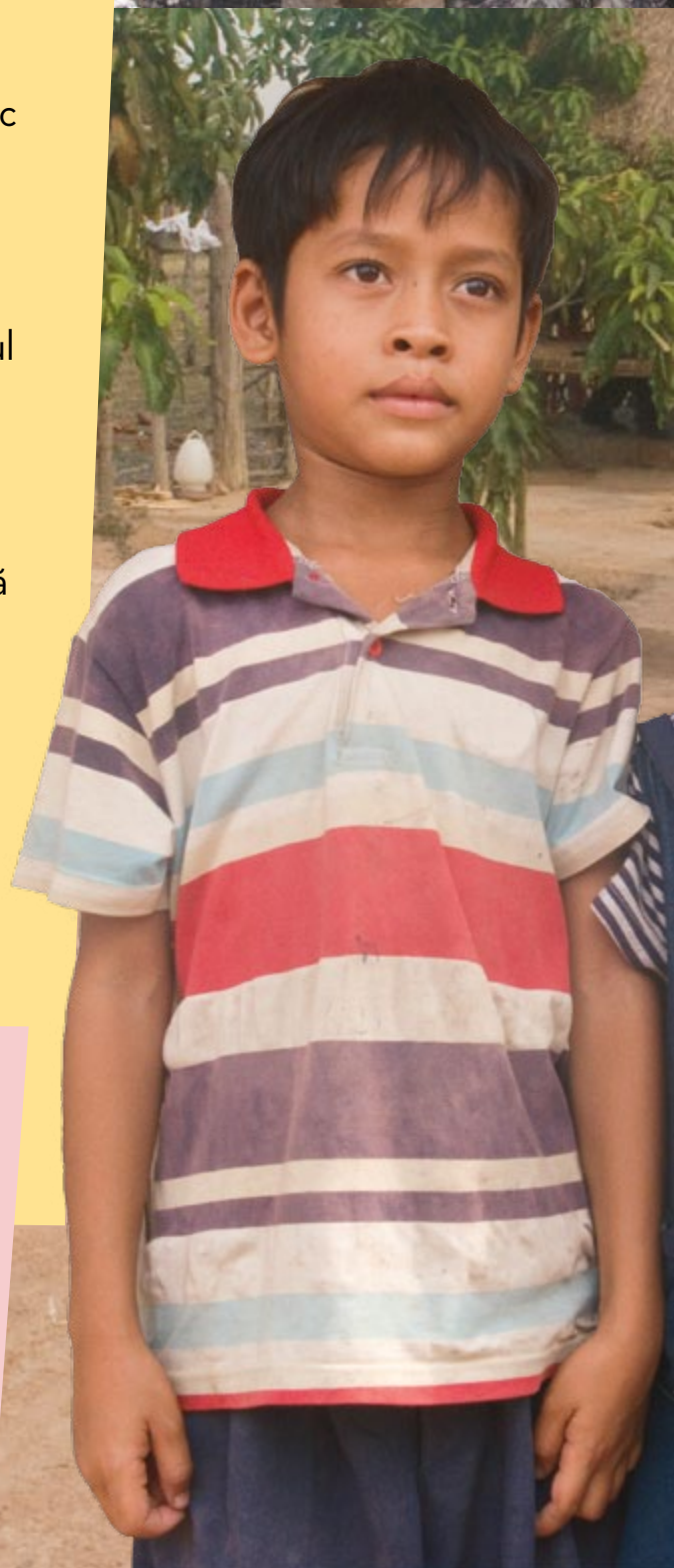
de Chad E. Phares

Revistele Bisericii

Buntha și Neath sunt frate și soră și trăiesc în Siem Reap, Cambodgia.

Când a împlinit opt ani, Buntha a hotărât să fie botezat. Când Neath va împlini opt ani și ea va fi botezată. „Vreau să primesc Duhul Sfânt”, spune ea.

Pentru Buntha și Neath este important să slujească celorlalți. Buntha vrea să fie misionar când va crește mare. Neath abia așteaptă până când va putea fi o „bunică misionară”, o misionară în vârstă. ■

Buntha și Neath

petrec o grămadă de timp împreună. Amândoi încearcă să fie drăguți unul cu celălalt și cu membrii familiei lor.

Oameni vin din toată lumea să viziteze clădirile vechi din orașul lor, dar **Buntha și Neath** sunt foarte fericiți să stea acasă și să petreacă timpul cu familia lor.

Buntha și Neath au un spațiu exterior special pentru învățat, unde stau să citească scripturile, își fac temele și citesc *Liahona*. Lui Buntha și Neath le place să-și citească scripturile. Ei încearcă să citească scripturile în fiecare zi. Lui Neath îi place să citească despre visul lui Lehi. Lui Buntha îi place să citească despre Nefi.

Lui **Neath** îi place să joace pietre. Lui **Buntha** îi place să joace fotbal cu orice minge găsește.

Îmbrăcată elegant

de Kaare Revill

Bazătă pe o întâmplare adevărată

„Voi sunteți copiii Domnului,
Dumnezeului vostru”
(Deuteronomul 14:1).

2. Elise a alergat înapoi în camera ei. Și-a pus o cască galbenă de constructor și a luat un ciocan de plastic.

1. Elise a vrut să se îmbrace elegant. Și-a pus pantofii tatălui ei și un nas roșu fals.

Sunt un clown haios.

3. Elise a lovit podeaua cu ciocanul înainte de a fugi înapoi în camera ei.

Sunt un constructor puternic.

4. Elise și-a pus o rochie strălucitoare cu mov și argintiu și a ieșit învârtindu-se din camera ei.

6. Când a venit ora de culcare Elise s-a schimbat în pijamaa ei preferată de culoare verde. Ea a ieșit din camera ei și a stat în poala mamei.

5. Elisei îi place să fie prințesă. Ea a stat îmbrăcată în rochia ei tot restul zilei.

Sunt o prințesă frumoasă.

7.

Eu sunt Elise.
Sunt un copil al lui Dumnezeu.

NOI, TOȚI, SUNTEM COPII AI LUI DUMNEZEU

Indiferent de locul unde trăim sau de felul în care arătăm, noi, toți, suntem copiii ai lui Dumnezeu. Priviți copiii din cercurile de deasupra și vedeți dacă-i puteți găsi pe hartă. Încercați fiecare copil pe care-l găsiți.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU PĂRINȚI

Vorbiți despre unele dintre caracteristicile fizice sau trăsăturile de caracter ale copilului dumneavoastră. Ce îl face pe el sau pe ea unic (unică)? Explicați că Tatăl Ceresc ne-a creat pe noi, toți, astfel încât să fim deosebiți, dar noi, toți, suntem copiii ai Săi. Ajutați-l pe copilul dumneavoastră să identifice caracteristicile unice ale fiecărui copil de pe hartă.

Pregătirea cu privire la Manualul de instrucțiuni pune accentul pe lucrarea de salvare

de Adam C. Olson

Revistele Bisericii

În cadrul unei adunări de pregătire a conducătorilor din întreaga lume, care a avut loc în luna februarie 2011, membri ai Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli i-au instruit pe participanți cu privire la folosirea mai eficientă a noului manual de instrucțiuni. Adunarea a fost o continuare a pregătirii conducătorilor din întreaga lume care s-a ținut în luna noiembrie 2010, în cursul căreia a fost prezentat manualul.

Vorbitorii au subliniat modul de folosire mai eficient al manualului, importanța înțelegerii bazei doctrinare a noului manual, modul de aplicare a principiilor de adaptare la programele Bisericii, felul în care schimbările aduse manualului precedent pot fi aplicate pentru realizarea lucrării de salvare și rolul femeilor în consilii.

La transmisiune au participat președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, vârstnicii Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli; vârstnicii Craig C. Christensen; Bruce D. Porter și W. Craig Zwick din Cei Șaptezeci și președinții generali ai organizațiilor auxiliare.

O folosire mai inspirată a manualului

Numind adunarea o „a doua ocazie de a descoperi cum să folosim mai eficient acest manual”, președintele Eyring i-a încurajat pe conducători să-și dezvolte capacitatea de a primi revelații.

„Numai prin Spirit veți ști cum să puneți în practică ceea ce citiți în manual”, a spus

dânsul. „Vi s-ar putea părea inefficient să așteptați sau chiar să sperați să primiți revelațiile de care aveți nevoie în slujirea zilnică. Nu le veți primi fără credință și muncă grea, dar este posibil să le primiți.”

Președintele Eyring a promis că, dacă cei care sunt conducători muncesc și se roagă să „înțeleagă și să urmeze cuvintele vieții”, Domnul îi va ajuta să slujească și să conducă mai mult decât pot prin puterea proprie.

Baza doctrinară a manualului

„Manualul este doctrinar”, a spus vârstnicul Oaks „și este mai scurt decât volumul precedent, pentru că, în cazul multor subiecte, nu stabilește reguli sau nu cuprinde îndrumări stricte. În schimb, acesta oferă principii pe care conducătorii inspirați le pot pune în practică... în funcție de condițiile locale”.

Vârstnicul Bednar și vârstnicul Christofferson i-au prevenit pe conducători să nu treacă cu vederea capitolele de la începutul volumului 2 pentru a ajunge la regulile capitolelor următoare. Primele capitole prezintă o bază doctrinară pentru a înțelege și a aplica principiile și procedurile care urmează.

Referitor la manual, vârstnicul Bednar a menționat: „Faptul că el este bazat pe principii, cu mai puține aplicații explicate, ne cere nouă tuturor să avem mai mult spirit și să fim mai riguroși în responsabilitățile noastre”.

Principii de adaptare

„În probleme de doctrină, legăminte și reguli stabilite de Prima Președinție și de către Cei Doisprezece, nu trebuie

„Manualul va deveni o comoară pentru dumneavoastră când îl veți folosi pentru a vă ajuta să-i conduceți pe alții să aleagă calea către viața veșnică. Acesta este scopul lui.”

(Președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție).

să ne abatem de la manual”, a spus vârstnicul Nelson. „Adaptabilitatea este permisă la alte câteva activități pentru a face față nevoilor locale.”

Potrivit celor menționate de vârstnicul Porter, capitolul 17, „Uniformitate și adaptare”, a fost introdus în manual pentru a-i ajuta pe conducătorii locali să urmeze Spiritul și să determine când este potrivit să adapteze anumite programe. În cadrul capitolului se explică ceea ce nu se poate schimba și se dau cinci condiții în care se pot face adaptări: circumstanțe legate de familie, condiții de transport și comunicare limitate, cvorumuri sau clase de dimensiuni mici, număr insuficient de conducători și condiții de siguranță.

„Adaptările corespunzătoare nu slăbesc Biserica; ele o întăresc”, a spus vârstnicul Porter într-o scrisoare citită de către vârstnicul W. Craig Zwick din Cei Șaptezeci. Făcând adaptări inspirate, conducătorii locali nu trebuie să aibă sentimentul că ei își propun să realizeze mai puțin decât ceea ce este ideal. „Fiecare unitate a Bisericii are acces la doctrine, la rânduieli, la puterea preoției și la darurile Spiritului, necesare pentru salvarea și exaltarea copiilor lui Dumnezeu”, a scris vârstnicul Porter.

Lucrarea de salvare

Schimbările făcute în cuprinsul *volumului 2* sunt menite să contribuie la avansarea lucrării de salvare. Președintele Eyring a spus: „Manualul va deveni o comoară pentru dumneavoastră când îl veți folosi pentru a vă ajuta să-i conduceți pe alții să aleagă calea către viața veșnică. Acesta este scopul lui”.

Capitolul 5 prezintă în mod specific sub titlul „Lucrarea de salvare în episcopie și țarăș” un număr de teme tratate anterior în mod separat, inclusiv munca misionară, păstrarea convertiților, activarea, munca în templu și munca pentru istoria familiei și predicarea Evangheliei.

„Pavel a spus că în această dispensație a plinitudinii timpului, toate lucrurile se vor uni într-unul în Hristos”, a spus vârstnicul Bednar (vezi Efeseni 1:10). „Este o singură lucrare.”

De exemplu, ceea ce unii considerau mai înainte ca misiuni separate ale Bisericii sunt

FOTOGRAFIE DE CRAIG DIMOND, © IRI

„aceeași lucrare în diferite sfere”, a spus el. Munca misionară proclamă Evanghelia și îi invită pe alții să primească rânduieli sacre și să facă legăminte. Desăvârșirea sfinților – inclusiv păstrarea, activarea și predicarea – este munca de a-i invita pe oameni să onoreze rânduielile și legămintele. Mântuirea morților prin munca de istorie a familiei și prin munca din templu asigură celor care au murit ocazia de a primi rânduieli și de a face legăminte.

Vârstnicul Holland a spus că, în general, schimbările aduse manualului ne ajută să înțelegem că toți conducătorii cvorumurilor și ai organizațiilor auxiliare nu fac parte din consiliul episcopiei pentru a se gândi, pur și simplu, la membrii propriului cvorum sau propriei organizații auxiliare, ci au o responsabilitate comună pentru bunăstarea spirituală a tuturor membrilor.

Vârstnicul Cook a ajutat la clarificarea modului în care unele schimbări ale regulilor în *volumul 2* contribuie la lucrarea de salvare.

Dânsul a subliniat importanța episcopilor și a adunării consiliilor episcopiei cu privire la necesitățile bunăstării, acum când nu mai există o adunare pentru bunăstare. Dânsul a explicat rolul crescând al conducătorilor Preoției lui Melhisedec în sfătuirea cu membrii cvorumurilor. În continuare, a clarificat modificările care permit taților care nu sunt pe deplin demni să intre în templu să participe la rânduielile și binecuvântările membrilor familiei în anumite condiții.

„Noi nu suntem într-o afacere în care să

În lucrarea de salvare, conducătorii preoției trebuie să aibă în vedere următoarele rânduieli de care are nevoie o persoană și modul în care o pot ajuta în acea pregătire.

ORGANIZAȚIILE AUXILIARE FOLOSESC UN NOU MATERIAL DE PREGĂTIRE

În cursul pregătirii conducătorilor din întreaga lume din luna februarie 2011, președinții generali ai organizațiilor auxiliare ale Bisericii au participat la o serie de discuții la o masă rotundă în care au folosit exemple extrase dintr-un nou material de pregătire de pe Internet.

Leadership Training Library (Biblioteca de pregătire a conducătorilor) este o colecție de exemple reale din viața conducătorilor care slujesc în întreaga lume și care prezintă principiile găsite în *volumul 2*. Filmate în Brazilia, Anglia, Guatemala și Coreea, filmele video sunt în prezent în curs de traducere și vor fi disponibile pe Internet, pentru a fi folosite, mai târziu, de-a lungul anului 2011.

Folosind aceste prezentări video, președinții generali ai organizațiilor auxiliare, sub îndrumarea vârstnicilor Robert D. Hales și Neil L. Andersen din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și a vârstnicului Craig C. Christensen din Cei Șaptezeci, au discutat trei principii importante care se găsesc în *volumul 2*.

1. Pregătirea din punct de vedere spiritual

„Este uimitor felul în care Domnul caută și așteaptă căi de a ne binecuvânta”, a explicat Rosemary Wixom, președinta generală a Societății Primare, după ce a văzut un exemplu despre modul în care o conducătoare a Societății de Alinare din Coreea de Sud a cerut cu sinceritate inspirație și a primit-o atunci când ea a planificat o adunare.

Vârstnicul Andersen, discutând cu Julie B. Beck, președinta generală a Societății de Alinare și cu sora Wixom, a spus: „Este o lucrare spirituală; noi nu putem să o îndeplinim fără ajutorul Domnului”. Membrii care au participat la masa rotundă au discutat despre modul în care pregătirea spirituală permite conducătorilor să se concentreze asupra activităților, lecțiilor și sarcinilor individuale, adaptându-le la nevoile lor. „Revelația este

răspândită printre noi”, a mărturisit vârstnicul Andersen.

2. Participarea în consilii

O poveste adevărată a membrilor consiliului episcopiei din Guatemala, care au lucrat împreună pentru a invita cu succes o familie să se întoarcă la activitate deplină în Biserică i-a dat ocazia vârstnicului Christensen să conducă o discuție despre realizarea muncii în consilii împreună cu toți cei cinci președinți ai organizațiilor auxiliare: sora Beck, sora Wixom, Russell T. Osguthorpe, președintele general al Școlii de duminică, Elaine S. Dalton, președinta generală a Tinerelor Fete și David L. Beck, președintele general al Tinerilor Băieți.

La masa rotundă s-a discutat despre modul în care eforturile combinate ale membrilor consiliului pot ajuta progresul membrilor episcopiei, despre modul în care membrii activi ai consiliului reduc sarcinile episcopului și despre felul în care conducătorii și membrii trebuie să asculte, să împărtășească și să caute voința Domnului cu privire la membrii episcopiei.

3. Slujirea față de ceilalți

În cea de-a treia prezentare video, atenția a fost concentrată asupra unui tânăr băiat din Anglia care se străduia să rămână activ în totalitate în Biserică. Discuțiile de la masa rotundă, moderate de vârstnicul Hales, care i-au inclus pe frații Osguthorpe, fratele Beck și sora Dalton, au stabilit importanța cooperării conducătorilor cu părinții, în consiliile Bisericii și cu tineretul.

„Dacă veți proceda exact cum ați văzut astăzi”, a concluzionat vârstnicul Hales, „vorbiți despre [exemplele din prezentările video] și discutați cu privire la ele. Îndreptați-le către Domnul... veți fi ghidați și îndrumați cum să puteți ajuta, întări și îndeplini ceea ce trebuie să faceți în chemările care vi s-au dat”. ■

punem în mișcare programe sau să conducem o organizație”, a spus vârstnicul Bednar. „Acest lucru este necesar, dar nu este suficient. Aceasta este lucrarea de salvare. Și când începem să ne gândim la rânduie și legăminte, atunci conducătorii preoției vor adresa pe bună dreptate întrebarea: 'Care este următoarea rânduială necesară în viața acestei persoane sau a acestei familii și în ce fel putem ajuta noi la pregătirea lor?'”

Femei în consiliu

Vârstnicul Scott și-a exprimat îngrijorarea că, în unele locuri, conducătorii pierd prilejul de a include femeile atunci când se sfătuiesc împreună. „Atunci când [femeile] pot fi încurajate să ia parte în mod liber la adunările consiliului, ideile lor sunt

MAI MULTE INFORMAȚII PE INTERNET

Găsiți transmisiunea de pregătire a conducătorilor din lumea întreagă în format audio, video și pdf la lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

Volumul 2 poate fi găsit pe Internet la lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. New Leadership Training Library (Noua Biblioteca de pregătire a conducătorilor) se va putea accesa în secțiunea Serving in the Church (Slujind în Biserică) din lds.org la mijlocul anului 2011.

Conducătorii Bisericii au spus că atât bărbaților, cât și femeilor trebuie să li se permită să-și exprime în mod egal și liber ideile lor în cadrul adunărilor de conducere.

întotdeauna folositoare și inspirate”, a spus dânsul.

Conducătorii pot încuraja participarea invitând surorile pe nume pentru a lua cuvântul și exprimându-și recunoștința pentru discernământul și recomandările făcute, a explicat vârstnicul Scott.

„O binecuvântare complimentară care vine în căminele conducătorilor preoției” care urmează aceste indicații este aceea că „acești bărbați pot aprecia mai bine rolul soțiilor lor în propriile lor cămine”, a adăugat dânsul.

El a vorbit despre importanța căutării unanimității printre membrii consiliului. Când acest sentiment este perceput, un conducător îl poate identifica și poate să ceară să se voteze. În situațiile în care membrii s-ar putea să nu fie în unanimitate, conducătorii vor solicita sfatul fiecărui membru al consiliului episcopiei, vor exprima recunoștința pentru părerile împărtășite, vor lua o decizie și le vor cere membrilor consiliului un sprijin unitar în acea decizie. Vârstnicul Scott a subliniat importanța confidențialității în problemele consiliului episcopiei.

Rezultate anticipate

Vârstnicul Nelson a încheiat pregătirea exprimând trei speranțe, și anume: simplificarea va face posibil ca timpul și resursele membrilor să fie utilizate cu mai mare eficacitate, puterea preoției va crește în fiecare deținător al preoției pentru a binecuvânta fiecare persoană și fiecare familie din Biserică și fiecare membru vor putea avea un sentiment mai deosebit de devotament și vor simți mai bine calitatea de ucenic. ■

ȘTIRI

Vârstnicul Perry creează primul țăruș în Guam

Vârstnicul L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a vizitat teritoriul Guam în decembrie 2010 pentru a crea țărușul Barrigada Guam, primul țăruș în teritoriul Guam. În timp ce se afla acolo, vârstnicul Perry, care a fost în slujba Corpului Marin al Statelor Unite în acea zonă în perioada celui de-al Doilea război Mondial, a vizitat, de asemenea, Muzeul de război Pacific și împrejurimile insulei Saipan. Există un număr de 1971 de membri ai Bisericii care trăiesc în Guam. Teritoriul Guam face parte din zona Nord, Asia, a Bisericii.

Medici SZU tratează holera în Papua Noua Guinee

Câțiva medici SZU din Australia și-au petrecut timpul tratând victimele unei epidemii de holera în satele izolate din nord-vestul statului Papua Noua Guinee la sfârșitul anului 2010.

Medicii au tratat sute de pacienți, salvând un bărbat care fusese doar la câteva minute de părtare de moarte când a ajuns la spital și pe alții care n-ar mai fi rezistat 24 de ore fără tratament.

Oamenii au călătorit în grup pentru a ajunge la doctori prin intermediul transportului terestru și cu ajutorul bărcilor canoe. David Williams din Brisbane și Anthony Mahler din Cairns au spus că în

cursul unei zile, la sosirea în satul Sogere, trataseră mai mult de 200 de cazuri de holera. Referindu-se la experiența generală, doctorul Mahler a spus: „A fost experiența profesională cea mai plină de satisfacții din viața mea”, în ciuda greutăților și a muncii istovitoare.

Pe lângă trimiterea doctorilor, Biserica a asigurat bunuri de prim ajutor necesare, inclusiv ajutoare medicale și purificatoare de apă. Transporturi de alimente și săpun au fost, de asemenea, aduse în zonele aflate în criză de la Biserica din Port Moresby și transporturi de seturi de igienă personală au fost trimise de la Port Moresby și Brisbane. Un cuplu misionar cu experiență în tratarea apei a călătorit în Papua Noua Guinee pentru a ajuta la coordonarea eforturilor de alinare.

Un DVD prezintă tema comună pentru 2011

În luna ianuarie 2011, Biserica a început să distribuie DVD-ul Întărirea tineretului 2011, *Noi credem*, unităților Bisericii din întreaga lume în vederea folosirii acestuia drept ajutor la tema comună din anul 2011.

DVD-ul cuprinde prezentări grafice multimedia pentru a-i ajuta pe tineri să facă din tema Articolele de credință 1:13 o parte centrală a vieții lor. Unele secțiuni îi prezintă pe președintele Thomas S. Monson, pe președinții generali ai Tinerilor Băieți și pe președintele generale

ȘTIRI PE SCURT DIN ÎNTREAGA LUME

Biserica primește înscrieri pentru al IX-lea Concurs Internațional de Artă

Muzeul de istorie a Bisericii va pune la dispoziție online, la 4 aprilie 2011, formulare de înscriere la al IX-lea Concurs internațional de artă. Cererile pentru înscrierile la concurs trebuie să fie transmise online sau prin poștă până la 7 octombrie 2011. Tema viitoarei expoziții este „Faceți cunoscute lucrările Lui minunate” (D&L 65:4). Pentru mai multe informații în limba engleză sau pentru a viziona operele selectate de la ultima expoziție, vizitați lds.org/churchhistory/museum/competition.

Povestiri din Noul Testament, acum în acțiune

În vederea sprijinirii programei din anul 2011 pentru Noul Testament, prezentări video din cartea *Povestiri din Noul Testament* sunt acum animate folosind metoda denumită parallax. Cele 65 de imagini

video sunt disponibile în limba engleză, la fel ca și înregistrările audio MP3 pentru fiecare imagine în cele 11 limbi la LDS.org. Prezentările video în metoda parallax vor deveni disponibile în fiecare limbă în cursul anului 2011. Găsiți prezentările video la scripturestories.lds.org și căutați **New Testament Stories**.

Tineri băieți din Bangalore își iau angajamentul să îndeplinească programul Datoria față de Dumnezeu

Un număr de peste 30 de băieți din districtul Bangalore, India, s-au adunat pe dealul Kanakapura pentru a învăța noul program Datoria față de Dumnezeu și lecțiile spirituale din cadrul activităților fizice pline de provocare. Tinerii băieți au folosit un cablu și un sistem de transmisie pentru a traversa un bazin. Ei au mers într-un circuit de dimineață, s-au urcat pe munte și au învățat să coboare în coardă. Activitatea s-a încheiat cu o adunare de mărturii. ■

ale Tinerelor Fete; de asemenea, cuprind muzică, mărturii ale tinerilor și altele.

Mare parte din conținut constă din mărturiile tinerilor și experiențe pline de motivație.

Muzica, mesajele și mărturiile pot fi folosite pentru îmbogățirea conținutului orelor de clasă, adunărilor și activităților în cursul anului.

Toate materialele sunt disponibile online pentru a fi descărcate la youth.lds.org.

DVD-ul conține, de asemenea, traduceri în următoarele limbi: chineză, engleză, franceză, germană, italiană, japoneză, coreeană, portugheză, rusă și spaniolă. ■

ACTUALIZARE

Revista *Liahona* din ianuarie 2011 precizează că misionari care nu sunt nativi slujesc în Coasta de Fildeș (vezi Samuel Gould, „În prezența îngerilor”, p. 50). După ce acest număr a fost tipărit, condițiile s-au schimbat acolo și au fost, numiți, din nou, misionari care nu era nativi. Biserica monitorizează îndeaproape situațiile politice oriunde slujesc misionarii și evacuează misionarii când este necesar. Misionarii se întorc din nou, doar când condițiile sunt considerate sigure.

Vizionați și ascultați povestirile clasice din Noul Testament care prind viață în culori și narațiuni frumoase la scripturestories.lds.org.

COMENTARIU

El a luat poverile noastre

Îmi place această revistă și întregul ei conținut. Îmi plac articolele scrise de Autoritățile Generale, în special cuvântările de la conferințe. Ele ne învață și ne încurajează să mergem înainte, în ciuda încercărilor noastre.

Sunt membră a Bisericii de 26 de ani și am citit fiecare număr din *Liahona*. Deseori, citesc din numerele trecute ale revistei, iar un articol care îmi este drag în mod special este „Îndurarea blândă a Domnului”, de vârstnicul David A. Bednar (mai 2005, p. 99). El mă ajută să îmi amintesc cât de des intervine Tatăl Ceresc cu îndurarea Sa blândă și ne ridică poverile grele.

Iolanda Valenti, Italia

Învățăturile vin de la Domnul

Sunt recunoscător pentru faptul că în fiecare lună am cuvintele profeților în viață. Știu că învățăturile dâșilor, vin de la Domnul și ele îmi vor binecuvânta viața dacă le pun în practică. Citind experiențele sfinților din lumea întreagă, îmi sunt întărite credința și mărturia, deoarece învăț ceea ce fac ceilalți pentru a învinge greutățile lor.

Byron David Calderon Mosquera, Ecuador

Vă rugăm trimiteți opiniile și sugestiile dumneavoastră la liahona@ldschurch.org. Scrisorile care sunt primite pot fi stilizate din considerente legate de lungimea textului sau de claritate. ■

IDEI PENTRU SEARA ÎN FAMILIE

Acest număr conține articole și activități care ar putea fi folosite pentru seara în familie. Menționăm câteva exemple.

„Să ne amintim totdeauna de El”, p. 20: Aveți în vedere discutarea sfatului vârstnicului Christofferson în cadrul familiei: „Putem începe curățind totul din viețile noastre și, apoi, reclădindu-ne viețile astfel încât să punem lucrurile care contează cel mai mult pe primul loc, avându-L în centru pe Salvator”. Gândiți-vă să vorbiți despre unele dintre binecuvântările pe care le menționează vârstnicul Christofferson că le primim atunci când „ne amintim mereu de Salvator”.

„Puterea scripturii”, p. 52: După ce citiți, împreună, acest articol, invitați-i pe membrii familiei să împărtășească sentimentele lor despre studiul scripturilor și despre frecventarea seminarului. Invitați-i să-și scrie în jurnale mărturiile despre puterea scripturilor. Încurajați-i pe copiii dumneavoastră să studieze și să memoreze scripturile de bază.

„Mijlocitorul Isus Hristos”, p. 56: În timp ce citiți împreună articolul, invitați familia dumneavoastră să asculte cu atenție care este importanța unui mediator. Întrebați-i ce s-ar fi întâmplat, dacă un mediator nu ar fi ajutat un om datornic. De asemenea, puteți citi scripturi și discuta despre modul în care Salvatorul este Mijlocitorul nostru. Aveți în vedere să citiți 2 Nefi 2:27–28 și Alma 42:24–25.

„Îmbrăcăță elegant”, p. 70: Îi puteți invita pe membrii familiei să se

îmbrace într-un costum special sau să pretindă că sunt altcineva. Acordați fiecărei persoane ocazia de a împărtăși cine este.

După citirea povestirii, explicați că, indiferent de ce rol jucăm, noi suntem întotdeauna copiii ai lui Dumnezeu.

Momente fericite și legături eterne

Când copiii mei erau mici, le plăcea să joace diverse jocuri după seara în familie. Unul dintre jocurile lor preferate, „Trunky, elefantul”, era numit după un cântec pe care fiica noastră, Jocelyn, îl învățase la școală. După ce toți cântam, eu urma să fiu Trunky și să-i duc pe copii în spate. Primul care urma să se urce pe spatele meu era fiul meu, Jorge, în vârstă de doi ani; apoi, fiica mea, Jocelyn, de patru ani și la sfârșit soția mea, Elizabeth. Cu toți trei pe spatele meu, urma să fac o tură prin camera de zi. Ne distram foarte mult.

După ani de zile, copiii mei crescuseră și își așteptau amândoi chemările în misiune. În timpul unei seri în familie, ei și-au amintit de „Trunky, elefantul”. Am cântat cântecul împreună, apoi, după o pauză de mulți ani, am devenit din nou elefantul. Primul care s-a urcat a fost fiul meu, apoi fiica mea și la sfârșit mama lor. Am sfârșit întins lat pe podea și noi, toți, am încheiat jocul râzând.

Amintirea aceluia moment ne-a făcut să fim recunoscători pentru faptul că profeții ne-au învățat despre serile în familie. Am învățat că, indiferent cât de simple pot fi serile noastre în familie, cel mai important lucru este că avem momente vesele cu familiile noastre, care întăresc legăturile noastre eterne. ■

Víctor G. Chauca Rivera

COROANĂ DE SPINI, COROANĂ A VICTORIEI

de Larry Hiller

Revistele Bisericii

August în Țara Sfântă. Ruinele din Capernaum păreau că licăresc în jurul nostru în căldura după amiezii. Era un loc fascinant, dar ghidul nostru și un greiere tropical din apropiere făcuseră zgomot o vreme și mintea mea a început să rătăcească.

Deodată am devenit atent, în timp ce ghidul arăta spre copacul care ne umbrea și a spus pe nepregătite: „Ei îl numesc pe acela copacul «coroanei de spini»”. M-am uitat în sus la ramurile înfrunzite. Unde erau spinii? Întinzându-mă, am tras mai aproape, cu blândețe, o ramură mică.

Acolo, printre frunzele delicate, am văzut spinii. Subțiri și verzi, extrem de ascuțiți și lungi cât degetul meu mare, nu puteau fi văzuți de la mai mult de un metru depărtare. Dar oricine ar fi venit în contact cu una dintre acele rămurele înfrunzite ar fi simțit cu siguranță durere.

M-am gândit la multele picturi pe care le-am văzut cu Salvatorul stând în fața unui simulacru de tribunal, îmbrăcat în roșu și purtând o coroană din vițe uscate, împletite cu spini. Deodată, mi-a trecut prin minte că un sclav sau un soldat însărcinat să facă acea coroană ar fi putut dori să lucreze cu ramuri verzi suuple ca acelea ale copacului de deasupra mea – nu cu rămurele uscate, fragile. Mai explicit, scopul coroanei nu era doar de a produce durere, ci și de a ironiza și a batjocori.

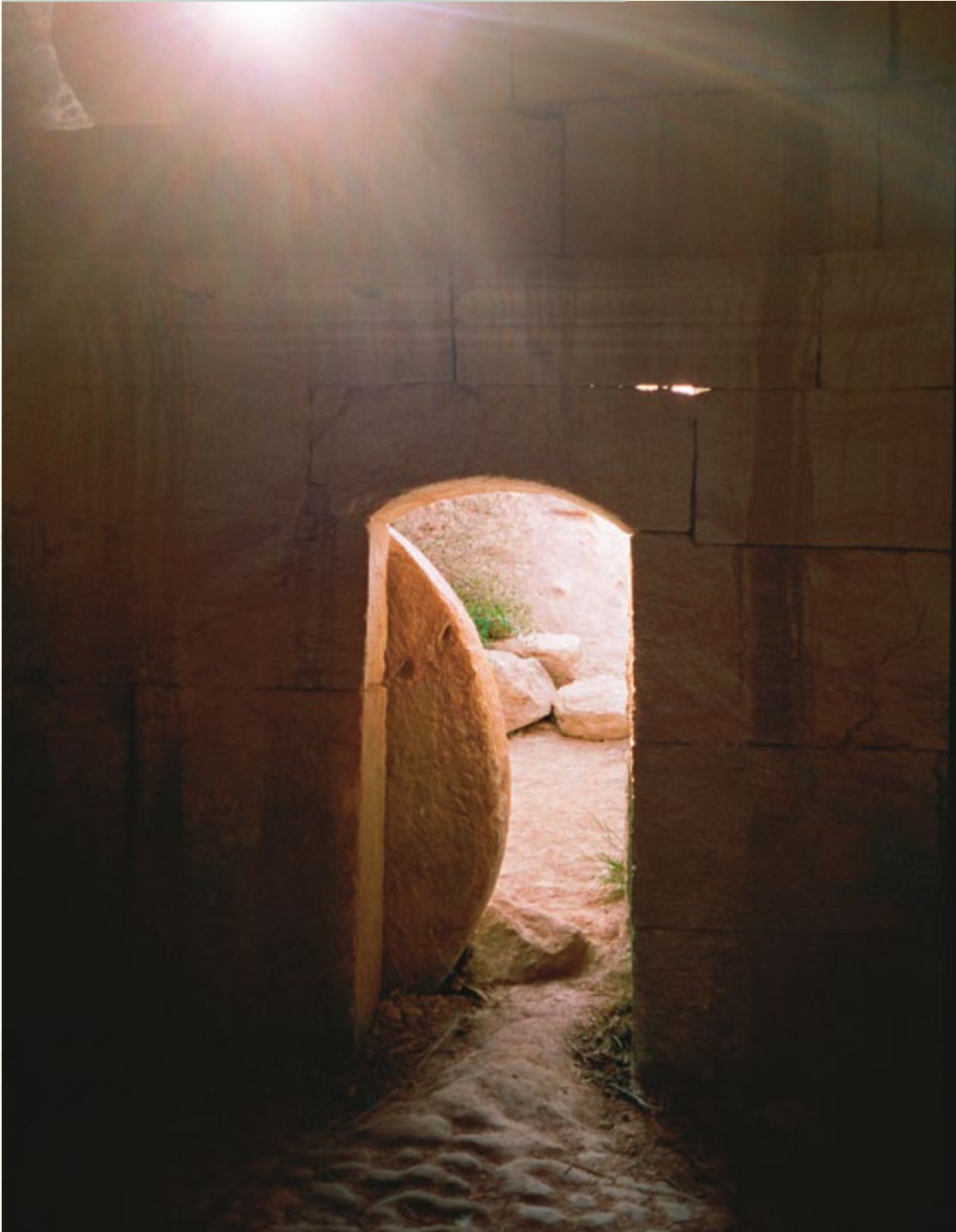
Pentru mine, coroana de spini a devenit un simbol al faptului că Salvatorul cunoaște toate durerile noastre ascunse – și că El are capacitatea de a le vindeca.

În vechime, o coroană verde de frunze sau o ghirlandă – de obicei din frunze parfumate de laur – era oferită câștigătorilor unui concurs sau ai unei bătălii. O ghirlandă de laur împodobește imaginile regilor și ale împăraților. Probabil că acea crudă coroană presată pe fruntea Salvatorului era înfrunzită și verde făcându-se o referire batjocoritoare la acea onoare din vechime. Este doar o presupunere, nu este o problemă de doctrină. Dar pentru mine, când mi-o imaginez astfel, îmi vine mai clar în minte un aspect al ispășirii: Salvatorul cunoaște necazurile noastre și El poate să ne vindece.

Roba pusă pe El a fost un simbol batjocoritor al regalității. A acoperit tăieturile și rănila biciuirii pe care Isus tocmai o suferise. În același fel, o coroană de spini cu frunze ar fi părut a fi o ghirlandă a victoriei dar, de fapt, ar fi ascuns durerea pe care o produsese.

Atât de mulți dintre noi poartă răni nevăzute. Imnul ne învață că „în inima tăcută sunt tristeți de neghicit” („Doamne, Îți voi urma calea”, *Imnuri*, nr. 138). Dar pentru Salvator *sunt* vizibile. El este foarte obișnuit cu durerea. Toată slujirea Lui a fost o anticipare a ispășirii și a învierii. Chiar dacă cei pe care El i-a învățat, i-a binecuvântat și i-a vindecat nu au știut. Chiar proprii Săi ucenici nu au fost conștienți de aceasta.

Salvatorul vede dincolo de „robele” și „coroanele” care maschează necazurile noastre în fața altora. Suportând „dureri și suferințe și ispite de toate felurile”, El este plin de milă și știe cum să ne ajute când ne așternem greutățile la picioarele Sale (vezi Alma 7:11-12). Al Lui este balsamul care poate vindeca chiar răni profunde și ascunse. Și coroana pe care El a purtat-o pentru noi este, într-adevăr, coroana victoriei. ■

Dimineața învierii, de Steven Edwards

În timpul vieții Sale pe pământ, Hristos le-a spus ucenicilor Săi că „Fiul omului trebuie... să fie omorât, și a treia zi să învie” (Luca 9:22).

După ce a fost răstignit, „Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul.

Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și

a prăvălit piatra de la ușa mormântului, și a șezut pe ea ...

Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: «Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit.

Nu este aici; a înviat, după cum zisese» (Matei 28:1-2, 5-6).

Să ne amintim de Isus Hristos înseamnă, evident, să ne amintim de ispășirea Sa, care este reprezentată simbolic de pâine și apă ca însemne ale suferinței și morții Sale”, scrie vârstnicul D. Todd Christofferson din Cuvorul celor Doisprezece Apostoli. „Nu trebuie niciodată să uităm ce a făcut El pentru noi, pentru că, fără ispășirea și învierea Sa, viața nu ar avea niciun scop. Pe de altă parte, prin intermediul ispășirii și învierii Sale, viețile noastre capătă dimensiuni eterne și divine”. Vezi „Să ne amintim totdeauna de El”, pagina 20.